C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Svandrlik_Miroslav-Kopyto_a_Mnouk_09-Kopyto_Mnouk_a_indiani.pdb

PDB Name: Svandrlik Kopyto a Mnouk 09
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.10.2007
Modification Date: 21.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

Žáci Kopyto a Mňouk a indiáni

MADAGASKAR 1998
ILUSTROVAL JIŘÍ WINTER-NEPRAKTA

ÚVOD

Když spisovatel vypráví tak podivuhodný příběh jako je tento, obvykle se pojistí větou, že jde o událost zcela vymyšlenou a veškerá podobnost je čistě náhodná. Také jména hlavních představitelů neodpovídají skutečnosti. Takové praktiky považuji za zamlžování problémů a nikdy se k nim neuchyluji. Píši čirou pravdu, přestože mám na krku devět žalob od pana učitele Pěničky. Tento dobrý muž se pokouší vysoudit pět milionů korun, a aby nevypadal jako vydřiduch, tvrdí, že za tento obnos zakoupí pomůcky do přírodopisného kabinetu.
Žaluje mě i obuvník Bičiště, který po mně již několikrát mrštil botou. Chtěl mě přesvědčit, abych ho nazýval Lubomírem Sázavským a jeho ryšavému synkovi abych vlasy nabarvil na kaštanovo.
Celkem spokojeni jsou žáci Kopyto a Mňouk. Říkají, že mé knížky vystihují jejich odvahu a křišťálově čistý charakter. Jen se domnívají, že bych se měl s nimi dělit o honorář nebo jim alespoň koupit horská kola. Po delší debatě slevili na tabulku mléčné čokolády.
Co se týče nového příběhu, prohlašuji, že je stejně jako všechny předešlé, naprosto pravdivý. Řada občanů, včetně náčelníka amazonských Indiánů, je ochotna to stvrdit svými podpisy nebo alespoň třemi křížky.
O případu se zmínily všechny sdělovací prostředky a byl jsem pozván na vědeckou konferenci do Paříže. Palác, v němž se událost měla konat, byl bohužel vyhozen do povětří. Náhradní termín, ani místo konání konference nebyly dosud určeny.

Miroslav Švandrlík

PODIVNÝ DEN

Zdálo se, že toho dne nikdo ve městě neměl dobrou náladu. Lidé byli skleslí, mrzutí, nebo dokonce vzteklí. Učitel Pěnička zlostně vykřikoval, že přestane učit a přijme místo hlídače v Městském parku.
"Nehodlám déle snášet drzosti žáka Bičištěho," soptil, "který na mne soustavně naléhá, abych podrobněji vykládal sexuální výchovu! Jeho narážky jsou tak nemístné, že se celá třída v jednom kuse pochechtává! Odmítám být terčem štiplavých posměšků a jsem připraven vyvodit z nich důsledky! Jako hlídač budu mít svatý klid, a ještě mohu psát odborné články o hnízdění zpěvného ptactva, zejména pak řádu kuželozobých!"
Ani Pěničkův tchán, kastelán Štětka, nebyl v nejlepším rozmaru. Právě naopak. V zimě si zlomil nohu na náledí a nyní nemohl vysoudit patřičnou náhradu.
"Jednají se mnou jako s občanem se sníženou inteligencí," stěžoval si, "a vyčítají mi, že jsem se ve svém věku klouzal na klouzačce. Odmítají věřit, že jsem ji přehlédl. Chtějí zkoumat můj zrak a ptali se mě, jestli vím, kde leží Žilina! Ale já se spravedlnosti domohu, i kdybych měl někoho zastřelit!"
I další občané se chovali nepatřičně, někteří dokonce zcela nepřičetně. Docházelo k domácím konfliktům a lidé na sebe ječeli tak, že to ve městě nemělo obdoby. Psi vyli jako divocí šakalové, kočky vztekle mňoukaly a ani ostatní zvířectvo se nechovalo dle obecných zvyklostí. Cosi nekalého viselo ve vzduchu.
Žáci Kopyto a Mňouk se již dvakrát pohádali a málem si vjeli do vlasů. Zabránil jim v tom v obou případech pes Baskerville, jehož výstražné zavrčení by zastrašilo i masajské lovce lvů.
"Mám dojem," řekl po chvíli Kopyto, "že se něco stane. Vypadá to na zemětřesení nebo dokonce na konec světa."
"To by o tom musel vědět pan farář," namítl Mňouk, "a dělal by nějaká opatření. Rozžehnul by na faře svíčky a nechal by vyzvánět zvony. Popřípadě by zorganizoval prosebné procesí, jaké pořádají v tropických krajinách, když tam

dlouho neprší!"
Kopyto odmítavě zavrtěl hlavou. "Tím by leda rozšířil paniku," tvrdil, "protože naši lidé jsou popudliví a nikdy se nechovají tak, jak se od nich očekává. Nakonec by se z procesí stala fraška, na které by se občané opili nebo poprali."
"Řekl bych," ozval se po chvíli, "že vypukne požár nesmírných rozměrů. Půl města lehne popelem."
"To by bylo zlé," pokýval hlavou kamarád. "Velitel hasičů Baránek spadl ze střechy a zlomil si nohu. Aby pak při hašení požáru nenastal zmatek!"
Baskerville žalostně zakňučel. Dával tím oběma na vědomí, že je s atmosférou krajně nespokojen. V téže době se vyděsil i starý kořenář Nejedlo. Zachmuřeně zíral na oblohu a z ničeho nic se pokřižoval.
"Co se to na nás žene?" zašeptal. "Tady se budou za chvíli ženit všichni čerti! Žene se to od Jihlavy a Větrného Jeníkova. Mraky jsou žlutavé jako nebožtíci. A ty hrůzné tvary! Tohle pamatuji jako malé dítě před šedesáti lety. Tenkrát padaly kroupy jako boxerské rukavice a utloukly žebráka Pazdírka. Taky se splašil dobytek a kapelníkovi Sukovi odnesla vichřice trombón! Bůhví, čeho se nadějeme dneska!"
Kořenář Nejedlo nepřeháněl. Naopak, na ledacos si už nepamatoval. Třeba na to, že kováři Pazourovi zešílela koza a utrkala tři psy a krocana. Také většina oken neobstála při větrné smršti a vzniklými otvory nalétalo do bytů rozmanité ptactvo. Babičku Sotonovou málem uklovali havrani.
Lidé na ty hrůzy už dávno zapomněli a pamětníci většinou umřeli. Ale nervozita mezi občany přesto stoupala a starosta pro jistotu přestal úřadovat. Odešel domů, protože věděl, že jeho žena při bouřce omdlévá nebo alespoň pronikavě pští. Jednou při pištění ztratila hlas a musela odjet do lázní.
Obavy nebyly liché. Hrůzostrašné mraky se přesunuly nad město a jejich temně žlutá barva neslibovala nic dobrého. Krátce na to se strhla bouře století. Spustila se průtrž mračen a vzápětí na to krupobití, které spolehlivě zahnalo vše živé do domů.
Blesky křižovaly oblohu a hromobití děsilo i silně nahluchlé jedince. Zvířata bázlivě zalézala do úkrytů a strašpytlové pod peřiny. Téměř za každým oknem blikaly hromničky.
"Zajímavé!" vykřikoval učitel Pěnička, který již zapomněl na drzého žáka Bičištěho. "Příroda nám ukazuje svou odvrácenou tvář. Zítra na to musím žáky upozornit. I když žijeme v klidném pásmu střední Evropy, občasné katastrofy a prudké změny počasí patří i sem! Pohleďte, tcháne, co se venku děje! Vítr se opírá do stromů a odnáší i předměty značných rozměrů."
"Náš hrad rozhodně neodnese," zabručel kastelán pyšně, "s tím si neporadil ani Žižka, a Švédové odtud odtáhli se sklopenými hlavami. Hanba je fackovala a nohy se jim podlamovaly."
"To je jen domněnka," oponoval učitel. "Švédové sice hrad nedobyli, avšak o fackování hanbou dějiny ničeho nepraví. Rovněž nevíme, zdali se dobyvatelům podlamovaly nohy. Nelze to vyvrátit ani potvrdit z nezávislých pramenů."
"Já na prameny kašlu!" prohlásil tvrdošíjně kastelán, "když jsem vodil po hradě výpravy, všem jsem říkal, že se Švédům podlamovaly nohy a všem se to náramně líbilo. I Kopytovi s Mňoukem se to zamlouvalo."
"To pro mne není argument!" tvrdil Pěnička, "protože Kopyto s Mňoukem nejsou historici, nýbrž lajdáci. Dnes neměli domácí úlohu a při zeměpisu dělali pitvorné obličeje! Zjevně jimi začíná cloumat puberta!"
Také kastelán učinil pitvorný obličej. "Podívej, zeti," ukázal k městu, "na ten divný mrak! Nejsem věštec, ale tohle nemůže být samo sebou. V tom mají prsty mimozemšťané nebo duchové! Temné záhrobní síly se spikly proti nám! Už jsi někdy něco tak příšerného viděl?"
"Neviděl," připustil pedagog, "ale to neznamená, že to nelze vysvětlit přirozeným způsobem. Příroda nás ustavičně něčím udivuje a jen zvolna nám vyjevuje svá skrytá tajemství."
Pak se ozvala příšerná rána, po které se otřásl nejen kastelánský domek, ale i starobylý hrad. Štětka se posadil do truhlíku a začal se modlit. "Jsem starý hříšník," mumlal, "a nechci odejít z tohoto světa obtížen břemeny svých nepravostí." Také učitel byl silně zaskočen.
Navíc se kolem rozhostila tma, protože řádění blesků vyřadilo z provozu elektrické vedení.
"A kde máš ten svůj pokrok?" vznesl otázku kastelán. "Když temní andělé zlověstně zkrabatí svou tvář a zamávají ohnivými meči, může se jít celá věda klouzat!"
Pedagog neodpověděl, neboť ani jemu nebylo do smíchu. Schoulil se do rohu místnosti daleko od okna a říkal si, že tohle musí zítra zaznamenat do městské kroniky. Sečte veškeré škody a nic nesmlčí. Potomci se musí dozvědět veškeré podrobnosti!
V té chvíli ovšem ještě netušil, co se všechno přihodí. Nevěděl to nikdo. Všichni se chvěli hrůzou, ale o dosahu pohromy neměli ani tušení.
Teprve následujícího rána, když vítr rozptýlil mraky a hajný Breburda lomil rukama nad největšími polomy v tomto století, lkali postižení občané, sčítajíce obrovské škody. Byly tak rozsáhlé, že přijelo několik desítek reportérů z časopisů i ze všech televizí.
Jenomže tím to zdaleka neskončilo. Dokonce to lze považovat za pouhý začátek. Vše se totiž dalo nahradit, až na jediné. Tu úděsnou zprávu přinesl zoufalý švec Bičiště, který pro slzy nemohl mluvit. Žalostně mával potěhem, kvílel a marně se pokoušel o artikulovanou řeč. Teprve po značném úsilí ze sebe vykoktal to, co otřáslo celým městem.
BIČIŠTĚ
NENÍ BIČIŠTĚ?
To, co obuvník Bičiště s námahou vykoktal, bylo zcela neuvěřitelné. Týkalo se to jeho syna, který dle názoru celého města rostl pro věznici s ostrahou. Ale došlo k závažné změně a bouře, která se přehnala nad městem, nadějného zločince zle poznamenala. Diagnóza nebyla dosud odborně určena, ale veškeré příznaky svědčily o katastrofě.
Obuvník Bičiště se ráno vyhrabal z postele a chtěl požádat syna, aby mu z ledničky přinesl pivo značky Radegast.

Místo potomka však spatřil tvora divného vzezření. Jeho synovi se podobal jen vzdáleně. Měl sice ryšavé vlasy a jeho roztrhané pyžamo, ale vykřikoval prapodivná slova. Skákal po místnosti jako opice a vyhazoval zavřenými okny na ulici rozličné předměty. Poté vylezl na skříň a pištěl.
Švec Bičiště svolal sousedy a ti nevycházeli z údivu. Zdivočelý zrzek se na ně hrozivě šklebil a chrlil na ně slova v neznámém jazyce.
"To nemůže být můj syn," vysvětloval nyní starý Bičiště, "protože, stejně jako já, nemá jazykové nadání. Já jsem se za celý život naučil devět německých slov a šest nebo sedm ruských. Z angličtiny ovládám pouze ókej a super. Kluk na tom není o nic líp, a vůbec netuším, jakou hatmatilkou na nás pokřikuje. Soused Vařecha má za to, že jde o esperanto nebo tatarštinu a že se to učil po nocích, aby mi udělal radost k narozeninám. To se mi tedy nezdá!"
Nezdálo se to nikomu. Proto se celá skupina občanů vydala k domu, kde Bičiště bydlel. Více hlav více ví, a bylo třeba se na podivný případ podívat pěkně zblízka. Přizván byl i tlumočník Pačmára, který ovládal jedenáct jazyků, za kterýžto přestupek byl za totality čtyři roky zavřen.
Ale i on narazil na nepřekonatelnou překážku. Proti průzkumné skupině se vyřítil zuřivý Bičiště, házel po všech členech boty a zlostně vykřikoval zcela neznámá slova. Například: "Hurango majksle čudranda" a podobně. Marně se tlumočník Pačmára pokoušel navázat s ním spojení.
"To je velice podivné!" kroutil hlavou a uhýbal před letící obuví, "nedovedu ani bezpečně určit, z které jazykové oblasti ta slova pocházejí! Připomíná mi to jakési divošské nářečí!"
"Bubrido pinďulas kažejro!" láteřil Bičiště a výhružně koulel očima. Vypadal velice nebezpečně.
"Dojděte pro starostu," navrhl kdosi, "ať s tím šíleným frackem promluví z moci úřední!"
Ale to už sem dorazili také žáci Kopyto a Mňouk s geniálním Baskervillem.
"Musíme ho držet!" šeptal Kopyto, "aby Bičištěho nerozsápal. Dobře víš, jak ho nesnáší, a to ani nemusí takhle vyvádět.
"Jasná zpráva," přikývl Mňouk, "budu Baskervilla konejšit jako malé mimino!"
Ale stala se prapodivná věc. Sotva Bičiště spatřil Baskervilla, objevil se na jeho tváři přátelský úsměv.
"Kukido, basingo, capourá!" zahlaholil přívětivě, "blechatá serendo pašušu!"
Také Baskerville se zachoval proti veškerým zvyklostem. Téměř něžně zakňučel a zavrtěl ocasem tak mocně, že málem porazil Mňouka. Běžel k Bičištěmu, aniž ho toužil sežrat.
"Baskerville!" vykřikl Kopyto, "co to děláš?"
Pes přátelsky zaštěkal a vrhl se Bičištěmu do náruče. Ryšavec něžně zakňoural, "bacaca jureke pišunda", a políbil Baskervilla na čenich. O Kopyta s Mňoukem se pokusily mdloby.
"Vidíš totéž, co já?" zašeptal Kopyto, "náš pes se zbláznil!"
"Ale nejen on!" dodal Mňouk. "Co si myslíš o Bičištěm? Odjakživa před Baskervillem prchal, žaloval na něj policajtům a vyhrožoval, že ho otráví! Jak se mohl takhle změnit? Neuhodil do něho náhodou blesk?"
Něco podobného si myslel i Kopyto. A nejen on. Všichni, kdo přihlíželi, jenom překvapeně otvírali pusy, dělali bezradné obličeje nebo nechápavě rozhazovali rukama. Přiřítil se také učitel Pěnička a jak bylo jeho dobrým zvykem, chtěl okamžitě zjednat pořádek.
"Bičiště, mne neošálíš!" vykřikl hlasem přeskakujícím do fistule. "Opět sis vymyslel novou skopičinu a chceš zapůsobit na publikum. Děláš ze sebe kašpara a domníváš se, že ti to projde! Okamžitě s tím přestaň a chovej se opět normálně!"
Velice ho překvapilo, když Bičiště popadl botu a zasáhl ho přímo mezi oči.
"Hebredanto košidrle pikto!" vykřikl Bičiště vzpurně a dal najevo, že je připraven k dalšímu útoku. Vzápětí výhružně zvedl obočí a dodal: "Žbrndo babalo kalejdum." Učitel couvl a nevěděl jak reagovat.

"Ten chlapec je nemocen," zašeptal, "a zřejmě bude muset být hospitalizován. Kopyto a Mňouku, zařiďte to! Zavolejte lékaře nebo dojde k vážnému zranění!"
"Už se stalo, pane učiteli!" houkl kdosi. "Sanitka je na cestě. Ale pořád nevíme, jakou řečí ten Bičiště mluví! Tlumočník Pačmára je z toho celý pryč!" Což bylo slabé slovo, jelikož Pačmára se přímo zhroutil. Měl za to, že se dorozumí s každým, a najednou takhle zklamal. Zesměšnil se před celým městem a ještě dostal do nosu holinkou. To má za svou ochotu a vstřícné jednání!
Bičiště začal znovu laškovat s Baskervillem, ale byl ustavičně ve střehu. Zřejmě nikomu nedůvěřoval. Pak přijela sanitka, ze které vystoupil doktor Pivec. Okamžitě se orientoval v nepřehledné situaci a vytáhl injekci, kterou hodlal ryšavce uklidnit. Nepočítal ovšem s Baskervillem, který na něho vycenil svůj strašlivý chrup a vrčel jako deset medvědů. Za těchto okolností odmítl lékař zasáhnout.
"Kopyto a Mňouku," zapištěl Pěnička, "odveďte svého psa, který se zřejmě rovněž pomátl!"
To byla urážka, která se obou žáků citelně dotkla. Přesto jim trvalo nezvykle dlouho, než Baskervilla přiměli k poslušnosti. Jeho sympatie k Bičištěmu si nedovedli vysvětlit.
"Teď mi někdo podržte toho spratka," zavelel doktor Pivec, "ať ho mohu uspat. Jinak rozhází celou ševcárnu!"
Za pomoci několika silných mužů situaci posléze zvládl. Bičiště se statečně bránil, kousal a škrábal, ale přesila byla příliš velká. Doktor ho bodnul a zápas skončil vítězstvím medicíny. Ryšavec byl naložen do sanitky, a ta okamžitě zamířila do nemocnice. Bylo po představení.
"Tady vidíte," nedal si vzít poslední slovo Pěnička, "kam vede nekázeň a lajdáctví! Bičiště se zhroutil patrně pod vlivem špatné četby! Myslel na samé nepatřičnosti a takhle to dopadlo. Kopyto a Mňouku, vezměte si z toho příklad a poučte se ze spolužákových chyb. Jinak dopadnete jako on a lehkomyslně promrháte své talenty! A přikažte té své obludě, ať mě přestane olizovat!"

JE BIČIŠTĚ
POSEDLÝ?

Následky pohromy byly zvolna likvidovány, učitel Pěnička o nich napsal květnatý horor do městské kroniky a obyvatelé se handrkovali s pojišťovnou. Starosta Vimbálek byl nespokojen, že novinové články o městě jsou příliš krátké a na tu přestálou hrůzu ne zcela vyčerpávající.

O jedné věci se však mlčet nedalo. Žák Bičiště se dosud nevzpamatoval a jeho zdravotní stav se nelepšil. Ba právě naopak. Pokud nebyl tlumen prášky a injekcemi, dělal příšerné věci. Jedl pavouky, utíkal oknem na zahradu, šplhal po stromech a zakusoval zpěvné ptactvo.

Pil krev kosů a drozdů, pochutnával si na holubech či hrdličkách a nepohrdl ani myší. Lékaři z toho byli celí pryč a dohadovali se o způsobu léčby. Prozatím to s Bičištěm vypadalo bledě.

"Žáci," oslovil třídu Pěnička, "buďte střídmí a ukáznění! Jinak můžete dopadnout jako Bičiště! Byl jsem ho včera v nemocnici navštívit a jsem z toho otřesen. Nejprve snědl kytici, kterou jsem mu přinesl, a poté mi prokousl lýtko. Řekl "kačača bejdalí" a tančil po pokoji jako nějaký divoch. Div jsem z toho neomdlel! Zdá se, že ho ani nebudu moci klasifikovat!"

"Můj tatínek říkal," ozvala se Jindra Benecká, "že se Bičiště zvencnul. Ta bouřka z něho udělala idiota."

"To je předčasná diagnóza," tvrdil učitel, "a také může jít o náhodnou shodu okolností. Bičiště byl divný již předtím. Jistě si na to vzpomenete!"

"Aby ne!" vykřikl Kopyto. "Stále se dožadoval, abyste nezanedbával hodinu sexuální výchovy. Říkal, že od nás vyžadujete svědomitost a sám se bráníte plnit své úkoly!"

"Vidíte, jaké měl Bičiště starosti!" zvedl ukazovák Pěnička, "myslel na nepatřičné věci a sledoval prý zcela nevhodné videokazety. Místo aby počkal až dospěje a dostane rozum, sbíral předčasně informace o věcech, na něž měl ještě dost času!"

"Takže se ten chudák zvencnul ze sexu!" vzdychla Jindra Benecká. "Dej si pozor Mňouku, aby tě to nepotkalo taky!" Třída se rozchechtala a Culík se těšil na chvíle, až Mňouk začne zakusovat hrdličky.

"Ticho!" vykřikl učitel. "Jde o tragédii a nikoliv o frašku. Váš spolužák je na tom velice špatně, a tak byste měli spíše uvažovat nad tím, jak mu pomoci. Což kdyby mu každý z vás nakreslil nějaký hezký obrázek? Nebo vymodeloval figurku? Jistě by z toho měl radost, a třeba by mu to vrátilo rozum!"

Žáci o tom, patrně právem, pochybovali. Navíc právě dorazily nové zprávy z nemocnice, kde Bičiště pokousal zdravotní sestru Kokardovou. Už ho tam všichni začínali mít nad hlavu. Také mnoho občanů ve městě bylo velmi znepokojeno.

"Já vám říkám," pronesl přímo na náměstí uzenář Beran, "že ten Bičiště je posedlý ďáblem. V té příšerné bouřce do něho vjel satanáš, usadil se v něm a kdoví, co z toho všechno vzejde!"

Tato slova se setkala se značným ohlasem. Ne že by se ve městě lidé zabývali satanismem a holdovali mocnostem pekelným, ale řádění ševcova syna si vyžadovalo zvláštní pozornost. Vše, co činil, se vymykalo běžnému standardu, a nikdo to nedovedl vysvětlit přirozeným způsobem. Dá se říci, že uzenář Beran uhodil hřebík na hlavičku. Nikomu se nezdálo, že příliš přehání nebo dokonce mate veřejnost.

Kdyby tu domněnku vyslovila nějaká vystrašená babka, leckdo by nad tím opovržlivě mávl rukou. Uzenář Beran měl ale svou vážnost a vědělo se o něm, že nemluví do větru. Jeho podezření bylo vzato v úvahu.

"Ale co s tím můžeme dělat?" otázal se bezradně sklenář Racajda. "Ví snad někdo, jak se taková posedlost léčí? Doktoři si s tím zřejmě nevědí rady!"

"To není práce pro doktory," tvrdil krejčí Bodlák, "ale pro faráře. Vymítat ďábla patřilo ke kněžským povinnostem. Leckde se tak děje i dnes!"

"A myslíte," obrátil se na něj sklenář, "že by to náš pan farář svedl? Určitě s tím nemá žádné zkušenosti!"

"Můžeme se ho zeptat!" navrhl uzenář. "Demokracie před nás všechny postavila nové úkoly. Musíme se snažit! My jsme se naučili podnikat, tak ať se on naučí vymítat ďábla! Je to člověk učený, a vědomosti v tomto směru musel získat v semináři!"

Ještě chvíli se dohadovali a pak se vypravili za panem farářem, který se právě modlil breviář. Nicméně si na deputaci udělal čas. Vyslechl podnětné návrhy, ale velkou radost z nich neměl.

"Vymítání ďábla se teď nenosí," vysvětloval, "jelikož je spojeno se značnými riziky. Bičiště je v péči zkušených psychiatrů, kteří si s ním jistě poradí. Nemusí jít přece o posedlost. Hoch se mohl v bouři vylekat a poněkud vybočit z normálu!"

"Pěkné vybočení!" nevěřil uzenář. "Neřekl bych nic, kdyby byl zamlklý, zádumčivý a šťoural se v nose. Taky by mohl civět do dáli a prozpěvovat si teskné, zádumčivé písně. Ale to on nedělá. Je agresivní, zakusuje užitečné ptactvo a brebentí neznámým jazykem. Ani tlumočník Pačmára nedovede určit jakým! To je typická posedlost, a vy, Otče, jste povinen zasáhnout!"

"I kdyby to byla posedlost," mračil se farář, "nemohu se sám od sebe rozhodnout k takovému zásahu. Musel by mě o to požádat pan starosta, primář psychiatrického oddělení a také otec posedlého."

"My je všechny obejdeme," slíbil uzenář, "a vy si připravte svěcenou vodou!"

Celou akci však viděl příliš jednoduše. Starosta nechtěl o vymítání ďábla ani slyšet.

"Netvrdím, že ten zrzek není posedlý," pravil, "ale městu by taková akce mohla uškodit. Noviny by se nám vysmály, že se vracíme do středověku a co nevidět začneme upalovat čarodějnice. To ať ten Bičiště raději zakusuje holuby. Tím nepůsobí žádné velké škody."

Ani primář psychiatrického oddělení neřičel nadšením. "Bičiště je zcela jedinečný případ," liboval si, "na němž se můžeme pořádně vytáhnout a získat uznání vědeckého světa. Pan farář má své jisté, tak ať s tím vymítáním pár týdnů

počká!"
S vymítáním ďábla nesouhlasil ani švec Bičiště. "Náš rod na posedlost ďáblem nikdy netrpěl," rozčiloval se, "a nikdo nemá právo nás z něčeho takového obviňovat. Chlapec se ze všeho vykřeše a začne se zase dobře učit. Jen mu musíte poskytnout příležitost!"
LESNÍ
MUŽ
Krátce na to Bičiště uprchl z nemocnice. Zdemoloval ambulanci, spolykal několik zkumavek, převrhl sanitární vozík a oknem opustil své dočasné útočiště. Nezamířil však k domovu, ale rozhodl se vegetovat v lese. Uprchl do sázavských hvozdů a při úprku radostně halekal.
To ovšem bylo nutno řešit. Nezletilý jedinec, navíc nevalné pověsti, se nemůže jen tak stát tulákem. Společnost za něj nese plnou zodpovědnost.
Tak to cítil i učitel Pěnička. Vybídl ševce Bičištěho, aby s ním šel uprchlíka honit, avšak nepochodil. Obuvník se ze žalu opil a vrávoral tak silně, že byl pro jakoukoliv akci absolutně nepoužitelný. Zato byl po ruce policista bez bázně a hany, nadporučík Hojer.
"Konečně mám příležitost toho uličníka zastřelit," radoval se, "což si nemohu nechat ujít!"
I když svá slova nemínil vážně, tvářil se nesmírně zarputile. Jak známo, trefil ho kdysi obuvníkův syn kulečníkovou koulí přímo do nosu a od té doby zdobil policistu náhradní frňák z umělé hmoty. I když atrapa byla poměrně zdařilá, vlastník si ustavičně stěžoval.
"Pozbyl jsem jednoho ze základních smyslů," huhlal, "a nerozeznám vůni piva od vůně fialek. To si Bičiště musí odpykat!"
Myslel na strašlivou pomstu. Doufal, že bude moci jednoho dne zatáhnout Bičištěho do temného průjezdu a tam mu beze svědků naplácat zadek. Dopustí se policejní brutality, avšak nikdo mu to nedokáže. I kdyby ryšavec žaloval, jeho stížnost neobstojí. Takovému syčákovi nikdo neuvěří!
Nyní tedy Hojer spolu s Pěničkou křižovali sázavské polesí. Bezvýsledně. Bičiště se ukrýval kdesi v korunách stromů nebo se povaloval ve skalních průrvách, kde vyhledával potravu. Zdravotní sestra Flanelková na něj prozradila, že mu v nemocniční zahradě zachutnali plži, červi a žížaly. Ani žábou prý nepohrdl.
Nadporučíka Hojera začaly bolet nohy, a tak se posadil na pařez. Nebyl příliš vytrénovaný, což Pěnička škodolibě zaznamenal. Sám proslul dlouhými toulkami přírodou a hned tak se neunavil, zato Hojer vypadal velice zdecimovaně a pot se mu řinul po čele i po tvářích.
"Ten šibeničník mě připraví do hrobu!" stěžoval si, "představte si, že již trpím srdeční arytmií a mám prý náběh na cukrovku. Nesmím se rozčilovat, ale jdu ze stresu do stresu. Asi si najdu něco lehčího!"

Přemítal o svém možném uplatnění a závistivě pokukoval po Pěničkovi, který šmejdil po okolí a kochal se krásami přírody. Byl jimi tak opojen, že si div nezačal dojetím zpívat Čechy krásné, Čechy mé.
"Ouvej!" vyskočil náhle z pařezu Hojer. "Nějaká bestie mě kousla do zadku! Nejvyšší čas, abychom se vydali na zpáteční cestu!"
Učitel nic nenamítal, neboť s policajtem nebylo možno bavit se na úrovni. Výprava skončila, aniž by byl Bičiště vůbec spatřen.
Ale pak došlo k nečekanému zvratu. Hajný Breburada se vracel do hájovny a spatřil Bičištěho, jak si hraje s jeho psy. Dost se podivil, jak si rozumějí.
"Bičiště!" zahalekal. "Dej si pozor, ať nepřijdeš o prst! S Ajaxem není žádná legrace !"
Bičiště pohlédl na hajného s netajeným pohrdáním. Poznamenal suše: "Batunga, čičučo, mrnda," a pokračoval ve hře.
Breburda se k němu přiblížil a znovu na něho promluvil. Nezdálo se, že mu ryšavec rozumí, ale netvářil se už nepřátelsky. Dokonce se nechal pozvat do hájovny, kde přijal hrnek mléka a spolykal všechny mouchy z mucholapky.
"Máš divné chutě," ocenil jeho aktivitu Breburda, "ale to je tvoje věc. Vlaštovky to taky mají rády."
Tak se hajný s Bičištěm zvolna spřátelili. Breburda na útěkáře ustavičně mluvil a naučil ho některým českým slovům. Žádná sláva to ovšem nebyla. Hajný to samozřejmě nesmlčel a ve městě vyprávěl, jak pomáhá nešťastníkovi na cestě do kulturního prostředí. Neradil ale nikomu, aby se do toho vměšoval.
"Chlapec je plachý," tvrdil, "a jak někoho vidí, hned je v korunách stromů."
Proto si učitel Pěnička zavolal žáky Kopyta a Mňouka.
"Chlapci," oslovil je, "musíte spolužákovi pomoci. Hajný Breburda to sám nezvládne. Je ale možné, že při pohledu na vás si Bičiště vzpomene na minulost."
"Řekl bych, že vím, jak na to!" ozval se Kopyto. "Vzpomeňte si, jak Bičiště reagoval na Baskervilla! Přímo se s ním mazlil a Baskerville mu projevoval nesmírné sympatie. Jestliže se vydáme do hájovny, vezmeme psa sebou."
"A Bičiště určitě neuteče!" dodal Mňouk chápavě. "Budeme s ním moci navázat rozhovor a třeba se dozvíme něco podstatného. Pokusíme se rozluštit tajemství, které ve městě nedá spoustě lidem spát."
"To je i mým přáním," přikývl učitel. "Nerad slyším, že je můj žák posedlý ďáblem. Pravda je jistě zcela jiná, a vy se můžete zasadit o to, aby vyšla najevo."
Bylo tedy rozhodnuto, a tak se Kopyto, Mňouk a Baskerville vydali k hájovně. Tam ale nevládla žádná idyla. Breburda se čílil, a měl také proč. Bičiště před chvílí zakousl jeho nejmilejší slepici a ozdobil se jejím peřím. Vypadal dost otřesně.
"Podívejte na toho darebáka!" burácel hajný. "Už zase začíná mít roupy! Takovou slepici už nesezenu!"
Bičiště seděl na střeše a křičel: "Badeta rurucho město! Kejčáky, čišudla chrsto!"
Jenže Breburdu to nedojímalo.
"Seš kašpar, Bičiště!" hřímal. "Vypadáš jako nepovedený Indián! Ta tvá zrzavá palice volá spíše po rádiovce!"

Bičiště hodlal něco namítnout, ale v tom spatřil Baskervilla. Radostně vykvikl a hned byl ze střechy dole. Přivítal se s obrovským psem jako se starým známým, a nechal se od něho olízat. Hajný přestal nadávat a jen udiveně kroutil hlavou. Také žáci Kopyto a Mňouk nevycházeli z úžasu.
"Neříkám, že je Bičiště posedlý ďáblem," pravil Kopyto, "ale nějaké čáry v tom budou! Kdoví, jestli na to přijdeme!"
"To se ví, že jo!" řekl Mňouk. "Dá nám to fušku, ale od toho jsme detektivové a žádné tajemství před námi neobstojí!"
"Budu vám držet palce," uzavřel debatu hajný, "a hlavně si dám větší pozor na slepice!"
ZPRÁVA
ZE ZÁMOŘÍ
Nelze říci, že by Kopyto s Mňoukem byli neúspěšní. Sblížili se s Bičištěm jak jen to šlo, a občas se jim podařilo vyměnit si s ním několik slov. Přesto byli stále zmatenější a nevěděli, co si s případem počít.
"Ať si říká kdo chce co chce," řekl Kopyto, "tohle není Bičiště! Alespoň ne ten, kterého jsme znali!"
"A kdo to tedy je?" podivil se Mňouk. "Jisté je, že se Bičištěmu podobá jako vejce vejci!"
"Nebo jako ovce ovci," přikývl Kopyto. "Třeba je to jeho dvojče, které vzniklo klonováním."
"Taky mě to napadlo," připustil Mňouk, "ale není mi jasné, kdo by tady nového zrzka vyklonoval, ani kam se poděl ten původní. Našeho starého nepřítele by se hned tak někdo nezbavil!"
"V každém případě se budeme tomuto případu věnovat s veškerou náležitostí," rozhodl Kopyto, "a pročteme si všechno, co bylo o klonování napsáno. Třeba narazíme na horkou stopu!"
Mňouk souhlasil, ale události se zvrtly jinam. Naše noviny a časopisy otiskly nevelkou, ale za to svrchovaně zajímavou zprávu. Stálo v ní, že v deštných pralesích Amazonie došlo k neuvěřitelné věci.
Mladý Indián, který se měl stát náčelníkem svého kmene, začal hovořit jakýmsi slovanským jazykem. Polsky nebo snad dokonce česky. Zároveň přestal používat rodnou řeč. Jeho otec, náčelník kmene Hornixů, zvaný Želví Tlapa, je velice nešťastný a požádal všechny šamany a čaroděje o pomoc. Prozatím k nápravě nedošlo a chlapec Bystrý Pavouk se chová zcela nepatřičně. Nedodržuje společenská pravidla kmene Hornixů a odmítá požívat tradiční jídla. Jen s velkou nelibostí konzumuje červy a stonožky. Stále jenom vykřikuje slova, kterým nikdo nerozumí. Jedno ze slov, které ustavičně zdůrazňuje, zní jako Bičiště.
Kopytovi a Mňoukovi toto sdělení málem vyrazilo dech.
"Jestli si myslíš to co já," vydechl Mňouk, "jsme na tak horké stopě, že nám mohou naskákat puchýře!"
"Všechno je mi jasné," prohlásil Kopyto, "protože podobné případy se už staly. Hlavně v Indii, kde je přemísťování duší na denním pořádku. V zemi fakírů se tomu nikdo nediví."
"Přesto se to může stát i jinde," přikývl Mňouk, "zejména když nastanou výjimečné okolnosti. Například tornáda, magnetické bouře nebo zemětřesení."
"To všechno se přihodilo," přikývl Mňouk, "nevím jak v té Amazonii, ale u nás docela určitě. Vsadím se o prstýnek, který jsem dostal od Jindry Benecké, že ten Indián, co nechce jíst stonožky, je náš úhlavní nepřítel Bičiště!"
"Ty stonožky mu přeju," konstatoval s netajenou rozkoší Kopyto, "ať se jich nacpe k prasknutí! Z toho ale také vyplývá, že Baskervillův kamarád, který zakusuje hajnému slepice a strká si do vlasů peří, nemá s Bičištěm nic společného. Není to ševcův syn, který onemocněl duševní chorobou, ani nešťastník posedlý ďáblem. Je to Bystrý Pavouk, budoucí indiánský náčelník v deštných pralesích Amazonie!"
"Neříkej hop, dokud jsme nepřeskočili!" varoval ho Mňouk, "protože deštné pralesy jsou daleko, a stopem se do nich Bystrý Pavouk nedopraví. Navíc naše teorie není dokonalá a těžko někoho přesvědčíme."
Měl naprostou pravdu. Zkusili to s hajným Breburdou a nepochodili. Hajný se jenom chechtal a tvrdil, že takhle zrzavého Indiána ještě nikdo neviděl.
"Zrzaví jsou Irčani, Skotové, Boris Becker a Bičiště!" vykřikoval, "Indiáni vypadají docela jinak! Cožpak jste, kluci, neviděli Vinnetoua a krásnou Ribanu?"
Marně se ho pokoušeli zasvětit do stěhování duší. Nechtěl o tom ani slyšet.
"Jdeme za Pěničkou!" rozhodl Kopyto. "Je to vzdělanec a nemůže být takhle zabedněný!"
"Vzdělanec je," připustil Mňouk, "ale zabedněný taky. Moc si od toho neslibuji!"
Ale učitel je tentokrát zcela neodmítl. Pozorně je vyslechl, přečetl si články v novinách a usilovně přemítal.
"Žáci," pravil vážně. "Již dánský princ Hamlet dospěl k názoru, že jsou mezi nebem a zemí věci, o nichž my, smrtelníci, nemáme ani tušení. Hamletovi se totiž na hradbách zjevil duch jeho zemřelého otce. Mně se zase zjevil duch mé tchýně, Štětkové. Strašně jsem se polekal, neboť na mne hrozila. Poslední dobou se přihodilo tolik nezvyklých věcí, že jsem zcela odmrštil své materialistické přesvědčení. Připouštím stěhování duší. Vaše teorie je zajímavá, ale důkazy jsou velice chabé. Tyto články mohou být podvrhy. Co když si nějaký novinář jen tak zavtipkoval. Kdo ví, jestli kmen Hornixů v Amazonii existuje? Bulvárnímu tisku nelze věřit, a seriozní informace nemáte. Taktéž se nemůžete na místě přesvědčit!"
"Ale vy byste mohl ledacos zjistit!" pravil Kopyto. "Protože jste vědec a spoustu vědomostí máte v malíčku. Když se osobně obrátíte na redakce novin nebo na vědecký ústav, určitě vás neodbydou jako nějaké kluky."
Pěnička opět delší dobu přemýšlel a hryzal se přitom do spodního rtu.
"Dobrá," řekl poté, "pokusím se něco zjistit. I když bych, mezi námi, klidně nechal Bičištěho mezi Indiány!"
A učitel Pěnička svůj slib také do písmene splnil. Trvalo to sotva dva dny, a už k sobě oba detektivy povolal.
"Žáci," pravil, "mohu vám sdělit, že kmen Hornixů v Amazonii skutečně existuje. Syn náčelníka Želví Tlapy se jmenuje Bystrý Pavouk a zřejmě se prý pomátl. Mluví z cesty a používá buď ruštiny nebo jiného slovanského jazyka. Novináři nevylučují ani češtinu. Kmen Hornixů žije v těžko přístupné pralesní oblasti. Vyskytují se zde šelmy, dravci, jedovatí plazi, ještěři i nebezpečný hmyz. Na nějakou záchrannou výpravu nelze ani pomyslet. Sotva by byl ochoten ji někdo zaplatit, a zvědavců, ochotných riskovat životy, také není mnoho. Než někdo zjistí nějaké nové podrobnosti, může to

trvat i několik let."
Tato vyčerpávající odpověď žáky příliš neuspokojovala. "Několik let to tam Bičiště nemůže vydržet," mínil Mňouk, "a naší povinností je podat mu pomocnou ruku. Kdyby do té Amazonie vlezl sám, mohli bychom ho tam klidně nechat. Jenže na tom nenese žádnou vinu."
"My ovšem taky ne," mračil se Kopyto, "a nemáme vůči němu žádné závazky."
"A co Bystrý Pavouk?" otázal se Mňouk. "Toho necháme na věčné časy zakusovat naše slepice? A co z toho chudáka bude? Narodil se proto, aby se stal indiánským náčelníkem, a tady se v tomto směru nemůže uplatnit. Nakonec propadne drogám nebo se stane bezdomovcem, který bude v kanálech lovit potkany. Zaslouží si ten Indián takový strašný konec?"
Na tuto otázku existovala jen jediná odpověď: nezaslouží! Proto se Kopyto s Mňoukem rozhodli nepolevit v úsilí a věnovat vyřešení případu veškeré síly i talent. Učitel Pěnička to posléze schválil, ačkoliv se na žáka Bičištěho ani trochu netěšil.
BYSTRÝ PAVOUK
ROZVAZUJE
Pátrání nebylo možno utajit, a tak vzniklý rozruch ustavičně stoupal. Bystrý Pavouk na sebe poutal více pozornosti, než bylo leckomu milé. Švec Bičiště křičel, že jeho syn není žádný převtělený Indián, a v jeho nezvyklém chování se projevuje přechozený zápal mozkových blan. Sociální pracovnice Mařasová tvrdila, že je zločinné nechat nezletilé dítě pobíhat po lese a živit se hmyzem. Z těchto důvodů sbírala podpisy k petici, navrhující odvolání starosty.
Vimbálek z toho byl nešťastný. "To mám ve svém věku běhat po lesích a lovit Indiány?" sténal. "Před námi jsou mnohem důležitější úkoly! Od čeho máme ve městě soukromého detektiva Ošmeru?"
Ten se ale rovněž k ničemu neměl. "Bičiště byl odjakživa nebezpečný živel," tvrdil, "a jestli do něho pronikla duše nějakého indiánského lidožrouta, bude s ním ještě horší pořízení. Nemám zájem, aby mě v lese přepadl a skalpoval! Velice se divím, že ještě nikoho nepřipoutal k mučednickému kůlu! Začnu se v té věci angažovat, až mi bude písemně přislíben tučný honorář."
K tomu se prozatím nikdo neměl. Mnohým se Bystrý Pavouk nejevil tak nebezpečným. Už nebyl plachý, a na zvědavé děti pokřikoval ze stromů: "Ožunga prakardo bobolusk!" Někdy se také pokoušel o dialog v jazyce českém a volal: "Ukousnu ti frňák!" Kdoví, ke komu chodil do učení.
"Žáci," obrátil se na Kopyta s Mňoukem učitel Pěnička. "Situace je zcela neudržitelná a každým okamžikem se horší. Bystrý Pavouk se ochočuje a otrkává, což není příznivé. Stává se nevyzpytatelným a může leckoho pokousat. Stav slepic hajného Breburdy se ztenčil natolik, že si ubohý myslivec začal chodit do města pro vajíčka. Dostává se s Bystrým Pavoukem do otevřených konfliktů, které mohou skončit všelijak."
Měl naprostou pravdu a velice přesný odhad.
Zanedlouho se přiřítil hajný Breburda a nebyl dalek zhroucení. "Pomozte mi toho lotra Bičištěho polapit a odvézt někam na druhý konec republiky!" sténal. "Snažil jsem se s ním vyjít, a i ty slepice bych mu dokázal odpustit, přestože domácí vajíčko je domácí vajíčko. Ale představte si, co mi provedl. Mám docela solidní sbírku lesáckých lulek a rozšířil jsem ji na fajfky všeho druhu. Podařilo se mi získat za unikátní jelení parohy vzácnou pěnovku pana Vorla. Tu, o které vypráví Jan Neruda v Povídkách malostranských. Ten Vorel kouřil ve svém hokynářství, lidé ho pomluvili, nechodili k němu nakupovat a on se, chudák, oběsil. No a tu fajfku jsem zařadil do své sbírky, ačkoliv zájemců o ní byla spousta. Včera mi zmizela, a já jsem si rval zbývající vlasy. I na vousy došlo! Zoufalství mnou cloumalo, jako kdyby polesí napadl kůrovec! No, a pak jsem vyšel před hájovnu. Kouknu na střechu a vidím, že za komínem sedí Bičiště a kouří z Vorlovy pěnovky. Zařval jsem na něho strašným hlasem, ale on jenom řekl: "Tingle halaša žížo," a hulil dál. Pak s fajfkou utekl do lesa a zřejmě ji někam zahrabal, protože se vrátil bez ní. Kdo ví, jestli jí ten zloděj zlodějská nerozlámal, nebo jinak nezničil."
"To sotva," pochyboval Kopyto. "Indiáni nejsou žádní vandalové. Zato mají ve zvyku kouřit dýmku míru, a ta pěnovka se Bystrému Pavoukovi zřejmě hodila."
"Musíte se smířit s tím," dodal Mňouk, "že vám bude pokuřovat za komínem!"
"To jsou nesmysly!" hřímal hajný. "A já jim nikdy neuvěřím. Bičiště je Bičiště, a s Indiány nemá nic společného. Škoda že jsem humanista a nesmím ho zastřelit. A vy jste nám těmi pohádkami pěkně zasolili! Za Bičištěm se teď trousí uličníci z celého okolí a žadoní, aby je naučil házet tomahawkem. Také vyslovují přání, aby někoho skalpoval. Tady dojde k strašlivým zločinům!"
"Pane hajný," vzal ho za rukáv Pěnička. "Uklidněte se a nemalujte čerta na zeď! I bez vašich pesimistických předpovědí je situace krajně vážná, ba přímo zoufalá. Snažíme se ji řešit, ale události jsou rychlejší!"
Nepřeháněl ani trochu. Děti opravdu neměly na Bystrého Pavouka dobrý vliv. Zásobovaly ho dorty, lahůdkami a domácím pečivem, což se ukázalo jako velice nebezpečné. Indián pochoutky zprvu odmítal a dával přednost svému oblíbenému hmyzu. Ládoval se lučními kobylkami, mravenčími vajíčky a rousnicemi. Jenže pak přišel přinášeným dobrotám na chuť, a tak došlo k prvnímu vyloupení cukrárny.
Bičiště se pomaloval v obličeji vším, k čemu se dostal. Vypadal jako ďábel šmrncnutý pomatencem. Do vlasů si nastrkal peří nejen ze slepic, ale i z vran. Pak se přiřítil s jekotem a řevem do města. Všichni mu šli z cesty, a i zavilí ateisté se křižovali. Byla to strašlivá podívaná.
Bičiště se vřítil do cukrárny a do připraveného vaku ládoval kremrole, rakvičky a čokoládové koule. Přidal i dvě bonboniéry a štos čokolád Milka. Teprve potom s vítězným rykem opustil cukrárnu.

Cukrář Juřenka lapal po dechu a hrozil do neznáma. Pak se vypravil za ševcem Bičištěm, aby ho požádal o úhradu škody. Pochopitelně nepochodil. Švec byl opilý a prohlásil, že si má cukrář své kremrole hlídat.

"Taková je doba," vysvětlil Juřenkovi. "Dnes ukradnou tobě čokolády Milka, zítra ožebračí mne a vyberou mi všechny floky! S tím kamaráde, nic nenaděláme. I kdybych ti chtěl zaplatit, nemohu. Jsem v naprostém mínusu, a tady Blachoutovi dlužím dvě stě dvacet šest korun. Ze mne nic nevyždímáš!"
Cukrář pochopil, že je na špatné adrese, a nespokojeně se vracel domů. Takto si podnikání v demokratickém státě nepředstavoval! Cožpak nežijeme v civilizovaném světě?
Ale to všechno byl teprve úplný začátek. Bystrý Pavouk odnesl svou kořist do lesa a rozdělil se o ní s přáteli, zejména s Baskervillem. Ten se vůbec nepohoršoval nad tím, že lahůdky pocházejí z nekalých zdrojů.
"Teď se máme na co těšit!" řekl Kopyto s obavami. "Když se první loupež zdařila, dostane chuť na novou. Město je v nebezpečí!"
Bystrý Pavouk to vzápětí potvrdil. Přepadl pekárnu pana Cvrlíka, odkud odnesl nejméně dvě kila loupáčků. Paní Cvrlíková za pultem omdlela a rozbila si hlavu o regál. Navíc jí při pádu spadla paruka a ukázalo se, že její vlasový porost je velice chabý.
"Jsem znemožněna," plakala, "a za pult mě už nikdo nedostane."
Tragédie se ale vůbec netýkala Bystrého Pavouka, který se spokojeně ládoval loupáčky. Přitom plánoval další přepadení. Ačkoliv měl kolem sebe spoustu vysoce kalorického hmyzu, toužil jenom po sladkostech.
Obchodníci byli ve střehu, ale rady si nevěděli. Bylo jim jasné, že Bičiště je nesmírně nebezpečný. Nelze proti němu použít nepřiměřené obrany, a tak se všichni strachovali jen o svůj majetek. Loupežníkovi se to líbilo. Řičel stále hlasitěji, skřípal zuby a rozbíjel předměty. Sám se často pomatlal majonézou, povidly nebo jogurtem. Vypadal pak ještě hrůzostrašněji, takže neprchal přímo do lesa, ale producíroval se po ulicích. Těšilo ho, když viděl, jak před ním lidé prchají.
Bylo nutné tu hrůzu nějak zastavit. Starosta Vimbálek znovu vyzval soukromého detektiva Ošmeru, aby projevil svou profesionální zdatnost, ale místní Sherlock se prozíravě hodil marod.
NELZE
POCHYBOVAT!
Učitel Pěnička se rozjel do Prahy a přivezl zprávy, které stály za to. Největší náš znalec Amazonie profesor Soukeník se velice zajímal o podivný případ u kmene Hornixů, o jehož zvycích napsal celou knihu. Byl ve stálém spojení s brazilskými kolegy, a ti mu nyní potvrdili, že syn Želví Tlapy Bystrý Pavouk hovoří plynně česky a prohlašuje, že je Bičiště nikoliv od Amazonky, nýbrž od Sázavy.
"To je vskutku pozoruhodné!" jásal profesor. "Pokud nejde o nějaký drzý podvod, máme zde senzaci přímo světovou. V Amazonce si smáčí nohy jakýsi Bičiště a netuší, jak se tam dostal!"
"Bičiště je mým žákem, pane profesore!" přerušil ho Pěnička.
"Byl drzý, nedbalý a ustavičně vyrušoval. Nicméně zmizel, a místo něho se objevil ten, kterého postrádají v Amazonii. Není pochyb o tom, že v Sázavě si smáčí nohy Bystrý Pavouk!"
Profesor Soukeník málem omdlel. Nechal si vše vyprávět dvakrát po sobě a potom si to nahrál na kazetu.
"To je úchvatné!" vykřikoval nadšeně. "Jen, aby to byla pravda! Ve vědě občas dochází k velkým podvodům, a tohle budeme jen těžko dokazovat. Racionalisté a vulgární materialisté naši hypotézu okamžitě zamítnou. Nebudou o tom chtít ani slyšet. Budou hovořit o duchařině a domluvené hře."
"Pravda vítězí," prohlásil Pěnička pevně, "a my to přece můžeme dokázat!"
"Jak, pane učiteli?" otázal se profesor. "Můžeme napsat pár článků do novin, a já zcela určitě promluvím do televize. Více se nám patrně nepodaří. Skutečný, nepopiratelný důkaz nezískáme. Přece se nemůžeme bez řádného pověření vydat do Amazonie mezi Indiány. To je dlouhá, nákladná cesta, na kterou nikdo z nás nemá prostředky."
"Seženeme je!" vykřikl učitel. "Tato světodějná událost nesmí zůstat utajena a zamlčena! Nejde přece o žádnou hloupost! Přemisťování duší bude potvrzeno!"
"Bylo dokázáno již tisíckrát," děl skepticky profesor, "a možná miliónkrát. Ale lidé vědy jsou neradi, když se hroutí jejich vžité představy. Budou hájit své pozice i tentokrát. Považte, co by všechno bylo třeba zařídit! S výpravou by musel jet někdo, kdo se v Amazonii trochu vyzná. Na místě by bylo třeba najmout průvodce. Na místo bychom museli letět vrtulníkem…"
Profesor líčil spoustu nepřekonatelných potíží, ale Pěnička se nedal. "A co ti dva opuštění chlapci?" zvolal. "Ponecháme je jejich osudu? Bičiště je uličník, nemrava a skoták, ale nezaslouží si, aby do konce života zakusoval hady a polykal stonožky. Na druhé straně nešťastný Indián vylupuje ve městě cukrárny, ačkoliv má plné právo stanout v čele rodného kmene. Naší morální povinností je zasáhnout. Jsme přece v právu!"
"Jste neuvěřitelný snílek, pane učiteli," vzdychl Soukeník, "ale já tu situaci vidím černě. Naše argumenty budou zpochybněny, a váš žák zahyne v pekle amazonských pralesů. Co se stane z Indiána na Sázavě si netroufnu předpovědět. Ale rád jsem vás poznal pane učiteli, a kdykoliv vás zase rád uvidím!"
"Uvidíme se brzy," slíbil Pěnička, "protože nehodlám couvnout. Již proto, že nejsem sám, a žáci Kopyto s Mňoukem mi v tom směru nedají pokoj!"
Učitel odešel a podle seznamu navštívil všechny redakce časopisů, které se o Indiánovi hovořícím česky byť jen zmínily. Dočkal se zklamání, protože redaktoři projevili jen málo ochoty znovu se případem zabývat. Někteří to považovali za naprostou kachnu, převzatou ze zahraničních zdrojů, a učiteli se vysmáli. Marně argumentoval Bystrým Pavoukem, vylupujícím obchody.
"Kdybychom každého zloděje měli považovat za převtěleného Indiána," šklebili se, "nemohla by se cizinecká policie zabývat ničím jiným! Jděte se podívat do obchodního domu Kotva! Tam se pohybuje tajemných cizinců, kteří kradou a nemluví česky, habaděj!"
Pěnička ten nezájem absolutně nechápal. "Kam ten náš tisk spěje?" naříkal. "Takový sólokapr se zde nabízí, a oni jsou

zcela laxní. Přijedou, teprve až Bystrý Pavouk někoho utluče podomácku vyrobeným tomahawkem! Tolik lhostejnosti jsem věru nečekal! Mohlo by se něco takového přihodit v dobách zuřivého reportéra Egona Kische? Ti neteční chlapci by si měli vzít příklad z babičky Boženy Němcové, která ochotně skočila přes plot pro pouhé pírko! Oni by ten plot nepřekonali, ani kdyby za ním kvokalo celé hejno slepic!"
Pěnička byl z hloubi duše rozezlen. Představoval si, že zástupci tisku, spolu se zanícenými vědci, rozpoutají kampaň za odhalení tajemných sil, které způsobily výměnu duší dvou chlapců, žijících na dvou kontinentech. Bohužel, s takovou aktivitou se zřejmě nedá počítat!
Úplně bezvýchodné to však přece jen nebylo. Reportér časopisu Dálky Valentin Šumavan celkem ochotně zašel s učitelem na kávu.
"Mne ten podivný případ opravdu zajímá," řekl, "ačkoliv jsem už mnohokrát naletěl. Převzal jsem zprávy o masožravém volovi Čuču, o australském hadu, polykajícím malé děti, o šestinohém vačnatci s orlím zobákem a o létajícím jezevci, lovícím plameňáky. To vše si vymyslel autor agentury Day press, který měl radost, když se ty nesmysly ujaly. Poškodil tím mnoho seriozních rubrik, včetně naší. Otiskli jsme sice článek o česky mluvícím synovi indiánského náčelníka Bystrém Pavoukovi, ale šéfredaktor mě přinutil jej zkrátit a zastrčit na nedůležité místo. Byl jsem tím zklamán, ba přímo rozhořčen. Přesto článek nezapadl, a několik důchodců se dožadovalo bližších podrobností. Nebylo lehké jim vyhovět. Na vlastní pěst jsem ale zjistil, že autorem zprávy není žádný vtipálek, ale známý brazilský badatel doktor Amago. Napsal znamenitou knihu o zombiích, při jejichž průzkumu byl vážně zraněn. Jedna zombie mu ukousla palec."
"To je smutné," vzdychl Pěnička, "a je možno se s doktorem Amagem spojit?"
"Pokusil jsem se o to," řekl Šumavan, "ale Amago v této chvíli brouzdá amazonskými pralesy a nikdo neví, kdy se vrátí. Mnozí se dokonce domnívají, že se nevrátí vůbec. Prý se nyní zajímá o pijáky kajmaní krve, kteří však nepohrdnou ani krví lidskou. Kdo ví, jak to s doktorem Amagem dopadne?" To učitel Pěnička velice nerad slyšel.
"V tuto chvíli je pro nás důležité," děl Pěnička, "že se dobýváme do správných dveří. I kdyby doktora Amagu sežrali kajmani, jaguáři nebo mravenci, námi to neotřese! Pane Šumavane, posílil jste mou naději, a až to povím Kopytovi a Mňoukovi…"
"Kopytovi a Mňoukovi?" podivil se redaktor. "To jsou přece románové figurky. Nebo se mýlím?"
"Ovšem, že se mýlíte," zamračil se učitel. "To už byste mohl rovnou říci, že jsem románovou figurkou já! Jestli to chcete tvrdit, mohu vám ukázat svůj občanský průkaz!"
Redaktor to pochopitelně nevyžadoval. Stiskl pedagogovi pravici a omluvil se pro značné zaneprázdnění. Kdesi v Ohňové zemi byl spatřen pětirohý nosorožec zelené barvy. Tuto zprávu je třeba neprodleně prověřit.
Učitel Pěnička se tedy vrátil do Posázaví a měl pocit, že v Praze docela dobře uspěl.
"Žáci," oslovil Kopyta s Mňoukem. "Nemáme nic. Chybí nám tým odborníků i potřebná suma peněz. Všichni nás považují za blázny a pošetilce. Jenomže my víme, že máme pravdu. Je možné, že ji nikdy neprokážeme…"
"To bychom se na to podívali!" skočil mu do řeči Mňouk. "My prokážeme úplně všechno!"
"Taky si myslím," přidal se Kopyto, "už proto, že tady je třeba udělat pořádek. Mezitím, co jste byl v Praze, vyloupil Bystrý Pavouk lahůdkářství u Kňourů. Navíc pokousal nadporučíka Hojera, který se pokoušel zločinu zabránit."
Pěnička se otřásl odporem. "Žáci," zvolal, "nelze déle váhat. Musíme neprodleně zahájit akci! Kupředu, zpátky ni krok!"
KLAUNI
NA MOSTĚ
Když si učitel Pěnička vzal něco do hlavy, obvykle od toho neustoupil. Byl tvrdohlavý, pilný a vytrvalý. Narážel na překážky, ale snažil se je překonat. Zviklal i starostu Vimbálka, nicméně ho svými argumenty potěšil.
"Pane učiteli," naříkal starosta, "vy mě tlačíte do velmi ošemetné situace. To, co se možná stalo, je prostě hrozné! Kdyby do toho lotra Bičištěho vstoupil polský skaut dejme tomu z Krakova, dalo by se to lehce vyřešit. Podnikli bychom tam výlet naším autobusem, prohlédli bychom si Krakov s jeho staroslavným Vavelem, a já bych si pohovořil s panem primátorem. Jistě bychom se na něčem rozumném dohodli. Jenomže do deštného pralesa mě nedostanete! Nedělám politickou kariéru, abych vyjednával s Indiány! Již od dětství se bojím otrávených šípů. Navíc držím speciální dietu, a při představě, že by mě někdo krmil housenkami, doslova omdlévám. Mohu vaše snažení morálně podpořit, ale rozhodně od radnice nečekejte žádnou materiální pomoc! Jsme chudé město na okraji všeobecného zájmu, a nelze očekávat výrazný obrat k lepšímu. Nechci vás, pane učiteli, od ničeho zrazovat, ale pochybuji, že něco svedete, i kdybyste se přetrhl."
"Nehodlám se přetrhnout," pravil Pěnička, "a nechystám takový osud ani komukoliv jinému. Nelze však zavírat oči před zjevnými morálními problémy. Co hodláte učiniti s nezletilcem Bystrým Pavoukem, který se vydal na dráhu vylupovače cukráren a lahůdkářství?"
"Vaše teorie není všeobecně uznávána," upozornil ho Vimbálek, "a my máme co do činění s žákem Bičištěm, který, doufejme že dočasně, ztratil řeč i rozum. Jestli jeho zločinecké sklony zesílí, můžeme ho umístit do diagnostického ústavu."
"Odkud samozřejmě okamžitě uteče," vybuchl učitel, "a způsobí další škody. Měli bychom hledat cesty, jak ho vrátit do rodné Amazonie. A také přivézt zpátky žáka Bičištěho!"
"To je utopie, pane učiteli!" oponoval starosta. "Vašeho zatraceného Pavouka nelze poslat do Brazílie šupem, jak se to dříve dělalo s tuláky. Navíc nevím, jak dokázat, že nejde o Bičištěho. Obuvník Bičiště to nikdy neschválí! Sám jsem slyšel, že trvá na svém otcovství a domnívá se, že jeho synem pouze cloumá puberta!"
"Nesmysl!" zlobil se učitel. "Jsem připraven prokázat, že došlo k závažnému jevu, který nesmí být zamlčen."
"Snad to opravdu prokážete," pokrčil rameny Vimbálek, "ale pochybuji, že získáte nějakou významnější podporu. Od nás ji rozhodně nečekejte. Tím ovšem neříkám, že vám nebudu tajně držet palce!"
Tajné držení palců ještě nikomu nepomohlo, a tak se Pěnička spíše spoléhal na svou výmluvnost a agitační schopnost.

Seznamoval občany s jevem, který může proslavit malé posázavské město daleko za hranicemi. Lidé žasli, pokyvovali hlavami, někteří si to nechali i zopakovat, ale tím to skončilo.
"Já bych nechal Bičištěho v té Amazonii," tvrdil kastelán Štětka, "ať se tam kamarádí s opicemi. A toho lupiče kremrolí bych zavřel do hradní hladomorny."
"To přece v demokracii nelze!" vysvětloval učitel. "Musíme připravit akci, která by zjednala nápravu a současně pozvedla vzdělanost a informovanost obyvatelstva! Spočítal jsem, že by solidní vědecká výprava do amazonských pralesů nestála víc, než několik milionů!"
Leč ukázalo se, že starosta Vimbálek měl pravdu. Lidem se nechtělo podpořit tak podivnou akci. Marně učitel horlil a žadonil.
"Žáci," postěžoval si Kopytovi a Mňoukovi, "zdá se, že jsem v koncích! Nepochodil jsem! Ani cukráři a lahůdkáři, trpící loupežnými nájezdy Bystrého Pavouka, nechtějí přispět podstatnější sumou! Jejich hamižnost je zarážející!"
"Mně se zdá, že na to musíme jinak!" řekl Kopyto. "Vykládal jste nám, jak vyhořelo Národní divadlo a bylo postaveno ze sbírek, pořádaných mezi prostými lidmi."
"To je nápad!" zajásal Mňouk. "Já jsem zase viděl, jak muzikanti vybírají na Karlově mostě. Ne na Národní divadlo, ale na pivo. My bysme ty akce mohli spojit!"
"Já bych si mohl vzít heligonku po dědečkovi," navrhl Kopyto, "a ty válíš docela slušně na kytaru. Ještě můžeme angažovat nějakou zpěvanduli."
"Jindru Beneckou!" vykřikl Mňouk. "Ta zpívá ne-li jako anděl, tedy určitě jako Madona!"
Pěnička to všechno úplně nechápal. "Žáci," varoval je, "to co činíme je vážná věc, a není zde místo pro nějaké skopičiny. Nemůžeme být lidem pro smích!"
Jenomže žáci věděli své. Narazili pouze na jediný problém, a tím byla Jindra Benecká. Zpívat samozřejmě chtěla, ale místo produkce se jí zdálo nevhodné.
"Chci se stát umělkyní," nadýmala se, "a nahradit Lucii Bílou. Proto musím mít úroveň, a nepitvořit se někde na mostě!"
"Víš, jak začínaly velké zpěvačky?" otázal se Kopyto. "Slyšela jsi o slavné Edith Piaff? Tu objevili na špinavé pařížské ulici. Téměř ve stoce! A my ti nabízíme krásný barokní most, na který se jezdí dívat turisté z dalekých zemí! Staneš se doplňkem velkého uměleckého díla!"
Jindra musela uznat, že na tom něco je, a posléze povolila. Dokonce se začala těšit, a s kamarádkami konzultovala, jak se má na produkci obléct.
Kopyto s Mňoukem to měli jednodušší. Oblékli se jako klauni, včetně červených nosů z rozpůlených pingpongových míčků. Přinesli si nástroje, a navíc pokřikovali na kolemjdoucí: "Přispějte na cestu do Brazílie. Za tím účelem také s sebou přinesli černý cylindr, do něhož se měla vejít značná hotovost. Ozdobou kapely byla samozřejmě Jindra, tvářící se jako skutečná primadona.
Koncert začal v sobotu krátce po poledni a setkal se s kolosálním úspěchem. Sotva Kopyto s Mňoukem spustili a Jindra se podbízivě rozječela, shlukli se kolem uměleckého tria zvědavci. Někteří pochopili, že nehrají amatéři, a hodili do klobouku několik zvonivých mincí. Když opodál zastavil výletní autobus s holandskými turisty, rozrostl se úspěch zcela nečekaně. Holanďanům se produkce velice zamlouvala, a rozhodli se to dát najevo. Do klobouku pršela cizokrajná měna.
"My ještě uděláme kariéru!" jásal Kopyto. "Zítra bychom mohli koncertoval na náměstí v Telči. Nebo třeba v Českém Krumlově!"
Tyto plány se ale ukázaly jako nereálné. Zcela proti původním předpokladům se u mostu objevil rozlícený pan Benecký. Koulel očima a odepínal řemen. "Ty ješitná opice!" křičel na úspěšnou pěvkyni. "Nestydíš se žebrat u mostu a dělat rodičům ostudu? Já snad pro samou hanbu nebudu moci jít ani do hospody!"
Bylo jasné, že nemá smysl cokoliv vysvětlovat. Jindra přestala zpívat uprostřed refrénu a dala se na zběsilý útěk. Namířila si to přímo do Sázavy a pokusila se uniknout z dosahu otcova hněvu. Obecenstvo bylo spokojeno, ba přímo řičelo nadšením. Bohužel přestalo přispívat na cestu do Brazílie.
Jindra prchala, a naděje, že by se vrátila, byla mizivá.

"Mám dojem," děl ponuře Kopyto, "že jsme skončili. Bez zpěvačky to není ono."
"Já bych ji zastoupil," huhlal Mňouk, "ale začínám mutovat. A ty jsi neuměl zpívat nikdy."
"Takže to zabalíme," navrhl Kopyto, "a pokusíme se vymyslet něco jiného."
Mňouk souhlasil. Sebral ze země cylindr a opustil s kamarádem umělecké stanoviště. Když spočítali honorář, zjistili, že to není úplně špatné. V klobouku bylo téměř šest stovek.
"Nebýt Beneckého," zlobil se Kopyto, "vydělali bychom tisícovku. Možná i dvě."
"Stejně by to bylo málo," mávl rukou Mňouk. "Na výpravu do deštných pralesů bychom museli stát na mostě dvacet nebo třicet roků. Začínám se obávat, že nám tohle dobrodružství nevyjde!"
Tentýž pocit měl i učitel Pěnička. Obešel celý učitelský sbor, kulturní pracovníky i obchodníky, ale získal necelých deset tisíc. S tím se toho moc dělat nedalo.
"Žáci," pravil pedagog sklesle. "Tady názorně vidíte, jaký vztah má český lid k velkým věcem. Naši umělci, vědci nebo cestovatelé a vynálezci to nikdy neměli lehké. Často naráželi na nepřekonatelné potíže. S tím, co jsme získali, se nedostaneme do Brazílie, ale nanejvýš na safari do Dvora Králové!"
"A což tam dopravit Bystrého Pavouka?" zeptal se Mňouk. "Možná, že by se tam cítil jako doma a už by tam zůstal."
Sám však cítil, že to není ten nejlepší nápad.

SPONZOR
NA OBZORU
Když už ztráceli poslední naději, přihodila se nevídaná věc. Do města vjela stará dáma na bílém koni. Byla to velkostatkářka Kocembová, bývalá krasojezdkyně, známá pod jménem Divá Elvíra. Ve městě se neukázala od doby, kdy v Sázavě utopila svůj slavný mercedes a přišla o řidičský průkaz. To se jí nesmírně dotklo, a chtěla to hnát až k mezinárodnímu soudu v Haagu.
"Táhne mi na devadesát," křičela, "ale každý je mladý tak, jak se cítí! Já jsem schopná objet autem celou zeměkouli!" Ale namáhala se marně. Řidičák jí sebrali jednou provždy, a ona se smrtelně urazila. Uzavřela se na svém velkostatku a žádné návštěvy nepřijímala. Ani Kopyta s Mňoukem, kterých si jinak považovala.
Nyní ale byla ve městě, a z jejích očí sršely blesky.
"Všechno vím, všechno znám!" zlobila se. "Toto hamižné, lakotné město se nechce chopit jedinečné příležitosti dostat se na první stránky světového tisku. Předstírá, že se nic neděje, a zavírá oči před velikou událostí. Jenomže já to tak nenechám a všechny vás vyburcuji z hlubokého spánku!"
Vzápětí vjela až na radnici.
"Starosto," osopila se na Vimbálka. "Vládneš Kocourkovu nebo kulturnímu centru Posázaví?"
"Paní velkostatkářko," řekl starosta, "na vaši otázku je těžká odpověď. Tuším, proč jste přijela, ale povím vám rovnou, že v městské pokladně nemáme ani floka. Rozhodně si nemůžeme dovolit přispět na nenávratné projekty. Jsme na mizině, a podle toho se musíme chovat!" Načež nešťastně sklopil oči.
"To je nemístné poraženectví," zlobila se Divá Elvíra, "které mě uráží! Necháte statečné chlapce Kopyta a Mňouka žebrat na mostě, a sami nehnete ani prstem. Vaší povinností je zorganizovat výpravu do deštných pralesů Amazonie a navštívit chrabrého náčelníka indiánského kmene Hornixů. Ten jistě bije hlavou o zem, neboť je zarmoucen ztrátou svého nadaného syna. Místo něj mu teď nadává nějaké švícko jadrnou češtinou! Necítíte morální povinnost to napravit? Nebo čekáte, že se bosí Indiáni vypraví k Sázavě?"

"Pokud je pravda to, co nám sugeruje učitel Pěnička a někteří jiní občané," hájil se starosta, "je to sice politováníhodné, ale řešení se vymyká našim možnostem. My za nic neneseme odpovědnost! Cožpak jsme duši toho neřáda Bičištěho zabalili do škatule a odeslali ji do Brazílie? Nikoliv! Odletěla sama a usídlila se v těle divocha, jehož duše si zase našla příbytek v těle ryšavého ježatce! A řeknu vám rovnou, že nám tady dělá pěknou paseku. Podnikatelé sem běhají a žádají, aby radnice uhradila škody, vzniklé loupežemi. Ale z čeho, paní velkostatkářko? Nemáme ani na opravu čističky odpadních vod, natožpak na úhradu kremrolí, pišingrů a čokoládových koulí! Nejradši bych s tím tady praštil a odešel do velké politiky. S mým talentem bych se ve sněmovně nebo ve vládě určitě uplatnil! Nebo si snad myslíte, že ne?"
"Ctižádost je krásná věc," připustila velkostatkářka, "ale když to chcete dotáhnout do vlády, musíte na sebe upozornit v místním měřítku. To znamená neuhýbat před závažnými problémy!"
"Já před nimi neuhýbám," kvílel starosta, "ale kde nic není, ani smrt nebere! Víte, co by stála taková výprava do Brazílie? Miliony!"
"No a?" ušklíbla se Divá Elvíra. "Jsem snad nějaká žebračka? Myslíte, že budu sedět na majetku, když mohu pracovat ve veřejném zájmu?"
Vimbálek překvapeně vykulil oči a málem se posadil na podlahu.
"Chcete snad, paní velkostatkářko, naznačit," koktal, "že byste byla ochotna přispět podstatnější sumou?"
"To by bylo málo," děla Kocembová, "a nejsem zase tak praštěná, abych dala peníze z ruky, aniž bych nad nimi měla kontrolu! Bůhví, co by se s nimi stalo! Jsem ochotná nejen tu výpravu financovat, ale taky se postavit do jejího čela! Vždycky jsem toužila po tom, seznámit se se skutečnými Indiány!"
"To je znamenitý nápad," zašeptal starosta, "ale je to nesmírně náročný úkol. Vyžaduje množství fyzických sil!"
"Těch mám habaděj!" kasala se Divá Elvíra. "Pravidelně trénuji, a ještě bych si troufla vystoupit v manéži. Ale o to tady nejde. Ta výprava bude vyžadovat různá povolení, razítka a kdoví co ještě. Proto jsem přišla za vámi. Musí jít o zcela legální akci, kterou provedeme jménem celého města."
"Tím samozřejmě budeme bezvýhradně poctěni," mumlal Vimbálek, "a zaneseme to i do městské kroniky. Přesto nevím, jak se taková věc organizuje."
"A kdo to má vědět?" vyjekla stará dáma. "Já snad? Ale budu na vás chtít spoustu věcí! Je nezbytné, aby se členy výpravy stali také žáci Kopyto a Mňouk."
"Jejda, to bude problém!" obával se starosta. "Deštné pralesy nejsou Stromovka! Všude číhá nebezpečí, a posílat tam děti školou povinné je obrovské riziko!"
"Může s nimi jet i jejich učitel!" řekla Divá Elvíra, "který je jistě ohlídá. Za pár týdnů začnou prázdniny, a tak o nic nepřijdou."
Starostovi se to přesto nezdálo. Stále kroutil hlavou, krčil rameny a žalostně vzdychal.
"To by mohl být průšvih," sténal, "po kterém bych mohl skončit jako městský metař!"
"Vidím, že jste zcela nepřipraven zvládnout velký náročný úkol," konstatovala Kocembová, "a tak vám dovolím, abyste se na to vyspal. Zítra přijdu opět, a to už budeme plánovat akci. Vybereme účastníky výpravy a poradíme se o všem potřebném. Dobře si to rozmyslete, starosto, jedině tak to někam dotáhnete!"
Nasedla na bělouše a vydala se na zpáteční cestu. Starosta zdrceně klesl do koženého křesla. Měl pocit, že se s ním houpe celá zeměkoule.
"Jen aby ta baba nechtěla," napadlo ho, "abych jel s tou výpravou mezi Indiány!"
JDE

DO TUHÉHO
Kopyto a Mňouk řešili důležitý morální problém. Bičiště alias Bystrý Pavouk opět úspěšně vyloupil cukrárnu a přitáhl do lesa škatuli věnečků, větrníků a indiánků. S chutí si na nich pochutnával, ale také je nabízel svým přátelům Kopytovi, Mňoukovi a Baskervillovi.
"Undotrnda pihálio šušnilo!" pomlaskával a sliboval jim nádherný požitek, "bejdo rupl čuchta!"
Baskerville pochopitelně neváhal a vděčně přijímal veškerá nabízená sousta. Ačkoliv byl krmen na úrovni, takhle se přece jen doma neměl.
Zato Kopyto s Mňoukem poněkud váhali. Mlsání jako takové jim proti mysli nebylo, ale tady šlo o věci evidentně kradené.
"Myslíš, že to můžeme přijmout?" otázal se rozpačitě Kopyto. "Není to, jako když někdo vyloupí banku, a my se hlásíme o podíl?"
"Ani bych neřekl," oponoval Mňouk, "i když jistá podobnost tady je. Jenže věc má i svou druhou stránku. Bystrý Pavouk, vychovaný Indiány, nám ze svého ryzího srdce nabízí lahůdky, jejichž odmítnutím bychom ho smrtelně urazili. To mu nemůžeme udělat."
"Urazit bych ho nechtěl," sáhl Kopyto po větrníku, "ale obávám se, že mi to nebude chutnat!"
Mýlil se. Chutnalo mu to znamenitě, téměř tak, jako Baskervillovi. Také Mňouk se snažil a blaženě přitom pomlaskával. Bystrý Pavouk spokojeně poskakoval okolo svých hostů, a zejména Baskervillovi nabízel protekční kousky. Něžně přitom vrněl: "Baskerville čučajs sukše." Jméno psa již vyslovoval dokonale, právě tak jako jména Kopyta a Mňouka. Ovládal již nejméně dvacet českých slov. Žáci ho právě chtěli postrčit do třetí desítky, když se přiřítil hajný Breburda.
Odmítl nabízený větrník, protože ho po sladkém bolela vykotlaná stolička. Jen se závistivě olízl a potom pravil:
"Kopyto a Mňouku, vy si tu debužírujete, a ve městě se po vás shánějí.
Nechte Bičištěho, ať si hraje se psem, a plavte na radnici, kde váš čeká překvapení."
Co se dalo dělat než uposlechnout. Bystrý Pavouk sice zvolal: "Babuleno pukej!", ale více dělat nemohl. Kopyto s Mňoukem nespokojeně huhlali, protože nečekali nic převratného. Ale podivili se.
Na radnici bylo nezvykle živo. První se na ně vrhla Divá Elvíra, a objala je tak, že málem vypustili duši.
"Nazdar, hrdinové!" vykřikla přitom. "Doufám, že nemáte nic proti dobrodružnému výletu do Brazílie!"
"To jsou předčasné sliby, paní velkostatkářko!" ozval se učitel Pěnička, "já to rozhodně odmítám, a rodiče těchto chlapců se mnou jistě budou souhlasit. Za pravdu mi dají i zástupci samosprávy!"
"Všechny podplatím!" vykřikla sebevědomě velkostatkářka, "nebo je nechám odstranit nájemnými vrahy. To jsou klady demokracie. V žádném případě však nepodpořím výpravu, ve které by nebyli žáci Kopyto a Mňouk!" Kopyto s Mňoukem se nestačili divit.
"Tento problém vyřešíme později," slíbil starosta, "a pokusíme se obejít zákony, jak je naší svatou povinností. Než začneme vážně jednat, musíme se dohodnout, kolik bude mít výprava členů a kdo ji povede."
"Povedu ji já," rozhodla Divá Elvíra okamžitě, "a budu i svou vlastní zástupkyní, aby mě nemohl nikdo sesadit. Co rozhodnu, to platí. Jsem ale připravena mít několik odborných asistentů. Například Kopyta s Mňoukem, a také pana učitele Pěničku."
"Cítím se neobyčejně vyznamenán," uklonil se učitel, "a rád se té dlouhé cesty účastním. Na odborného asistenta však nemám potřebnou kvalifikaci. Kopyto a Mňouk rovněž ne. Ti nedovedli minulý týden ani určit hlavní město Brazílie. Tvrdili, že jím je Rio de Janeiro."
"A není?" podivil se starosta. "Já si myslím totéž!"
"Hlavním městem je ovšem Brasilia," vykládal Pěnička, "přestože Rio de Janeiro je mnohem větší a také známější. Odborný asistent se rozhodně musí v těchto věcech vyznat. Proto doporučuji, aby byl přizván největší odborník na Brazílii u nás, profesor Soukeník. Je to proslulý cestovatel, znalý místních dialektů a mnohých indiánských jazyků."
"To zní docela dobře," přikývla Kocembová. "Takový děda se nám může hodit. Prosila bych další návrhy."
"Vzhledem k tomu," pokračoval učitel, "že zřejmě povezeme nepravého žáka Bičištěho, aby byl konfrontován s nepravým Bystrým Pavoukem, bude nutné mít s sebou psychiatra. Obávám se, že odchycení a zvládnutí chlapce, který nyní hovoří cizím jazykem a vylupuje cukrárny, může být velikým problémem."
"No jo," ozval se starosta. "Jak toho pacholka vůbec chcete chytit? Rozhodně bych nedoporučoval žádat o pomoc poručíka Hojera!"
S tím všichni souhlasili.
"My bychom to zvládli," řekl i za Mňouka Kopyto, "Bystrý Pavouk nám důvěřuje a přímo miluje Baskervilla!"
"Kdyby jel jako jeho doprovod do Brazílie," dodal Mňouk, "žádné problémy by nevznikly a madam by ušetřila za psychiatra."
"Nechci na nikom ušetřit," houkla Kocembová, "a to vaše psisko žere za tři psychiatry. Ale nápad je to znamenitý!"
"Nevím, jaké komplikace mohou nastat," uvažoval Pěnička. "Pes v divočině nemusí být přínosem, avšak připouštím, že neznám psychiatra, který by byl ochoten riskovat v deštných pralesích život."
"Baskerville je pes - hrdina," děl Vimbálek, "kterému jsem sám pověsil na krk medaili za zásluhy. Velice si ho vážím. Jde jen o to, že jeho cestu budou muset schválit úřady."
"Tak je schválí," rozhodla Divá Elvíra. "Donutíte je!"
"A což vzít s sebou také osobu duchovní?" navrhl starosta. "Třeba pana kaplana Aloise? Mohl by působit i jako misionář mezi Indiány."
"To by bylo zbytečné," vrtěl hlavou učitel, "jelikož Brazílie je katolická země s velkým množstvím kléru. Nebude problém je využít. Naopak u nás je kněží nedostatek, a případný úbytek není žádoucí."
"To je pravda," připustil starosta. "Kdyby otce Aloise přivázali k mučednickému kůlu a posléze ho skalpovali, měli

bychom s tím velké potíže."
"Já bych to nikdy nepřipustila!" zahřměla Divá Elvíra. "Všechny členy výpravy osobně ochráním!"
"Toho jistě nebude třeba," chlácholil ji Pěnička, "protože brazilští Indiáni mají jiné zvyky než ti, které známe z dobrodružných knížek. Střílí sice po nepřátelích otrávenými šípy a preparují jejich lebky, ale to, doufejme, nebude náš případ. Vezmeme si zkušené místní průvodce, kteří zamezí jakémukoliv možnému nedorozumění. Profesor Soukeník má v Amazonii velké konexe, a jistě se při výběru spolupracovníků nezmýlí."
"Dejme tomu," přikývl starosta, "a jak to uděláte s jídlem? Neměli byste s sebou vzít kuchaře? Nerad bych viděl, aby se děti vrátily podvyživené!"
"O nás se nestarejte!" téměř se urazil Kopyto. "Jsme skauti a už jsme ulovili všechny bobříky. Ale s Bystrým Pavoukem máte možná pravdu. Zvykl si na sladkosti jako na drogu. Má je ještě raději než plže a žížaly."
"Mnohem radši!" doplnil ho Mňouk. "Předevčírem zbaštil dvacet kremrolí na posezení. Je ještě mlsnější než Baskerville!"
"Přesto bych myslel," soudil učitel, "že nelze takovou dálku vláčet cukráře. Úplně postačí několik kufrů bonbónů."
"No nevím!" zahučela Kocembová. "Já jsem taky dost mlsná, a o Baskervillovi už byla řeč. Nenašlo by se nějaké přijatelné řešení?"
"Kdyby se výpravy zúčastnil soukromý detektiv Ošmera," navrhl Mňouk, "dost věcí by to vyřešilo. Má zkušenosti, a dovede výborně vařit. Jeho omelety nemají konkurenci!"
"Svatá pravda!" vyhrkl Kopyto, "a kdyby je dělal z vajec amazonských papoušků, byla by to světová specialita."
"Kopyto, zadrž!" vykřikl téměř zoufale učitel. "Víš, jakou cenu má vajíčko jihoamerického papouška? To už bychom mohli rovnou polykat zlato a diamanty."
"To jsou ovšem středoevropské relace!" upozornil ho starosta. "V pralese možná budete jíst nadívané kolibříky, a vůbec se nad tím nepozastavíte!"
Tohle ale neměl říkat. Milovník přírody Pěnička zalapal po dechu, zamával zoufale rukama a hluboce omdlel.
Když ho po delší době vzkřísili, naléhavě vytřeštil oči a zašeptal: "Protestuji! Nadívané kolibříky v žádném případě!"
NA STARTU
Starosta a jeho štáb se snažili ze všech sil. Výprava do Brazílie se stala pro město otázkou prestiže. Přesto se vyskytly obrovské překážky. Tou první se stal švec Bičiště, který odmítl souhlasit s odchodem svého syna do vzdálených končin.
"Bičiště je Bičiště," zlobil se, "a žádný Bystrý Pavouk. To je jen výmysl bláznivých lidí. Přece znám svého syna! Je zrzavý, ježatý a má všelijaké nápady. Pokusil se dokonce falšovat peníze, ale v rozhodujícím okamžiku mu došly pastelky. Vychovával jsem ho tvrdě, a spotřeboval jsem na to tři potěhy. Moc to nepomohlo, protože se narodil ve znamení berana. Je zarputilý a učitelé se z něho hroutili. Teď si vymyslel tu indiánku, a všichni mu to baští. Lítá po lese, vylupuje obchody a blábolí nesmysly. Přesto je to můj kluk, a já se ho nevzdám."
Jenomže výprava bez ježatce neměla smysl. Bičiště musel být konfrontován s náčelníkem Želví Tlapou! Jinak nelze nic dokázat!
Švec však byl neoblomný. Vyhodil učitele Pěničku a dokonce i starostu. Za tím dokonce vyběhl na ulici s ševcovským kladívkem v ruce.
"Krkavčího otce ze mne neuděláte!" křičel přeskakujícím hlasem, "a budu ho milovat, i kdyby vylupoval banky a mluvil čínsky!"
Situace se zdála opravdu na povážlenou, když zasáhla Divá Elvíra. "Prťavec nám nesmí stát v cestě," rozhodla, "i kdybych ho měla zašít do oslí kůže a utopit v Sázavě!!"
Prozatím však zvolila mírnější prostředky.
"Pane Bičiště," popadla ho za klopy, "buď vás uškrtím nebo podplatím! Dávejte bedlivý pozor, za váš souhlas vyrovnám veškeré vaše dluhy. Navíc vám umožním konzumaci piva v neomezeném množství až do konce života. Co vy na to?"
Švec na ni vyvalil oči.
"A co cigarety a tlačenka?" otázal se potom, "bez toho pivo nechutná!"
Velkostatkářka nesmlouvala, a tak došlo k dohodě. Bystrý Pavouk mohl cestovat za velkou louži. Ale ani u Kopytů a Mňouků to neproběhlo hladce. Rodiče se strachovali o své potomky až příliš, a teprve intervence pana starosty a výmluvného učitele Pěničky přinesla kladný výsledek.
Sám Pěnička byl zase peskován kastelánem Štětkou.
"Zeti, lezeš do jisté záhuby!" prorokoval nespokojený tchán. "Vzpomeň si, kolikrát ses vrátil s vymknutým kotníkem, natlučeným kolenem nebo naraženými žebry z našeho rovného a hladce přístupného lesa! Cestu pralesem nepřežiješ, a to zrovna v době, kdy ses konečně naučil uvařit pořádné kafe! A pro koho se chceš obětovat, zeti? Pro darebáka Bičištěho a nějakého indiánského spratka. Máš to vůbec zapotřebí?"
Leč učitel Pěnička byl pevně rozhodnut a nehodlal již s nikým smlouvat. Byl přesvědčen, že má příležitost výrazně se prosadit a triumfovat navzdory všem, kteří ho až dosud podceňovali.
Nečekaný odpor ale vyvinul soukromý detektiv Ošmera. "Do čeho mě to zase chcete namočit?" začal křičet. "Právě jsem na stopě ukradeného prasete a sleduji Janu Moutelíkovou, která se stala členkou party Bédy Tuháčka. Mám práce nad hlavu, a nemám zapotřebí bídně zahynout v daleké cizině! Z toho už jsem vyrostl!"
"Pane Ošmera," naléhal Kopyto, "je to jedinečná příležitost pro opravdového muže. Navíc vám paní velkostatkářka přizná dva platy. Jeden za práci detektiva a druhý dostanete jako kuchař." Ale Ošmera nadále protestoval. Odmítal jakékoliv dobrodružství a vyjmenoval celou řadu neduhů, které ho sužují.
Nakonec ho musela usměrnit sama Divá Elvíra. "Chcete abych si o vás myslela, že jste bídný zbabělec?" vzala ho za

klopy saka, "a domníváte se, že můžete hatit mé velkolepé plány? Na to zapomeňte, Ošmero! Už jsem zkrotila jiné chlapíky! Do Brazílie pojedete a basta!"
Ošmera fňukal a tvrdil, že byl u jasnovidky, která ho varovala před dalekou cestou. Nepochodil. Kocembová byla neoblomná a detektiv jejímu rasantnímu nátlaku podlehl.
Teď už chyběl pouze souhlas pana profesora Soukeníka. Ten přijel z Prahy osobně a tvářil se, jakoby vyhrál milion ve Sportce.
"Přátelé!" jásal. "To je velkolepé! Opět spatřím na vlastní oči zemi svého srdce. Prohlédnu si jedovaté predátory, hladové anakondy, zuřivé jaguáry i útočné kajmany! Možná že nás napadnou vzteklé, nemilosrdné včely, které byly do Brazílie zavlečeny až z Afriky. Potěším se pohledem na škorpióny, kteří s oblibou zalézají lidem do bot. Opravdu se nemohu dočkat!"
Naštěstí právě nebyl přítomen soukromý detektiv Ošmera. Ale ani učitel Pěnička neprojevoval příliš nadšení. Pojednou se mu zdálo, že má v botě škorpióna.
"Pane profesore," zastavil tok nadšených učencových slov. "Naše výprava má poněkud jiný účel, než jste právě naznačil. Jde nám o vyřešení záhady všech záhad. Drobnosti, které jste naznačil…"
"Jsem zvědav," ušklíbl se profesor, "jestli budete hovořit o drobnostech, až se jim postavíte tváří v tvář! Ale o mou paměť se nemusíte obávat. Přemýšlel jsem o Bystrém Pavoukovi a žáku Bičištěm velice dlouho. Možnosti, které tento jev skýtá, jsem konzultoval s několika učenci. Někteří projevili zájem zúčastnit se výpravy. Doporučoval bych zejména doktora Paličáka, který byl dva roky v Tibetu, šest let v Indii a napsal rozsáhlé dílo o stěhování duší."
Pěničku to potěšilo a předpokládal, že námitky nevznese ani sponzorka Kocembová. Ta ostatně během několika minut dorazila na svém Šemíkovi. Pádila na něm tak prudce, že překotila trabanta a ohrozila život přihlížejícího nadporučíka Hojera. Navíc se odmítla podrobit pravidlům silniční dopravy.
"Chápu, že vás jízdou na svém mustangovi děsím," vykřikovala, "ale nepřestanu vás děsit, dokud mi nevrátíte řidičský průkaz! Můj nádherný mercedes kvůli vaší zášti rezaví ve stodole!"
S profesorem Soukeníkem se však přivítala velice vřele. "Když jsem jezdila v cirkuse," vzpomínala, "také se o mě ucházel profesor. Jmenoval se Kbelík a kupoval mi žluté růže. Pokud se dobře pamatuji, byl to astronom, a jeho láskou, snad ještě větší než já, byly komety."
Tím ale vzpomínání na minulost uzavřela a přešla k plánované výpravě. Pozorně vyslechla Soukeníkovy představy a spokojeně pokyvovala hlavou.
"Na penězích mi nezáleží!" tvrdila, "a výprava se nesmí v ničem omezovat. Nejsme žádní troškaři. Věřím, že objevíme věci, nad kterými zůstane rozum stát. Myslíte si, profesore, že znovu dojde k výměně duší mezi Bystrým Pavoukem a Bičištěm?"
"To nelze předpovědět," pokrčil rameny Soukeník, "protože věda toho moc neví a náboženství jsou různá. Ale doufejme, že na místě budeme chytřejší. Místní kouzelníci a mágové se našeho bádání jistě rádi zúčastní!"
"Už se na to těším!" děla vzrušeně Divá Elvíra. "Protože už mám léta na to, abych se pořádně proslavila a psaly o mně všechny noviny. Jen se vám přiznám, že jsem ještě neviděla toho Bystrého Pavouka, co se vydává za Bičištěho."
"Spíše je za něho pokládán," opravil ji Pěnička, "jelikož obývá jeho tělo. V něm také loupí a krade cukrovinky. Zpočátku byl divoký a nezvladatelný. Nyní se již spřátelil s žáky Kopytem a Mňoukem a jejich psem. Proto se domníváme, že nebude problém zařadit ho do výpravy. V nejhorším případě toho mladého divocha uspíme. Za pár dní nastanou prázdniny, a my podnikneme akci, o které se bude hovořit v příštích desetiletích. Sám se postarám o to, aby byla pečlivě zaznamenána do městské kroniky. Tamtéž také vylepím barevné fotografie všech účastníků slavné výpravy."
SBOHEM,
SÁZAVO!
Již se to nedalo změnit. Nastal den, kdy několik odvážlivců z malého posázavského města projevilo svou nezlomnou odvahu. I když je třeba přiznat, že dva účastníci přijeli z Prahy. Profesor Soukeník připomínal cestovatele Holuba a doktor Paličák vypadal jako vědec, který hodlá zničit zeměkouli. Jeho skutečné úmysly však byly mírumilovné.
Nejvíce pozornosti na sebe soustředila Divá Elvíra, která nikoho nenechala na pochybách, že kdysi bývala krasojezdeckou hvězdou. Kdyby byl někde poblíž pohádkový Skleněný vrch, určitě by tam vyrazila a elegantně se na svém oři otočila na samém vršku.
Učitel Pěnička vypadal poněkud sklesle. Ačkoliv nezaváhal, hlavou se mu honily černé myšlenky. Nebyl rozeným dobrodruhem a musel uznat, že tato výprava bude rozhodně těžší než pozorování mravenců nebo ploštic. Soukromý detektiv Ošmera na tom byl ještě hůř. Nedávno ho k smrti vystrašil děsivý film o zombiích, které si pochutnávaly na živých spoluobčanech. Představa, že by mohl být sežrán mrtvolou, přivodila Ošmerovi nemoc podobající se psotníku. Chtěl být hospitalizován v nemocnici, ale Divá Elvíra dorazila dříve než sanitka. Nazvala detektiva simulantem a osobně ho vytáhla z postele. Celou dobu, po kterou si balil osobní věci, úpěnlivě plakal.
Kopyto, Mňouk i Baskerville byli naopak ve znamenité formě. U psa to obzvláště potěšilo, protože jeho povinnosti se jevily jako nezastupitelné. Musel rozptylovat Bystrého Pavouka a chránit výpravu před možnými nepřáteli. Nikdo nepochyboval o tom, že si to rozdá přinejmenším s jaguárem.
Největší potíže byly s loupeživým Bičištěm. Ryšavec se dobře nevyspal a šestým smyslem vytušil cosi nekalého. Navíc se přejedl kremrolí a vrhal kolem sebe nenávistné pohledy. Domníval se, že ho někdo chtěl otrávit.
"Nedá se nic dělat," dospěl k závěru doktor Paličák, "ale po dobrém to s ním nepůjde. Tento mladík může cestovat pouze v limbu."
Ale to nebylo tak jednoduché. Jak víme, Baskerville si Bystrého Pavouka neobyčejně oblíbil. Nedovolil by, aby se ho někdo ve zlém úmyslu dotkl. Bylo jasné, že v takovém případě použije svých strašlivých zubů. S takovým střetem nechtěla mít nic společného ani Divá Elvíra, ačkoliv ji kdysi pokousal bengálský tygr Ramur.

"Je nezbytně nutné," navrhl profesor Soukeník, "uspat nejen Bystrého Pavouka, ale i Baskervilla. Pokud možno současně. Chloroformu máme dost."
Úkolu se ujali Kopyto s Mňoukem, protože z jejich strany oběti nečekaly žádný podraz. Proto také došlo k jejich rychlému uspání, z čehož ovšem žáci přílišnou radost neměli.
"Jako bych Baskervillovi probodl srdce!" téměř zalkal Kopyto, "připadal jsem si jako zákeřný najatý vrah!"
"Taky mě to vzalo!" přiznal se Mňouk, "i když mi trochu pomohla ta zrzavá palice. Přece jen to je do jisté míry Bičiště, a k tomu nelze mít žádné ohledy."
Přihlížející obecenstvo mohutně aplaudovalo. Na náměstí se sešlo několik desítek, ne-li stovek lidí, kteří uznali za vhodné se s výpravou rozloučit. Kdoví, jestli své hrdiny nevidí naposledy v životě!
Jinak bylo město názorově rozděleno. Občan Vymodlil vykřikoval, že by se slušelo nezvedeného ryšavce utopit jako kotě v Sázavě a peníze, které pohltí brazilská výprava, by měla zbohatlice Kocembová věnovat na výstavbu krematoria. Nešlo o názor ojedinělý, i když mnozí nestáli o krematorium, ale o sportovní halu nebo lunapark. Většina ale patrně s výpravou naprosto souhlasila.
"Žijeme v krásném historickém městě," upozorňoval spoluobčany lékárník Paroubek, "ale jsme jako zapadlí vlastenci. Všechno důležité se odehrává v Praze a o nás nikdo nejeví zájem. Naši nadaní a pracovití lidé jsou opomíjeni. Proto vítám iniciativu těch, kteří se rozhodli riskovat své životy v amazonských pralesích a upozornit světovou vědu na dosud nevyřešené problémy!"
"Hurá!" zasípal bývalý správce muzea Erbl, "a vraťte se brzy, abych se toho ještě dočkal!"
Mnozí účastníci nesvolané manifestace podávali členům výpravy ruku, paní Kopytová spolu s paní Mňoukovou ronily slzy a opilý švec Bičiště lomil rukama nad uspaným Bystrým Pavoukem. Bylo na čase to ukončit. Tím spíš, že nebylo záhodno zmeškat letadlo a cesty v hlavním městě nebývají vždy průjezdné. Řidič mikrobusu, který měl na starosti přepravu výpravy na letiště, si také již delší dobu popotahoval knír. Nejprve ale bylo třeba přenést Bystrého Pavouka s Baskervillem. Oba vydatně chrápali a spánek jim zřejmě vyhovoval.
Divá Elvíra se obrátila k davu a zamávala tak, jak si to navykla v cirkuse. "Přátelé," zaječela. "Brzy na shledanou. Věřte, že vás nezklameme a budeme vás skvěle reprezentovat!" A už se hrnula do mikrobusu.
Také učitel Pěnička pocítil potřebu říci krajanům několik vřelých slov na rozloučenou. Ačkoliv byl dobrým řečníkem, tentokrát mu proslov nevyšel. Pouze zaslzel, zavzdychal a cosi zahuhlal. Tak mizerný výkon od něj město ještě nevidělo.
Detektiv Ošmera zapadl do mikrobusu bez rozloučení a dokonce ani nezamával. Profesor Soukeník smekl klobouk světle šedé barvy a doktor Paličák vycenil na dav hlodavčí chrup.
Kopyto s Mňoukem nechtěli loučení odbýt, ale nic kloudného je nenapadlo. Naštěstí vyběhla z davu zcela nečekaně Jindra Benecká a oba hrdiny bouřlivě políbila. Kolem stojící se nadšeně roztleskali a Kopyto s Mňoukem vevrávorali do mikrobusu jako silně podnapilí. Vůbec si nezadali s opilým ševcem, který stále oplakával svého potomka.
"Tak si říkám," vydechl Mňouk rozpačitě, "jestli přece jen neděláme chybu. Počasí se lepší a léto u Sázavy bývá krásné!"
"U Amazonky to taky nebude k zahození," potěšil ho Kopyto, "a indiánské holky jsou proslulé krasavice."
Takže nebylo o čem mluvit. Řidič zavřel dveře a vzápětí spustil motor. Mikrobus se rozjel za dobrodružstvím a slávou.

DEVADESÁT BRAZILSKÝCH KRÁLŮ

Již nebylo možné vzít svůj úmysl zpátky a účastníci výpravy si to plně uvědomili až v letadle do Rio de Janeira, zvláště když se probudil Baskerville a začal kňučet. Potom olizoval Bystrého Pavouka, který byl stále v limbu.
"Semkněme se," pravil učitel Pěnička, "teď jsme všichni na jedné lodi, vlastně v jednom letounu. Neztroskotáme-li, pokusíme se splnit závažný vědecký úkol."
"A nikdo nám do toho nebude žvanit!" rozhodla Divá Elvíra, "protože nejsme ušlápnutí čecháčkové, kteří si dají všechno líbit. Proti nám nezmůže nic ani brazilský král!"
"Dovoluji si upozornit," ozval se profesor Soukeník, "že v čele Brazílie stojí řádně zvolený prezident."
"V čele Brazílie možná," připustila nerada bývalá krasojezdkyně, "ale jak můžete vědět, co se děje v nekonečném moři amazonských pralesů? Nikdo to tam dosud neprobádal a sám jste říkal, že tam žijí indiánské kmeny, které lidské oko nespatřilo. V čele těchto uskupení stojí náčelníci, ale možná i králové! Třeba tam žije pět, dvacet nebo i devadesát králů, a vy o tom nemáte ani ponětí. Můžete to snad popřít, profesůrku?"
"Nemohu," pípl profesor, "ale je to krajně nepravděpodobné."
"Jste vědecký suchar!" ušklíbla se dáma, "a skutečnost mi dá za pravdu! Nejméně jednoho brazilského krále určitě objevíme. Můžeme mu říkat Šamšula."
Nemělo smysl jí to vyvracet. Kopytovi s Mňoukem se dokonce taková možnost docela zamlouvala. S Šamšulou by se v pralese docela rádi sešli.
Bylo jasné, že Divá Elvíra může mnoha věcem pomoci a právě tolik jich zkomplikovat. Autoritu si vydobyla zejména tím, že dokázala prosadit, aby Baskerville cestoval v první třídě jako vážený pasažér. Stálo jí to značný obnos, a také musela přiškrtit kapitána letadla, jeho zástupce a polovinu posádky. Posléze zvítězila a dala tím najevo, že je vskutku zcela výjimečná osobnost.
"Pane doktore," zakňoural nyní detektiv Ošmera, "co jste to dal tomu chlapci, že se ze spánku tak šťastně usmívá? Upřímně mu ten jeho blažený stav závidím! Mohl bych vás poprosit o malou injekci? Umírám totiž strachem!"
Žadonil velmi úpěnlivě, ale byl rozhodně odmítnut. Doktor Paličák prohlásil, že své pacienty uspává jen ve zcela výjimečných situacích. Něco jiného by bylo, kdyby Ošmera začal cenit zuby, kousat a škrábat cestující nebo se jinak nebezpečně projevovat.

Detektiv se o to pokusil, ale dopadl jako málo snaživý ochotník. Stal se pouhým šašourem pro všeobecné pobavení. Nezbylo mu nic jiného, než se schoulit a bát se o svůj život.
"Musíte se naučit milovat nebezpečí!" šeptal mu do ucha Kopyto. "Podívejte, jaké báječné věci jsou před námi! Když se letadlo zřítí do moře, poletí naše duše přímo do nebe. Svatý Petr zacinká klíčema, otevře bránu…"
"Okamžitě zmlkni, spratku!" zasyčel Ošmera, "a nechtěj, abych tě brutálním způsobem uškrtil! To bych se sice dostal do pekla, ale měl bych od tebe pokoj!"
"My se ovšem nezřítíme," pokračoval Kopyto, "a zažijeme spoustu nádherných dobrodružství!"
"Už se těším," vrčel detektiv, "jak ti udělám potkana na divoko nebo smažené aligátoří pacičky. Pokud ovšem ten aligátor nezblajzne dřív tebe, zlomyslníku!"
Tato představa Kopytem přece jen poněkud otřásla, a tak raději nechal Ošmeru na pokoji.
Mňouk se připojil k dosud ospalému Baskervillovi a pokoušel se navázat styk s Bystrým Pavoukem. Prozatím se to nedařilo a pes z toho byl očividně nešťastný. Protáhl se a významně zaštěkal.
"Začíná mít hlad," oznámil ostatním Mňouk, "a doporučoval bych, aby mu bylo neprodleně vyhověno."
To nebyl žádný problém. Letušky okamžitě přispěchaly s krmí a otázaly se, čímž mají pana psa napojit.
"Pivo nebo whisky?" otázala se sladce jedna z nich.
"Stačí coca cola," pravil Mňouk uvážlivě. "Máme s ním smutné zkušenosti. Po alkoholu vytlouká hospody. V tomto případě by mohl způsobit leteckou katastrofu." Takže Baskerville byl nucen whisky oželet, ale nijak mu to nevadilo. Začínal se znovu dostávat do formy.
"To je neuvěřitelné," ozvala se Divá Elvíra, "jak ta cesta dlouho trvá. Letíme vůbec správným směrem? Nerada bych přistála někde u Eskymáků - na to nejsem oblečena!"
"Neračte se znepokojovat, madam," uklidňoval ji profesor Soukeník, "Brazílie není za rohem. Chcete-li vidět devadesát brazilských králů, musíte být trpělivá!"
Učitel Pěnička se zasmušil. I když si o zeměpisných znalostech vedoucí výpravy nečinil iluze, nelíbil se mu ironický tón učencovy řeči. Paní velkostatkářka se projevila jako velkorysá sponzorka a její názory by měly mít svou váhu.
"Takový dlouhý let může mít svá úskalí," naklonil se k Divoké Elvíře, "a letoun by samozřejmě mohl i zabloudit. Zejména kdyby někdo poškodil navigační přístroje. Doufejme, že k takovému neštěstí nedojde!"
Velkostatkářka na něho pohlédla s naprostou převahou své jedinečné osobnosti. "Ať dojde k čemukoliv," zaduněla, "jsem připravena vás ochránit. Proto s vámi taky jedu. Vlastně letím! Jenom nejsem zvyklá otálet a zahálet. Ta délka cesty mě unavuje a asi půjdu do pilotní kabiny toho líného kapitána trochu popohnat! Zdá se mi, že letíme jako s hnojem."
"Mýlíte se!" oponoval Soukeník. "Rychlost tohoto letadla je přímo uchvacující! Nesmíte podléhat pouhému dojmu!"
"Budu podléhat čemu chci!" málem zuřila Kocembová. "Když říkám, že letíme pomalu, tak letíme pomalu! Přímo v tom vzduchu stojíme! Zaplatila jsem si pořádný let a tohle jim určitě neprominu!"
Pak se napila whisky a poněkud se uklidnila. Pouze však do té doby, než začalo letadlo prapodivně poskakovat.
"Vážení cestující," ozval se chlácholivý hlas, "připoutejte se, nekuřte a buďte úplně klidní. Nic mimořádného se neděje, všechno je v naprosté pohodě. Pouze jsme vletěli do silné bouře, ale věříme, že z ní opět vyletíme. Také přestal fungovat jeden z motorů. Pokud je přítomna duchovní osoba, kapitán ji prosí, aby zorganizovala duchovní osvětu spojenou s modlením. Posádka je rovněž připravena přijmout svátost nemocných!"
"Já to říkal!" zakvičel detektiv Ošmera. "Měl jsem odjet k sestře do Podbořan a dožil bych se vysokého věku!"
"Chovejte se jako muž!" okřikla ho Divá Elvíra. "Co bych měla říkat já, když mě ta výprava stála tolik peněz? Uvědomte si, člověče, že letíte úplně zadarmo! Kdy k tomu budete mít zase příležitost?"
"Nikdy!" ječel Ošmera, "protože se roztříštím o hladinu mořskou nebo budu vcucnut do vesmíru!"
Tyto perspektivy měli ovšem všichni. Letadlo se potácelo vzduchem jako opilec a zdálo se, že mu vynechal další motor. Baskerville táhle zavyl. Těžko říci z jakých důvodů. Buď cítil nebezpečí, nebo se v nevhodnou dobu dožadoval žrádla.
"Paní velkostatkářko," ozval se profesor, "byl bych nerad, abyste zemřela v nevědomosti a klamu! Jako odborník vás ujišťuji, že v amazonských pralesích neexistují monarchie. Neobjevila byste tam ani jediného brazilského krále, tím méně pak devadesát Šamšulů. Jestli chcete, dám vám to písemně."
To se značně přeceňoval, protože letadlo poskakovalo jako august v manéži. Písemný projev byl zhola nemožný. Divá Elvíra po něm ani netoužila. Pouze houkla, že jí všichni brazilští králové mohou být ukradeni.
"Mám strach o Bystrého Pavouka," oznámil Kopyto Mňoukovi a zatvářil se jako starostlivý chirurg nad rozpáraným pacientem. "Co když se indiánská duše v těle Bičištěho dostatečně nezahnízdila. Je opět prudká bouře a může dojít k další výměně. Co když přivezeme k Želví Tlapě místo milovaného synáčka nějakého Araba nebo Ašanta?"
"Nevím, je-li tvá obava oprávněná," odmítl jeho představy Mňouk, "protože za chvíli to zřejmě bude úplně jedno. Naše dobrodružství skončilo."
Řekl to dost pesimisticky, ale nebylo divu. Také učitel Pěnička byl bílý jako stěna a kál se z toho, že svou třídu klasifikoval příliš přísně. "Nebudou na mne vzpomínat v dobrém," obával se, "zejména žákyně Bolavá, které jsem dal trojku z dějepisu jen proto, že si Přemysla Otakara II. spletla s otakárkem fenyklovým. Jinak učivo zvládla poměrně dobře."
S letadlem se děly prapodivné věci, které nelze vůbec popsat. Motory již bzučely slaběji než kuchyňský robot nebo automatická pračka a detektiv Ošmera si z vlastní košile chtěl zhotovit padák. Nálada byla stísněná a neradostná. Až do chvíle, kdy se ozval příjemný hlas: "Vážení cestující, za okamžik přistaneme na letišti v Rio de Janeiru. Kapitán Breburda a jeho posádka se s vámi loučí a těší se opět brzy na shledanou!"
V té chvíli se také konečně probudil Bystrý Pavouk.
KUCHAŘ V TRAPU

Počasí v Riu bylo nádherné a město samotné překonávalo veškeré představy, které si o něm Kopyto s Mňoukem udělali z fotografií a filmů. Škoda, že v něm právě neprobíhal světoznámý karneval. Na druhou stranu to ale bylo dobře, protože se dva taxíky se sázavskou výpravou snadněji prodraly davy turistů do luxusního hotelu Esplanado. Cesta proběhla nad očekávání dobře a po slabé hodince se všichni ocitli v prostorném apartmá, zaujímajícím podstatnou část dvanáctého patra. Divá Elvíra se pořádně plácla přes kapsu.
"Zde si důkladně odpočineme," vysvětloval profesor Soukeník, "a zapomeneme na útrapy letu. Já se spojím se svými přáteli, kteří s námi budou spolupracovat na velikém díle. Předpokládám, že perfektně splnili své úkoly a všechno připravili. Nyní se můžete rozejít do svých pokojů!"
Což se také stalo. Ale tak jednoduché to zase nebylo, protože Bystrý Pavouk působil dost neklidně. Samozřejmě byl nacpán sladkostmi a Baskerville o něj stále projevoval neutuchající zájem, ale jisté obavy zde zůstávaly. Ani Kopyto s Mňoukem nebyli úplně klidní.
"Kdyby Bystrému Pavouku ruplo v hlavě," uvažoval Mňouk, "a ztratil se ve víru velkoměsta, pozbyla by naše výprava smysl. On je hlavní postavou příběhu, s tím se nedá nic dělat! Dokud se nesetká se svým tatínkem Želví Tlapou, musíme ho střežit jako oko v hlavě!"
"Ještě víc!" tvrdil Kopyto. "Jako vzácný diamant v šachově paláci! Bystrý Pavouk je klíčem k úspěchu naší vědecké expedice!"
O tom byl přesvědčen i učitel Pěnička. Nervózně pošilhával po dveřích ryšavcova pokoje a přemítal, jestli nemůže utéci oknem. Spustit se z dvanáctého patra na ulici není žádná maličkost, ale u Indiánů člověk nikdy neví! Ti prý neváhají naskákat do Niagarských vodopádů!
Bylo posléze jasné, že Bystrý Pavouk nemá šanci uniknout. Vlastně se o to ani nepokusil. Zato došlo k jinému maléru. Místo ryšavého Indiána zmizel soukromý detektiv Ošmera. Nechtělo se mu do Amazonie, a tak zbaběle uprchl.
Nešlo o nenahraditelnou ztrátu, ale Divá Elvíra zuřila jako pominutá. "Vypadal tak seriózně!" křičela, "a chovala jsem k němu značné sympatie. Kdybych byla o padesát let mladší, dovolila bych mu, aby se o mne ucházel. Ten zbabělý ničema! Jestli se s ním ještě někdy střetnu, budu na něm požadovat navrácení cestovného! Nejsem Čedok, abych dopravovala turisty do Brazílie!"
Lamentovala dlouho, ale nic tím nezískala. Nutno však říci, že i ostatní členové výpravy byli Ošmerovou dezercí zklamáni. Všichni o něm měli lepší mínění a nepředpokládali, že se jeho zbabělost projeví tak otřesným a ohavným způsobem.
"Musíme ho nějak nahradit," řekl učitel Pěnička, "a rozdělit si jeho úkoly. Nejsem sice zvláštní kuchař, ale ledacos přece jen svedu. Někdy mě pochválí i můj tchán kastelán Štětka."
"Ale jestli ještě někdy Ošmeru potkáme," drtil mezi zuby Kopyto, "budeme ho veřejně degradovat a rozdělíme si jeho zlaté hvězdy. Pořád je ještě kapitán v záloze."
"Tady vidíte, koho dříve brali k bezpečnosti!" zvedl ukazovák Mňouk. "Jen si říkám, jak by se asi na jeho místě zachoval nadporučík Hojer!"
"To nyní nebudeme řešit, Mňouku," zarazil ho Pěnička, "a také není v našich silách to úspěšně vyřešit. Naštěstí pan Ošmera není odborná síla a ve stěhování duší se vůbec nevyzná."
"Dost možná," pravil profesor Soukeník, "že bude jednou svého neuváženého útěku trpce litovat. Považte, čemu utekl! Slávě, proslulosti, velikým vědeckým úspěchům a zápisu do četných slovníků v mnoha světových jazycích. Jsme na prahu velkých objevů, a za několik dní posuneme hranice lidského poznání o notný kus dopředu. A to už se kuchaře Ošmery netýká."
"Co asi teď bude dělat?" zajímalo Mňouka. "Vsadím se, že neumí brazilsky ani slovo!"
"V Brazílii se nemluví brazilsky, nýbrž portugalsky," přerušil ho Pěnička. "Měl bys to vědět, Mňouku, neboť jsme to v hodině zeměpisu probírali. Poznamenám si tvou nevědomost do notýsku a hned po prázdninách tě vyzkouším. A jak ještě se hovoří v Brazílii, Kopyto?"
"Švédsky?" otázal se vyvolaný žák. "Nebo italsky?"
"Hrůza!" spráskl ruce učitel. "Taková zaostalost! Pamatujte si, že v Brazílii se hovoří rovněž různými indiánskými dialekty! O tom se ostatně brzy přesvědčíme."
"Kokrdo pingliš ajaja!" potvrdil jeho výklad Bystrý Pavouk a sápal se po brazilských sladkostech, které nechyběly na bohatém stole. "Šošolo mituge nimto."
"Bašti, Pavoučku," povzbuzoval ho Mňouk, "a nesnaž se nám nic vysvětlovat! Už brzy si poklábosíš se svým indiánským tatíčkem!"
"Je tu ale ještě možnost," děl temným hlasem profesor Soukeník, "že mezitím došlo k nějaké tragédii. Nechci vás strašit, ale takové věci se na tomto kontinentě stávají poměrně často. Amazonie je jimi takřka proslulá. Děsivé povodně smetou celé indiánské vesnice nebo se rudoši stanou oběťmi lovců. To jsou hanební střelci, kteří čistí pralesy a připravují půdu pro velkostroje, kácející stromy. Jsou i další nebezpečí, o nichž se raději nebudu ani zmiňovat."
"Takže ten Ošmera měl možná pravdu," zamračila se Divá Elvíra. "Kdoví, do čeho vlastně lezeme! A já do toho ještě vrážím nekřesťanské peníze! Ale říkám vám, profesore, rovnou, že jestli nebudu do dvou měsíců slavná, tak vás uškrtím těmahle rukama!"
PŘED ODLETEM
Z RIA
Profesor Soukeník se opravdu vyznamenal. Příštího dne obklopilo výpravu několik desítek novinářů a dokonce přijela i brazilská televize. Fotografovali zejména zrzavého Indiána, nedůvěřivě se usmívali a pokoušeli se s ním domluvit. Nešlo to, protože dialekt, kterým Bystrý Pavouk hovořil, byl vzácný i v Brazílii. Rozhovory připomínaly úspěšnou estrádu. Jazyková bariéra vyvolala značnou Indiánovu nervozitu, a ten se rozčiloval, jako by mu šlo o život. Ještěže stál opodál

doktor Paličák s uklidňujícími prášky.
Nutno říci, že novináře zaujala i Divá Elvíra. Rasance temperamentní stařeny okouzlila celou řadu přihlížejících.
"Moje výprava," křičela velkostatkářka, "obrátí amazonské pralesy vzhůru nohama. Prokážeme to, o čem se dosud odvážili psát pouze spiritistické časopisy. Tomuto zrzkovi, který je synem českého obuvníka a musí se plahočit světem s indiánskou duší, vrátíme jeho pravou identitu. I kdyby na to měl prasknout můj velkostatek!"
Udělala nesmírný dojem, ale novinářům se zalíbil i mohutný pes Baskerville, který vypadal nejen majestátně, ale i nebezpečně. Všichni účastníci výpravy odpovídali na otázky, kladené pomocí tlumočníků, většinou kubánského původu. Bývalí studenti z Československa se snažili o perfektní češtinu.
"Proč vy byla jak se líbí Brazília?" tázali se jeden přes druhého. "Kam čekala uspěchá? Chtěla se usadit v deštná pralesa?"
Nebyla to jednoduchá tisková konference, ale účastníci to zvládli. Zejména učitel Pěnička se snažil a oslnil všechny přítomné krátkou přednáškou o ekologii. Také se pochlubil svou téměř kompletní sbírkou evropských mravenců. Jen doufal, že ho za to ti jihoameričtí nesežerou. Ke slovu se také chtěli dostat žáci Kopyto a Mňouk, ale zájem o jejich názory byl nevalný.
Přece jen v Brazílii byla jejich popularita podstatně nižší než v Posázaví. Dost je to hnětlo, ba přímo uráželo. Kdyby dostali příležitost, řekli by novinářům něco podstatného, a ne takové plácaniny jako jejich učitel. Závidět mu však nemuseli, protože Kubánci učitelovy úvahy nesvedli překládat, a tak si vymýšleli bůhvíco. To ostatně potvrdil i profesor Soukeník, který měl s jihoamerickým bulvárním tiskem své neblahé zkušenosti.
"Přátelé," řekl nyní, "nebuďte zklamáni. Slávu a všeobecnou pozornost si nemůžete vybrat předem. Tu si musíte získat neutuchajícím úsilím a přímo sebezapřením. Nezastírejme si fakt, že realita bude tvrdá. Půjdeme z nebezpečí do nebezpečí. Deštný prales není lužní les na Pálavě! Připravte se na boj s nelítostnou divočinou!"
Všichni zvážněli a mnozí zaťali zuby. Jen Divá Elvíra se tvářila, jako by se smrtí koketovala každý den místo snídaně.
"Asi bychom měli napsat nějaké dopisy na rozloučenou," navrhl Kopyto. "Jestliže se utopíme v močálu nebo nás pozře nějaká potvora, mělo by po nás něco zůstat!" Mňouk to odsouhlasil.
"Na dopisy už zřejmě není čas," usoudil "a mluvil by do toho Pěnička. Strašně rád posuzuje slohovou úroveň našich literárních děl. Ale můžeme rozeslat poslední pozdravy. Koupíme si nějaké pohledy a v těch se naposledy připomeneme. Jindra Benecká bude mít určitě radost, a po našem hrdinném skonu si hořce popláče. Přece jenom si myslím, že mě má stále ráda!"
Kopyto mu to raději nerozmlouval. Nechtěl mu kazit poslední radost.
"Dávám vám hodinu na nákup," řekl přísně profesor, "další dvě na psaní. Pak už bude na čase odletět do Zátoky mrchožroutů. Odtud budeme pokračovat na pramici do zeleného pekla a k Rokli rozsápaných mrtvol."
"Moc je neděste," zavrčela velkostatkářka, "nebo nám utečou a připojí se k některému dětskému gangu, kterých je v Riu plno. Desetiletí spratkové vraždí a loupí, jako by se nechumelilo."
"Někdo by měl chlapce doprovodit," navrhl doktor Paličák. "Jistota je jistota!"
Nepomohlo ani, když se Kopyto s Mňoukem urazili. Marně přísahali, že na jejich statečnost je naprosté spolehnutí. Nakonec s nimi šla sama Divá Elvíra.
"Já už si vás pohlídám," slíbila jim, "a jestli se pokusíte o útěk, hodím vás do kanálu, kde jsou krysy větší než bernardýni. Rozhodně nestrpím, aby se výprava, do níž jsem investovala takové peníze, rozpadla na samém počátku!"
Kopyto s Mňoukem se cítili poněkud poníženi, neboť byli přesvědčeni, že si projevenou nedůvěru nezaslouží. Nepatřili k zbabělcům ani dezertérům, o čemž ostatně všechny znovu, již po bůhvíkolikáté, přesvědčí! Doprovod Divé Elvíry ovšem přijali. Sjeli výtahem na rušnou ulici a zamířili k stánkům.
Dříve ale, než se mohli pro některý z nich rozhodnout, spatřili scénu, při níž vyprskli smíchy. Mohutný černoch, zřejmě šéf čističů bot, zaučoval nového, nešikovného adepta cídičského umění. Nevybíravými slovy mu spílal, koulel očima a navíc ho nemilosrdně pohlavkoval.

A pak se Kopyto s Mňoukem rozchechtali naplno. Poučovaným adeptem totiž nebyl nikdo jiný, než soukromý detektiv Ošmera. V té chvíli to zjistila i velkostatkářka. Mohutně zafuněla a už se řítila k místu činu. Odstrčila lamentujícího černocha a popadla Ošmeru za límec.
"Bídný zbabělče!" rozkřikla se. "Ničemná sketo a proradný hade! Teď už tě ze svých drápů nepustím a při dalším pokusu o útěk tě svážu do kozelce a zmrskám býkovcem!"
Ošmera skučel, že je svobodný občan, ale posléze se podrobil. Koneckonců, rozzuřený černoch nevypadal o nic přívětivěji než rozčilená Divá Elvíra.
Výprava byla opět kompletní, kuchař zajištěn. Profesor Soukeník spokojeně pokyvoval hlavou.
"Poletíme vyřazeným vojenským letadlem," vysvětloval, "protože je to jediná možnost. Žádná letecká společnost do těch míst nechce létat. Po letadlech totiž ze země kdekdo střílí. Lupičské bandy, partyzáni, Indiáni i noví majitelé pralesů. Dvě letadla ze tří nikdy nedoletěla!"
Ošmera žalostně zaúpěl a kvičel, že chce být čističem bot. Od dětství to byl prý jeho toužebný sen. Jenže velkostatkářka ho zpražila přísným a výhružným pohledem.
"Dobrá, Ošmero," zafuněla. "Krom toho, že budeš kuchařem, vyčistíš všem členům výpravy dvakrát denně boty!"
LET
MEZI MRCHOŽROUTY
Profesor Soukeník ani trochu nepřeháněl. Vojenské letadlo, s nesčetnými šrámy po zásazích, zdolávalo cestu do Amazonie hrkavě a s nesnázemi. Pilot se ustavičně křižoval a tiše kvílel.
"Tentokrát určitě nedoletíme," šeptal pesimisticky, "protože ti lumpové dole mají stále modernější zbraně. Když to

koupíme do motoru, rozprskneme se po obloze jako vánoční prskavka!"
Pak se čehosi napil a pokračoval: "Také je možné, že nám jenom ustřelí křídlo. To bych se pokusil nouzově přistát a s pomocí Boží by se mi to možná povedlo. Přežili bychom to a patrně bychom se dostali do rukou pralesním mágům, kteří se sem rozšířili ze Střední Ameriky. Proměňují své zajatce v zombie a prodávají je na osamělé statky nebo je zaměstnávají jako dřevorubce. Zombie musí pracovat 24 hodin denně až do chvíle, kdy se rozpadne."
Učitele Pěničku kupodivu zajímalo, jak se zombie vyrábí a co to vlastně je. Pilot mu ochotně vyhověl. "Zombie je živá mrtvola," vykládal, "kterou mágové vytvoří dle svých tajemných receptů. Používají kouzla woodoo a mnoha jedů afrického původu. Zajatce úplně omámí a rozříznou mu břicho. Vyndají mu veškeré vnitřnosti a nahradí je svými kouzelnými fujtajbly. Tak vznikne nemrtvola, ploužící se po světě bez vlastní vůle. Jistě jste už zombie viděli ve filmových hororech, ale to byl pouhý odvar hrůzné skutečnosti. Bratranec mé snachy se stal zombií a zakusoval děti v celém okolí!"
V té chvíli do letadla začal pražit kulomet.
"Pomoc!" zaječel Ošmera, "proč jste mě nenechali čistit boty? Při své píli bych se stal brazilským milionářem! Takhle mi rozpářou břicho a udělají ze mne ohavnou páchnoucí stvůru! Proč se zrovna já mám stát zombií?"
"Protože vám to bude náramně slušet!" uklidňoval ho Kopyto. "Jako muž zákona jste neměl potřebnou autoritu, ale nevím o nikom, kdo by se nebál zombie!"
"Leda mrchožrouti ze zátoky, kam letíme," zasáhl do debaty pilot, "pro ty jsou zombie jedinečnou pochoutkou. I když nepohrdnou ani živým člověkem. Naštěstí lidi netrápí. Ukousnou jim hlavu a nechají si je uzrát v bahně. Občas se o ně poperou s kajmany, a to jsou příšerné bitvy."
"To věřím," přikývl Mňouk, "a jak takový mrchožrout vypadá? Je to zvíře nebo přízrak?"
"Zvíře i přízrak současně," tvrdil pilot, "ale přesně ho dosud nikdo nepopsal. Ani nemohl. Kdo se setkal s mrchožroutem tváří v tvář, skončil pouť na této zemi."
To znělo docela pravděpodobně. Jenže ze země na letadlo opět někdo střílel.
"Zřejmě nějací amatérští pobudové," konstatoval pilot mnohem klidněji. "Prozatím je všechno v pořádku. Za chvíli to bude mnohem horší."
"Nestrašte nás pořád!" zlobil se Pěnička. "Uvědomte si, že v letadle jsou děti. Mějte kvůli nim ohled!"
To se Kopytovi a Mňoukovi ani trochu nelíbilo.
"Na nás nikdo nemusí brát ohled," prohlásil Mňouk, "protože jsme protřelí dobrodruzi, kteří jsou v říši zločinu jako doma! My se jen tak nerozklepeme!"
"Masový vrah nás nevyděsí," doplnil ho Kopyto, "a zombie jsou nám leda pro smích!"
"Ale mně ne!" zaječel Ošmera a třásl se jako sulc. "Já vůbec neprahnu po tom, aby mi někdo páral břicho!"
"Ticho!" zaburácela Divá Elvíra, "chovejte se klidně a důstojně, jako artista, visící za zuby v kopuli cirku! Před každým nebezpečím vás ochráním, ale se zbabělci rázně zatočím."
"Vlastně se nemáme čeho obávat," přidal se profesor Soukeník. "Brazilská divočina není sice přívětivá, ale své oběti likviduje poměrně rychle."
"No nevím!" chmuřil se doktor Paličák. "Když vás do sebe souká anakonda, trvá jí to celou věčnost!"
Další let už probíhal poměrně klidně.
"Pod námi je Amazonka," hlásil pilot. "Můj kolega, který sem letěl před měsícem, do ní spadnul jako moucha do polívky. To se nedá přežít. Kdo zbluňkne do naší matky řek, je nenávratně ztracen."
"Co víte, žáci Kopyto a Mňouku, o největším jihoamerickém veletoku?" otázal se Pěnička. "Probírali jsme to velice podrobně." A vzápětí se zasnil. "Hle, toto je Amazonie, země nesčetných tajemství! Jsou zde rozsáhlá, dosud neprobádaná území. Žijí zde tvorové, o nichž zoologové nemají dosud ani potuchy. Riskujeme své životy, ale zároveň můžeme vychutnat kouzlo tajemných dálek!"
"Tak si dejte chutnat!" houkl pilot. "Třeba k tomu už nebudete mít další příležitost. Za slabé dvě hodiny přistaneme v Údolí mrchožroutů. Tam vás vyklopím a jestli mi Bůh bude nakloněn, vrátím se do Ria."
"Já se vrátím s vámi!" žadonil soukromý detektiv. "Nechci zemřít v tak mladém věku!"
Nikdo si však jeho nářku a zoufalého bědování nevšímal.
"Až přistaneme v Údolí mrchožroutů," ujal se slova profesor, "budeme mít za sebou pouze první, nejméně namáhavou a nebezpečnou část cesty. Na provizorním letišti na nás bude čekat profesor Gonzales ze Sao Paula a několik zdatných, avšak mírumilovných Indiánů. Profesor Gonzales zařídil, alespoň doufám, aby nás očekával velký člun, který nás dopraví proti proudu řeky Cururucu na místo určení. Cururucu je přítokem Amazonky a vine se hlubokými pralesy, skrývajícími četná nebezpečí. Může nás napadnout kdeco. Poplujeme středem řeky, abychom se zbytečně nestali terčem jedovatých šípů. Někteří Indiáni jsou velmi útoční a prý i lidožraví."
Ošmera opět bolestně zakvílel. "Byl jsem najat jako kuchař," naříkal, "a skončím jako lahůdka na divošském stole!"
"Nestěžuj si, Ošmero," okřikla ho Divá Elvíra, "nejsi v tom sám! Vezmi si příklad z dětí, které se chovají jako muži!"
"My nejsme děti," zahučel Kopyto. "Kolikrát to ještě budeme zdůrazňovat?"
Mňouk jen odevzdaně mávl rukou.
"Přistáváme!" zahulákal pilot. "Klidně můžete kouřit a připoutat se nemáte čím. Jestli to zbabrám, buď vám nebe milostivo!"
NENÍ TO LEGRACE
Dopadlo to přímo skvěle. Letadlo zarachotilo, zasténalo a zadunělo, ale dosedlo přesně na stanovené místo. Tím byl udusaný plácek velikosti venkovského fotbalového hřiště. Na jeho okraji stála bouda, ze které jukali lidé, čekající jak riskantní manévr skončí. Leč pilot se opravdu vyznamenal.
Místo už na první pohled nebylo bezpečné. Olizovala je mohutná řeka a tam kde se voda nestačila vylít, utiskoval je

příšerně vyhlížející prales. Stromy se tyčily snad do stometrové výšky, jejich větve se navzájem proplétaly a v jejich korunách byl ustavičný pohyb. Ptáci barevní i nebarevní řvali jako pominutí, opice také nedržely bobříka mlčení a syčení hadů jen zdánlivě zaostávalo. Pouze motýli s křídly jako malované talíře poletovali tiše a bez nároků na pozornost. Také bylo nepředstavitelné dusno a cestující vystupovali z letadla dost neochotně. Jen Bystrý Pavouk vyskočil nečekaně čile a radostně zavřeštěl: "Čičoruša brmble ajta, kešule, brebendi rutr!"
Znělo to jako Kde domov můj, ne-li ještě vroucněji. Ryšavý Indián poznal rodné pralesy a v očích se mu objevily slzy. Po kremrolích ani nevzdechl.
Ostatní členové výpravy vystupovali s jistými obavami. Naštěstí jim vyrazilo v ústrety několik mužů, až dosud ukrytých v boudě. Profesor Soukeník měl příležitost padnout si do náruče s profesorem Gonzalesem, s kterým se neviděl plné čtyři roky. Oba byli dojati, protože je k sobě poutalo upřímné vědecké přátelství.
"Bude to nelehký úkol, drahý český příteli!" zašeptal Gonzales, "neboť se všude kolem rozmnožili, ba přemnožili predátoři, nestvůry a lesní duchové. Také vody jsou smrtelně nebezpečné, a vším je vinen bezohledný postup civilizace. Pralesy jsou nevídaným způsobem káceny a likvidovány. Jejich plocha se ustavičně zmenšuje. Menší živočichové hynou, větší se stahují do divočiny, která se jimi zahušťuje."
"A co dělají ochránci přírody?" otázal se zděšeně Pěnička. "Což tady nepracuje hnutí Duha a jiné ekologické aktivity?"
"Všichni do jednoho byli snědeni kanibalským kmenem Ham Čam," sdělil mu smutný Gonzales, "ale tato informace je přísně tajná, neboť by mohla poškodit dobrou pověst hodných Indiánů. Když divoši Ham Čam někoho zkonzumují, svede se to na dravá zvířata nebo predátory neznámého původu."
"A jak je to v místech, kam směřujeme?" otázal se Soukeník. "Je to snad také teritorium Ham Čam?"
"Ne docela," zavrtěl hlavou Gonzales, "ale střetnutí s lidožrouty nelze nikdy vyloučit. Musíme se mít na pozoru!"
Pak se obrátil na ostatní členy vědecké výpravy.
"Vítáme vás přátelé," zahlaholil, "v pohostinné a líbezné brazilské Amazonii. Doufám, že se zde budete cítit jako doma! Také věříme, že společně odhalíme nová tajemství a posuneme světovou vědu o pořádný kus dopředu!" Všichni zatleskali a vyplašili tím hejno papoušků, které švitořilo v koruně vysokého stromu.
Avšak nebyl čas na oslavy a řečnění. Slunko se sklánělo k západu a dotýkalo se špiček lesních velikánů. Bylo třeba nasednout na loď, která přece jen skýtala relativní bezpečí.
Jelikož se ze všech řinuly potoky potu, pravil Gonzales: "Doporučuji všem osvěžující koupel v řece. Je bezpečná a vědci prokázali, že právě v tomto úseku se nevyskytují kajmani. Můžeme se bez obav osvěžit!"
Přátelsky se usmál, strhl ze sebe propocený oděv a vrhl se do vln řeky. Sotva tak učinil, zčeřila se hladina opodál a objevila se mohutná hlava vodního netvora. Obrovský kajman se vrhl na překvapeného profesora a schroustal jej dříve, než stačili pozorovatelé vyjeknout. Svět byl o jednoho významného vědce chudší.
Profesor Soukeník byl nejen dojat, ale i zmaten. S kolegovou pomocí napevno počítal, a nyní se vše zhroutilo.
"Je to nesmírná ztráta," konstatoval, "a bez profesora Gonzalese to nebude žádná legrace."
"Ta by nebyla ani s ním!" jektal zuby Ošmera. "V téhle zemi se docela dobře obejdu bez osvěžující koupele. Ale nakonec to dopadlo přijatelně. Kdyby profesora zakousl jaguár nebo uštkl had, museli bychom mu vykopat hrob!"
Tento výrok nikdo nekomentoval.
"Nyní jde o to," řekl Soukeník, "získat důvěru Gonzalesových Indiánů. Mohou nám být velmi užiteční, ale také nás mohou nemilosrdně pobít. V těchto lidech se nikdo nevyzná."
"A co Bystrý Pavouk?" namítl Kopyto. "Je to tuzemec a perfektně žvatlá indiánsky! Navíc je synem samotného náčelníka Želví Tlapy!"
"To nemusí nic znamenat," mínil profesor, "neboť v deštných pralesích se mluví asi dvěma tisíci jazyky a indiánské kmeny si navzájem nerozumí. Ani se většinou neznají a pokud ano, většinou spolu válčí. Ale pokusím se s nimi domluvit portugalsky. Divil bych se, kdyby mi vůbec nerozuměli!"

Indiáni, které oslovil, se sice mračili, ale byli ochotni spolupracovat. I když skonu profesora Gonzalese nepochybně litovali, nechtěli přijít o zaměstnavatele a sjednaný obnos. Nálada samozřejmě nebyla optimální. Divá Elvíra prokázala své cítění tím, že hodlala poslat paní Gonzalesové pohřebné, ačkoliv nevěděla kam. Profesor Soukeník slíbil, že to zařídí a doktor Paličák namítl, že není-li pohřeb, nemůže být ani pohřebné. Spíše by se mělo jednat o smuteční přídavek nebo něco podobného.
"Tento návrh považuji za podnětný," řekl zadumaně Pěnička, "neboť nemusí jít o poslední případ. V případě mého sežrání bych prosil o uznávací příspěvek pro náš přírodopisný kabinet." Nikdo proti tomu nic nenamítal.
"Já vás přijdu nejlevněji," obrátil se na velkostatkářku detektiv Ošmera. "Po smrti od vás nechci ani floka!"
Divá Elvíra pokrčila rameny. "Hloupý, kdo dává," zacitovala přísloví, "hloupější, kdo nebere. Já své peníze nikomu vnucovat nebudu!"
Kopyto a Mňouk se do debaty nezapojili. Nechtělo se jim přemítat o tom, kdo bude profitovat z jejich násilné smrti.
"Začíná se stmívat," upozornil výpravu profesor Soukeník, "a toto místo není bezpečné ani za slunečného dne. Přesuneme se na loď, která nás ochrání před možnými útoky predátorů."
"Ještě jsme neviděli mrchožrouty!" děl zklamaně Kopyto. "I když ten kajman taky nevypadal špatně. Řekl bych, že byl strašně hladový!"
"To jistě!" přikývl profesor. "Můžeme tak usuzovat z faktu, že chudáka Gonzalese schroustal na posezení. Kdyby hladov nebyl, pouze by ho uchvátil a mrtvolu ukryl pod hladinou. Zbodl by ji třeba až po několika dnech."
Z pralesa se ozvalo příšerné zavytí. Připomínalo to poněkud lokomotivu, ale to nepřipadalo v úvahu. Spíše šlo o mrchožrouta, bažícího po krvavé oběti. Všichni se zachvěli a uspíšili odchod na loď.
"Žáci pozor!" varoval Pěnička, "můstek působí vratce a z vody se může ledacos vymrštit!" Ale nevymrštilo se nic.

Všichni se posléze ocitli na lodi a zřetelně si oddechli. Až na Divou Elvíru, která byla očividně nespokojena.
"Tohle není moje parketa," mračila se. "Mnohem lépe bych se cítila v sedle dobrého koně a v ruce třímala rychlopalnou pušku. Na lodi dostanu zcela jistě mořskou nemoc a navíc budu žít v obavách, že nám ti hrozní ještěři prohryžou dno. Myslíte, profesore, že by to nesvedli?"
"Určitě ano," přikývl Soukeník, "ale naštěstí je takové řešení nenapadne. Jsou tupí a nedovedou kombinovat. Existenci člověka si uvědomí teprve ve chvíli, kdy se objeví přímo před ním. Oběť mu musí vběhnout doslova do huby. Nyní nás nevidí a tudíž ani neregistruje. Proto se také nepokusí do lodi prokousat!"
"Vaši jistotu bych chtěla mít!" zavrčela velkostatkářka. "Ale je to na vás! Jestli uslyším nějaké hryzání do dna, je to, profesore, váš konec, protože vás vlastnoručně hodím přes palubu!"
NOČNÍ
PLAVBA
"Jestli něco nesnáším víc než kajmany," řekla Divá Elvíra popuzeně, "pak to jsou komáři. V životě jsem jich tolik neviděla!"
Nepřeháněla ani trochu, což vzápětí potvrdil učitel Pěnička. "Ano," souhlasil ochotně. "Bodavého hmyzu je zde nadbytek. Jde o druhy komárů, které v Evropě ani nedovedeme pojmenovat. Před chvílí jsem polapil tvora, o kterém jsem nečetl ani neslyšel. Rád bych, aby byl pojmenován po mně. Jak by se vám líbil bodavec Pěničkův?"
"Bodavci se činí," choulil se do celty Mňouk, "a pištění jako Jindra Benecká, když ji táta žene ke klavíru."
"Pištění daleko víc!" tvrdil Kopyto. "Raději si, pane učiteli, počkejte na něco přívětivějšího. Potvor je tu spousta a jen málokterá má své jméno."
"Mýlíš se, Kopyto," opravil ho učitel. "Mnohé druhy hmyzu jsou v atlasech nebo dokonce v učebnicích. Když jsme nastupovali na loď, spatřil jsem v trávě zlověstného tvora, který se nazývá mraveňous úskočný. Tento bojovný mravenec je jedovatější než náš sršeň. Bohužel jsem ho nestačil polapit!"
"Lapejte něco hodnějšího!" poradila mu velkostatkářka, "a mraveňouse nechtě na pokoji!"
"Hodných tvorů je zde pomálu," mínil pedagog, "a proto je třeba mít se ustavičně na pozoru. Lehkovážný Evropan kupříkladu sáhne do vody, aby se přesvědčil je-li dostatečně teplá. Náhle vykřikne a zjistí, že mu chybí ukazovák. Ten už je v žaludku dravé ryby, zvané piraňa. Její chrup je značně vyvinutý a stisk má neuvěřitelnou sílu. Zde v Amazonii jsou piraně leckde přemnoženy a proto jsou velice útočné."
"Strašná země!" vzdychl detektiv Ošmera, "ani do vody si člověk sáhnout nemůže, aniž by došel k úhoně." S tím souhlasil i profesor Soukeník.
"Pojedeme-li středem řeky," uklidňoval členy výpravy, "nebude nám hrozit žádné nebezpečí. Komáři se drží při břehu, takže budeme moci vychutnat překrásnou noční plavbu pod Jižním křížem. Je to nejpoetičtější souhvězdí na světě!"
Konečně byly ve všech probuzeny kladné pocity. I Ošmera začal zvědavě pokukovat po obloze.
"Jen si musíme dát pozor na velké netopýry," vzal mu opět náladu profesor, "kteří sají krev i velkým živočichům. Ohrožují hovězí dobytek a troufnou si i na člověka."
"Žijí ovšem spíše v Mexiku," mínil Pěnička, "a tady se s nimi setkáme jen velice těžko."
V té chvíli cosi silně zašumělo nad jejich hlavami. Nad lodí přeletěl netopýr, jehož rozměry byly více než úctyhodné. Všichni se vylekali, až na Bystrého Pavouka, který nadšeně poposkočil a vykřikl: "Brdulkukuša - mňam, mňam!"
Dal tak všem najevo, že členové jeho kmene pokládají netopýry za vynikající pochoutku.
"Možná, že to byl kaloň jedlý," ozval se Kopyto, "nestačil jsem si ho prohlídnout!"
Samozřejmě se vytahoval, protože netopýři nepatřili k jeho hobby. Nikdo mu to ale nevytkl, což u Pěničky dost překvapilo. Indiáni, kteří rozuměli jen profesoru Soukeníkovi, se do diskusí nevměšovali a hleděli si svého. Spustili motor a zamířili do středu řeky.
"Jaká nádhera!" pochvaloval si novou situaci Pěnička, neboť mračna komárů opravdu přestávala dorážet. "Vnímejte to, žáci, bedlivě, ať můžete po návratu do rodné země vyprávět o krásách amazonské přírody!"
Kopyto s Mňoukem to ochotně přislíbili, ale z přírody toho již mnoho neviděli. Jen obrysy lesů, lemujících říční koryto. Zato se na obloze parádně rozblikaly hvězdy a nejvíce pozornosti pochopitelně sklidil Jižní Kříž. Zálibně si ho prohlížel i Bystrý Pavouk, ačkoliv ho jistě neviděl poprvé. Jediný, kdo nepropadl nadšení a tropická obloha jej vůbec neokouzlovala, byl Baskerville. Působil zcela netečně a apaticky. Natáhl se na dno lodě, a aniž to s kýmkoliv konzultoval, v rekordním čase usnul. Navíc dost protivně chrápal.
"Asi jste mu dal moc zabrat," zkritizoval Kopyto doktora Paličáka, "udělal jste z něho těmi svými medikamenty hotového flegmatika!"
"Z toho se vyspí," odvětil klidně doktor, "a má na to dost času. Plavidlo hlídat nemusí a bez jeho štěkotu se obejdeme. Do rána bude určitě ve formě a jestli ne, naordinuji mu nějaký životabudič."
Nikdo nic nenamítal, pouze Mňouk poznamenal, že by raději poslouchal Baskervillův štěkot, než jeho chrápání.
"Chrápání je světový problém," řekl doktor, "kterým trpí téměř všichni živočichové. Žížaly nechrápou, a tiše spí i myši domácí. U psů je to různé a chrápáním nejvíc obtěžují buldoci, boxeři a bernardýni. Snesitelné je chrápání srnčích ratlíků." Učitel Pěnička chtěl k tomuto tématu cosi poznamenat, ale totální vyčerpání mu to nedovolilo. Hlava mu klesla na prsa a vzápětí se ozvalo chrápání, které si v intenzitě nezadalo s Baskervillem.
"Měli bychom také rychle usnout," navrhl Kopyto, "aby nás ostatní nepředešli. To už bychom určitě neusnuli!"
Mňouk to přijal jako výzvu a snaživě zavřel oči. Ještě před ním však upadl do hlubokého spánku detektiv Ošmera. Chrápal a ještě mu příšerně hvízdalo v nose. Hvízdání bylo tak intenzivní, že se učitel Pěnička částečně probudil.
"Žáci," zablábolil, "jsme ve Vysokých Tatrách. Slyším hvízdat sviště. O tomto zajímavém hlodavci si povíme příští hodinu!"
Načež znovu usnul a počínal si ještě hlučněji než předtím. Nemělo smysl mu to vyčítat.

V ZÁTOCE
MRTVÝCH INDIÁNŮ

Byla to báječná noční plavba, uklidňující a poetická. Ovšem jen do chvíle, kdy přišel hurikán. Rázem bylo po poezii. Vlny na řece se vzduly do neuvěřitelné výše a loď jimi byla zmítána jako krabička zápalek. Chvíli tančila, pak nějakou dobu letěla, načež provedla několik olbřímích skoků. To se mnohokrát opakovalo.

Loď byla nezvládnutelná, a také se nikdo nepokoušel ji zvládnout. Všichni, včetně Indiánů, leželi naskládáni na dně, kutáleli se a pokoušeli se něčeho chytit. Větrná smršť útočila na statečné i zbabělce, a posléze se jí podařilo odnést detektiva Ošmeru. Nešťastník letěl s roztaženýma rukama nad gejzíry vod a zřejmě velice křičel. V hukotu a běsnění živlů to však nebylo slyšet. Odletěl neznámo kam a jeho další osud zůstal ostatním utajen.

Zbytek výpravy tuto smutnou událost nemohl ani komentovat. Všichni se o to pokusili, ale málem se přitom utopili, protože proudy vody jim ucpávaly ústa. Nálada byla ponurá, neboť síla hurikánu neustávala. Naopak se zdálo, že ještě sílí a ohrožení se jevilo jako maximální. Kopyto s Mňoukem se pokoušeli domluvit tajnou posunkovou řečí, ale ani to nemělo úspěch. Baskerville se zavrtal do dna jako červ, jenže pak do lodi vletěl kajman, který divoce chňapal čelistmi a statečný pes cítil potřebu projevit se jako hrdina. Kousl ještěra do ocasu, a ten se opět vrátil do vodního živlu, který mu byl mentálně bližší. Baskerville málem přepadl za ním, ale Bystrý Pavouk měl oči všude. Zakřičel cosi, co nebylo vůbec slyšet, a s nasazením vlastního života udržel zvíře v lodi. Kopyto s Mňoukem se trochu zastyděli, že neprojevili potřebnou iniciativu jako první. Ztráta Baskervilla by byla citelnější než odlet soukromého detektiva.

Všeobecný chaos a nezvládnutelný pohyb lodi pokračoval. Nikdo nevěděl ani nedovedl odhadnout, jak dlouho to trvalo. Jisté je, že mnoho hodin. Když konečně řádění živlů poněkud ustalo, cítili se všichni smrtelně unaveni. Těžce dýchali a marně se pokoušeli o pár souvislých vět.

"Příroda nás leckdy dovede pořádně potrápit," konstatoval učitel Pěnička, "mějte to, žáci, na paměti. Velice smutný je nečekaný odlet pana Ošmery. Kdoví, kam ho drsný osud zavál!"

"On to tušil," vzdychl Kopyto, "a až nebudu mít nic jiného na práci, budu si to patrně vyčítat. Kdybych nechtěl psát pozdravy domů, nikdy bychom ho nenačapali, jak v Riu čistí boty!"

"Nic si nevyčítej, mladíku," houkla na něj Divá Elvíra, "proti osudu nic nezmůžeš. Nám se jednou v cirkusu splašili koně a udupali dva vzácné tuleně, které ředitel dostal k narozeninám. S některými věcmi se nedá nic dělat!"

Pak se ujal slova profesor Soukeník. Tvářil se vážně, až tragicky. Koukal na kompas i na hodinky, ale nebyl z toho moudrý. Všechny přístroje na lodi se zastavily.

"Přátelé," řekl vědec, "dějí se podivné věci. Jako bychom byli v Bermudském trojúhelníku! Všechno je zcela matoucí. Nevíme kde jsme, kam plujeme, ani kolik je hodin. Je to zoufalá situace! Absolutně v ničem se nevyznám! Pouze tápu, tápu a tápu!"

"To bych ráda věděla," hartusila Kocembová, "na co jsem vás přijala! Jestli se v ničem nevyznáte, mohl jste klidně uletět s tím potrhlým detektivem!"

"Vážená dámo," urazil se Soukeník, "mám nejvyšší možné vzdělání, a navíc nejsem žádný zelenáč. V Brazílii znám pomalu každý kámen. Ale nyní se dějí prapodivné věci! Indiáni, kteří nás měli dovézt k cíli, jsou zmateni a mumlají, že se na ně rozhněval Opeřený Had! Někteří z nich propadají apatii a vedou tajemné, mystické řeči."

"A což zapojit Baskervilla?" navrhl Mňouk, "má jedinečné orientační schopnosti."

"To nám nepomůže," svěsil hlavu profesor, "neboť jsme kdesi v hloubi amazonských pralesů a všude je daleko. Chceme se dostat na území kmene Hornixů, ale jak se zdá, nikdo není schopen nás tam dopravit. Můžeme věčně putovat nehostinnou divočinou, živit se sběrem či lovem a čekat, až nás nějaký predátor sežere."

"To je vyloučeno!" protestoval Pěnička. "Mohu zde setrvat toliko do konce prázdnin! Ve škole za mne není náhrada a pan ředitel by mi zpoždění neprominul. Školní rok začíná prvního září, a o tomto termínu nelze smlouvat! Škola není holubník!"

Kopyto a Mňouk plně sdíleli jeho názor. Také oni měli pojednou vřelejší vztah ke škole, než si kdykoliv předtím dovedli představit. Drsné brazilské přírody začínali už mít nad hlavu, a tím něžněji vzpomínali na Sázavu.

Profesor Soukeník si sice nevěděl rady, ale přece jen vytáhl dalekohled a začal pozorovat, co se děje v okolních pralesích. Nic podstatného ho neupoutalo. Přesto se děly podivné věci. Indiáni, včetně Bystrého Pavouka, jakoby ožili. Chřípí se jim chvěla a vzrušeně do sebe sáli neznámé podněty. Někteří vyráželi neartikulované výkřiky a k nim se připojil i Baskerville. Vztyčil se a začal zuřivě štěkat, jako by plavidlo někdo ohrožoval.

"Ten pes se chová podivně," zpozorněl učitel, "zdá se, že zvíře větří jakési nebezpečí."

"Profesore," ozval se doktor Paličák. "Tohle vypadá…" Nedořekl, ale obrátil na Soukeníka tázavý, naléhavý pohled. Ten váhavě přikývl.

"Nemohu to potvrdit," pronesl zpola bázlivě a napůl slavnostně, "ale tuším, že se blížíme k místu, které jen málokterý běloch spatřil na vlastní oči. Je to Zátoka mrtvých Indiánů, opředená spoustou hrůzostrašných historek. Do tohoto místa odcházejí indiánští bojovníci, když se cítí ukončili svou pozemskou pouť. Scházejí se zde muži ze všech kmenů, i když proti sobě léta bojovali. Nyní upustili válečné sekery na dno řeky a pokuřují dýmky míru. Ale jsou dny, kdy se rozhněvají a tančí na hladině bojovné tance, jakoby se chtěli vrátit mezi živé. Jejich povahy jsou prý velice vrtkavé a nelze předem odhadnout, jak se zachovají."

"To je pěkná pohádka," nevěřil Kopyto, "ale už jsem slyšel lepší."

"Já taky," přidal se Mňouk. "Jen by mě zajímalo, jak jste k těm nesmyslům přišel."

"Studoval jsem pověsti a zvyky Indiánů," děl vážně profesor, "a s mnohými jsem hovořil. Někteří přísahali, že v Zátoce mrtvých Indiánů byli a setkali se zde s dávno zesnulými předky."

Učitel Pěnička nedůvěřivě pokyvoval hlavou a Divá Elvíra procedila mezi zuby, že by ráda potkala svého dědečka, který tloukl babičku a posléze uprchl s rodinnými úsporami do Holandska.

Indiáni se přestávali ovládat a pokoušeli se o zpěv. Evropskému sluchu to znělo velice nelibě. Také Baskerville se rozštěkal tak zuřivě, že se ho Kopyto s Mňoukem začali bát.
"To vypadá na nějakou tropickou chorobu," strachoval se Kopyto, "třeba na amazonskou vzteklinu."
"Ba ne, chlapče," řekl doktor Paličák. "Je to mnohem vážnější."
A taky bylo. Brzy všichni zjistili, že Zátoka mrtvých Indiánů opravdu existuje.
Řeka se pojednou rozšířila tak, že nebyly vidět břehy. Pralesy ustoupily vodě, která hrála všemi barvami. Od brčálově zelené až po krvavě rudou. Nad ní se plazil kouřový opar plný blikajících světýlek.
"Pohleďte, žáci," zahuhlal Pěnička, "na tu podivnou hříčku přírody! Něco podobného v Evropě nespatříte."
"Protože v Evropě nejsou Indiáni!" vysvětlil profesor Soukeník, "a máme tam jiné tradice. Nyní musíme vzít na vědomí, že jsme vpluli do míst, kde nás může potkat cokoliv. S Indiány je mnohdy těžký dohovor, i když jsou živí. S nebožtíky to může být horší!"
Leč nebylo možno si vybrat. S tím, k čemu vinou záhadných okolností došlo, se nedalo nic dělat. Nikdo nevěděl, jak odvrátit možná nebezpečí. Nezbývalo než odevzdaně čekat.
Nad barevnou vodou se začaly vytvářet prapodivné obrazce, nebo snad symboly. Kdo se v tom má vyznat. I rudoši na lodi na to hleděli s otevřenými ústy. Byl to však pouhý začátek. Obrazce se kroutily jako bájní hadi, spojovaly se a vpíjely se do sebe. Pak zvolna začínaly dostávat lidskou podobu.
"No tohle!" vydechl Kopyto okouzleně i bázlivě zároveň. "Už jsi viděl takový biják?"
Mňouk jenom zavrtěl hlavou. Nenapadalo ho, jak ty fantastické jevy odborně komentovat. Ani Pěnička se tentokrát nezmohl na učený komentář.
"To jsou nádherné efekty," zafuněla téměř nadšeně Divá Elvíra. "Kdybychom takovou parádu dovedli udělat v cirkuse, tak by bylo v jednom kuse vyprodáno!"
Z vln a mlhy vznikaly opravdu jedinečné scenérie. Kde se vzali, tu se vzali, pádili zde slavnostně odění Indiáni na koních nebo se plížili, dávali komusi znamení a někteří se dokonce modlili, bijíce hlavami o vodní hladinu. Rozhodně to stálo za vidění.
Pak se ale rozječel Bystrý Pavouk a velmi vzrušeně gestikuloval. Nikdo nechápal o co mu jde, až jeden z Indiánů přeložil do portugalštiny podstatu problémů. Bystrý Pavouk totiž poznal mezi parádně oděnými náčelníky svého dědečka a snažil se na sebe upozornit.
"Mutunga hutunga ajajaj!" křičel naléhavě, "pišturi čučucu patkej!"
Volal, div si nepřetrhl hlasivky, nakláněl se z lodi a vztahoval ruce k vznešenému, leč zcela netečnému Indiánovi.
Baskerville pochopil, že jeho přítel potřebuje pomoci a v domnění, že náčelník je silně nahluchlý, začal snaživě výt.
DĚDEČEK
BYSTRÉHO PAVOUKA
Mrtví Indiáni se neradi vměšují do záležitostí živých, ale vnukovo volání dědeček, který se jmenoval Sveřepý Kondor, přece jen zaznamenal. Jeho tvář zůstala nehybná, jen nepatrně pootočil hlavou. Vzápětí se však v jeho vyhaslém zraku objevilo zděšení. To, co spatřil, jím opravdu zacloumalo.
Tam kde čekal svého krásného, černovlasého vnuka, gestikuloval ryšavý fracek a šklebil se jako opičák! Co to má znamenat? Utahuje si snad Opeřený Had ze svých starých, dobrých válečníků? Čím se proti němu provinili?
Sveřepý Kondor byl otřesen, ale Bystrý Pavouk ho oslovoval i nadále. Hovořil tak, že o jeho totožnosti nemohlo být pochyb. Vzpomínal svého otce Želví Tlapu a zmínil se i o jeho bratrovi Smutném Tapírovi.
Sveřepý Kondor nechal po tváři stéci několik slzí a poté zachroptěl: "Bystrý Pavouku, můj milovaný vnuku! Poznávám tvůj jasný hlas, avšak nikoliv tvou podobu! Kdo tě tak zohyzdil? Který démon na tebe vztáhl své nečisté pracky? Jsi ošklivější než stromový čert Usuš! Když tě vidím, mé srdce prahne po pomstě! Pověz mi, koho mám zašlapat do země a čí srdce si dát k obědu!"
Nezbylo nic jiného, než vše co se přihodilo, podrobně vysvětlit. Nebyla to jednoduchá záležitost. Sveřepý Kondor byl sice inteligentní muž, který se dokonce naučil počítat do dvanácti, ale o stěhování duší slyšel poprvé v životě. Kroutil nad tím hlavou hezky dlouho.
"Bystrý Pavouku, můj milovaný vnuku," šklebil se nedůvěřivě, "při vší úctě k našemu statečnému kmeni se mi zdá, že plácáš nesmysly. Zřejmě ses pomátl. Tvůj praděd Bledý Ještěr byl pokousán jedovatým pavoukem mňambou. Přežil to, ale až do smrti byl těžce handicapován. Pokoušel se vyšplhat na nebesa po vlasu své manželky Šišaté Lastury, nebo chtěl doplavat k Opeřenému Hadovi po provázcích deště. Jeho pošetilosti se posmívali naši nepřátelé, takže jsme ho museli láskyplně svrhnout ze skály. Obávám se, můj milovaný vnuku, že i ty jsi v zajetí bludných představ! Možná že by tě vyléčil kořen rajbú, jehož mocné kouzlo ochraňuje všechny Indiány!"

Bystrý Pavouk odmítavě zavrtěl hlavou.
"Sveřepý Kondore, můj milovaný a nenahraditelný dědečku!" děl naléhavě. "Cožpak mé znetvoření může být dílem zvrhlé fantazie? Podoba, na niž znechuceně zíráš, je lidskou tělesnou schránkou ševcova syna, který se jmenuje Bičiště. Byl jsem v jeho rodišti, kde jsem poznal mnoho bílých tváří a naučil se jísti pokrmy s nebeskou chutí. Říká se jim kremrole, pišingry nebo větrníky. Nyní se ale chci vrátit do země svých předků a ujmout se vlády nad statečnými muži svého kmene!"
"To se ti lehce řekne!" vrčel nepřesvědčeny nebožtík. "V čele našeho kmene nemůže stát zrzavý kašpar! To by byla potupa, která by nás zesměšnila před celým kulturním lidstvem! Bystrý Pavouku, můj milovaný vnuku, podívej se na svůj obraz v hladině řeky! S tím nic nenaděláš! Nejrozumnější bude, když se utopíš a já se přimluvím, abys mohl zůstat v Zátoce mrtvých Indiánů."
Dříve než mohl reagovat Bystrý Pavouk, zasáhli do diskuse dva starci, kouřící opodál své kalumety. "Nikdy!" vyhrkli

téměř současně. "Tohle je vznešené, posvátné místo, ve kterém ryšavá bledá tvář nemá co pohledávat. Takové znesvěcení nikdy nepřipustíme a budeš-li naléhat, vyženeme i tebe, Sveřepý Kondore! Nezbyde ti nic jiného, než se ploužit močály a smrdutým bahnem spolu s dušemi zavražděných zbabělců. Takový je náš názor, tak si to přeber, starý válečníku!"
Sveřepý Kondor si to přebral a zesmutněl ještě více. "Bystrý Pavouku, můj milovaný vnuku," zaskřehotal nešťastně, "Chrabří bojovníci, kteří promluvili, mají zřejmě pravdu. Ale jak ti mohu pomoci? I kdybych uvěřil těm bláhovostem, které jsi mi napovídal, co z toho vyplývá?"
Bystrý Pavouk svěsil odevzdaně hlavu. "Sveřepý Kondore, můj nejdražší dědečku," zavzdychal. "Tohle opravdu není tvůj problém. Jsem rád, že jsem tě viděl a mohl s tebou pohovořit. Mně nezbývá nic jiného, než vypít kalich hořkosti do dna. Vydám se na další cestu, o které ani nevím, bude-li krátká či dlouhá. Pak možná vyřeším to, co je mou svatou povinností."
Sveřepý Kondor potřásl hlavou a bylo zřejmé, že usilovně přemítá. "Bystrý Pavouku, synu Želví Tlapy a budoucí náčelníku!" pravil, "nemohu tě nechat odplout bez pomoci. Hurikán vás odnesl příliš daleko a není naděje, že byste se vlastními silami odtud dostali. Zahynuli byste v nekonečné divočině, a já bych se nikdy nedočkal pravnoučat. Proto poprosím Opeřeného Hada, aby vzal vaši loď do své laskavé náruče a silou své dobroty ji odnesl až před tvého otce. Buď šťasten, milený vnuku, a veď dobrý život, ať se zde jednoho dne setkáme!"
Načež se zatmělo a loď s výpravou se vznesla vzhůru k nebi. Bylo to jako v pohádce.
"Žáci," ozval se učitel Pěnička, "uchovejte tento pozoruhodný úkaz v paměti. Naše loď se proměnila ve vzducholoď, což odporuje veškerým přírodním zákonům. Naší povinností bude podat o tom pravdivé svědectví."
"To vám asi nevyjde, pane učiteli," usoudil profesor Soukeník, "nedovedu si představit, jak by naše slovutná věda přijala zprávu, že jsme byli neseni v náručí Opeřeného Hada. To je pro Akademii věd zcela nepřijatelné!"
"Jak to, nepřijatelné?" zabouřila Divá Elvíra. "Když to řeknu já, nikdo se mi neodváží odporovat. Co je Akademie věd proti vážené milionářce, platící řádně daně?"
Let byl velice příjemný. Líbil se i Baskervillovi, který spokojeně kňučel a vrtěl ocasem. Indiáni byli stále tak trochu v transu, protože blízkost Opeřeného Hada je zušlechťovala a dávala jejich životům nový rozměr. Mnozí z nich věřili v tohoto mocného ducha až dosud spíše formálně, ale nyní se přesvědčili na vlastní oči o jeho existenci a dost je to vzalo.
Ani Kopyto s Mňoukem se nevyhnuli slavnostní náladě. Střetnout se s bohem všech Indiánů je něco jiného, než potkat starou Blažkovou.
"Jsem zvědav," zasnil se Mňouk, "co na tohle řekne Jindra Benecká. Neříkej, že mi to neuvěří!"
"Možná, že uvěří," odvětil Kopyto, "ale je otázka, jestli ji to bude zajímat. Stává se z ní povrchní fiflena, ne-li přímo slepice!"
"Akorát těžce prožívá pubertu," bránil krásnou spolužačku Mňouk, "zatímco my jsme nad takové jevy povzneseni!"
Učitel Pěnička hlasitě vzdychl, ale konkrétněji se k problému nevyjádřil.
DOJEMNÉ
SETKÁNÍ
Neměli tušení, jak dlouho vlastně letěli. Nikdo si to netroufal odhadnout již proto, že všichni slyšeli o relativitě času. Navíc to bylo celkem jedno. Nikam nespěchali, a tak nezáleželo na tom jestli letí minuty, hodiny nebo dokonce dny. Tím spíše, že let byl příjemný a vůbec se nedal srovnat s tím, co zažili v letadle. Nikdo by si nedovolil střílet po lodi, kterou unáší sám Opeřený Had.
Jenomže každý let má svůj konec a nastal okamžik, kdy se loď začala snášet k zemi. Krátce nato měkce usedla na území kmene Hornixů přímo před parádně vyřezávaným totemem. Bylo to vynikající umělecké dílo, nad nímž by zaplesalo srdce každého pravověrného skautíka. Nešlo však o dílo jediné. Několik desítek metrů od totemu byl v zemi zaražen výtvarný skvost, o jehož účelu se nedalo pochybovat. Šlo o mučednický kůl, k němuž byl právě připoután mladý Indián, zjevně nespokojený se svým osudem. Nezletilý rudoch kolem sebe plival, vyplazoval jazyk a vykřikoval neslušná slova, nejčastěji v jazyce českém.
Náčelník Želví Tlapa za asistence několika důležitých mužů kmene se zlobil. Kroutil mladíkovi nosem, tahal ho za uši a šlehal ho amazonskými kopřivami.
"Bystrý Pavouku, můj nevděčný synu," hartusil, "už mi jdeš fakticky na nervy. Odvrhni tu hatmatilku, kterou do tebe vdechli lesní démoni a jiní zlověstní pišišvoři! Začni hovořit mateřským jazykem a vyznávej svaté tradice svého kmene! Jinak budu krutý a své mučení začnu stupňovat!"
"Trhni si nohou, rudý mokatřase!" odvětil zpupně mučený mladík. "Chci svého právního zástupce, jestli víš, co to znamená."
Nesetkal se s dobrou odezvou, neboť Želví Tlapa ho začal bolestivě poštipovat. Právě v té chvíli položil Opeřený Had dopravní prostředek vedle totemu.
Indiáni překvapením zalapali po dechu. Vyděšeně zírali na loď, ze které vystupovali nezvaní hosté. První se vzpamatoval Bičiště u mučednického kůlu.
"Kopyto a Mňouk!" láteřil, "učitel Pěnička! Baskerville! Kde jste celou tu dobu byli? Kde jste se flinkali? Mám přece nějaká lidská práva!"
Baskerville si to ovšem nemyslel a pokusil se Bičištěho, kterého okamžitě poznal podle hlasu, kousnout do lýtka. Včas si to ale rozmyslel a osopil se na Indiány, poskakující kolem. Jejich zmatenost byla značná.
Sám Želví Tlapa nevěděl, jestli nemá sáhnout po zbrani, ale když ho Divá Elvíra přátelsky poplácala po plecích, rázem tuto sebevražednou myšlenku zavrhl. Začal se snaživě culit a vzápětí zahájil překotné a trochu zdlouhavé vysvětlování. Bičiště do toho od mučednického kůlu vykřikoval nemravnosti, ale nijak si tím nepomohl.

"Vydrž Bičiště," poradil mu Kopyto, "nebo budeš předhozen divým šelmám. V této situaci jsi povinen prokázat trpělivost!"
"Cožpak jsem jí už neprokázal dost?" zaječel Bičiště. "Víte, čím mě ti umatlaní rudoši krmili? Housenkami, červy a pavouky!"
Mezitím se na Želví Tlapu vrhl Bystrý Pavouk a zahrnoval ho indiánskými něžnostmi. Místo radosti ze shledání vlepil náčelník synkovi pár pohlavků. "Jak to vypadáš, uličníku?" zaburácel, "nestydíš se běhat po světě se zrzavou palicí? Co si o nás lidé pomyslí?"
Stále nemohl pochopit, že syn za svůj vzhled nemůže.
"Ještě že se toho nedožila matka!" lamentoval Želví Tlapa. "Ta by si chudák vyplakala oči! Vždycky na tebe byla pyšná a říkala, že z tebe bude dokonalý válečník!"
"Taky že bude!" vypjal prsa ryšavý Indián. "Můj dědeček plně sdílí její názor. Mluvil jsem s ním v Zátoce mrtvých Indiánů a mám tě od něho pozdravovat!"
Tohle Želví Tlapu dojalo natolik, že okamžitě přestal Bystrého Pavouka pohlavkovat. Chtěl se ho vyptávat na spoustu věcí, ale musel se věnovat neodbytné návštěvě. Zejména profesor Soukeník se za pomoci indiánských lodivodů snažil o nějakou domluvu. Nebylo to snadné, neboť portugalštinu Želví Tlapy lze označit jako velmi chatrnou. Lodní posádka sice plynně žvatlala indiánsky, ale pocházela z jiné části deštných pralesů. Konverzace vázla a bylo nutno používat mimických schopností všech přítomných.
Nakonec přece jen došlo k jakýmsi závěrům. Náčelník pochopil, že Bičiště a Bystrý Pavouk si z neznámých důvodů a vinou vesmírných sil zaměnili totožnost. Vlastně už o tom slyšel od brazilského vědce a několika redaktorů, kteří Bičištěho bedlivě zkoumali. Bohužel nedošlo k žádnému přijatelnému řešení a Brazilci pokračovali v bádání kdesi v bažinách, kde patrně zahynuli, podobně jako spousta vědců před nimi.
"Nechápu," rozhodil rukama náčelník, "proč sem pořád ti lidé lezou. Jedni zkoumají motýly, druzí se honí za pavouky a třetí zajímají hadi. Pak je něco sežere a je po vědě!"
Profesor Soukeník se vědců vehementně zastával, ale náčelníka nepřesvědčil. Želví Tlapa měl své zkušenosti a vědátory opovrhoval.
"Co ale uděláme s těmi dvěma chlapci?" otázal se profesor. "Jejich osud je neblahý a my nevíme, jak jej napravit. Jejich duše by měly být opět směněny a každý by měl žít ve své domovině. Jenže jak to udělat? Obávám se, že na to je celá věda krátká!"
"Věda určitě," souhlasil Želví Tlapa, "ale jsou mocná indiánská kouzla, která si s tím poradí. Opeřený Had dal každému kmeni velkého kouzelníka a ten největší žije tam v té chatrči. Jeho práce je skvělá. Od svítání do soumraku brumlá a v noci se proměňuje v kajmana. Velice rád požírá psy, takže mu udělá nesmírnou radost, když mu toho svého dáte darem."
S tím samozřejmě Kopyto ani Mňouk nesouhlasili a Mňouk prohlásil, že raději připustí, aby si Bičiště nechal černé vlasy a pomalovaný obličej.
"Jsi sobec, Mňouku," kvičel Bičiště, "a nemáš ani ponětí co to je humanismus! Za to ti nakopu hned, jak mě odvážou!"
Nicméně ani profesor nesouhlasil s tím, aby Baskerville figuroval jako obětní zvíře. "Vaše pozoruhodná fauna je tak bohatá," řekl, "že váš čaroděj nepotřebuje zbaštit psisko ze srdce Evropy. Určitě se s ním domluvíme na přijatelnějším řešení."
"Dobrá," přikývl náčelník, "nebudu vás přemlouvat. Jestli ale Temný Měsíc nebude souhlasit, náš hněv padne na vaše hlavy. Nezískám-li zpět svého milovaného syna, zaženeme vás všechny do bezedných močálů a utopíme vás jako koťata."
ZA ÚPLŇKU
Čaroděj Temný Měsíc byl kostnatý stařec s nosem až k bradě, Byl příšerně pomalován a žvýkal jakousi tajemnou drogu. Oči mu výhružně žhnuly. Aby učinil silný dojem, skřípal zuby tak, že by snadno zaplašil každého soudného tvora.
Byl profesionálně nepřívětivý, ale nikoliv nepřístupný. Jeho záliba v tajemnu a hrátky s démony se mu natolik staly zálibou, že pozorně naslouchal žádosti o pomoc. Naslouchal, ale nerozuměl. Jeho sluch byl ještě horší než znalost portugalštiny. Zdálo se, že žadatelům nikdy neporozumí a nepochopí vůbec nic. Ale i v Amazonii trpělivost přináší růže. Na vysvětlování sice padl téměř celý den, ale nakonec Temný Měsíc přikývl, že je mu všechno jasné.
Důležitě zafuněl, namáhavě povstal a šel si prohlédnout oba chlapce. Potom pravil, že to bude těžká práce. Povede se jen tehdy, pomohou-li mu mágové z celého okolí.
Přikázal postavit dva oltáříky ze sekvojového dřeva a opatřit je zdobenými nosítky, na kterých budou Bičiště s Bystrým Pavoukem ležet. V den úplňku mělo dojít k zásahu mocných duchů. Kopyto s Mňoukem se nesmírně těšili, až uvidí čaroděje v akci. Také učitel byl zvědav a pozorně sledoval přípravy, kterých se zúčastnil celý kmen. Čarodějové vyráběli vonné masti, tajemné brilantiny a různé fujtajbly z rozmačkaných štírů, žab a pavouků.
Když nastal den zázraků, vypadalo to v indiánské vesnici jako o pouti. Ženy zpívaly a tančily, muži hráli bojové hry a vrhali oštěpy.
Sotva se setmělo, zaplály všude táborové ohně, do kterých sypali pomocníci rozemletá semena neznámých rostlin. Ta způsobila, že se všude valil barevný voňavý kouř, působící jako opiát.
Indiáni radostně ječeli a halekali. Nejen místní, ale i přespolní, lépe řečeno přeslesní a přesmočální. Bylo mezi nimi i dost čarodějů. Koho už nebavilo ječet, přeskakoval oheň nebo popíjel připravené lektvary.
Jedině evropští hosté se drželi zkrátka, s výjimkou Divé Elvíry, která se napila opojné břečky, dvakrát proskočila oheň a zpívala Tálinský rybník. Nikoho tím nepotěšila ani nepopudila.
Blížila se doba, kdy se úplněk rozzářil nad pralesem a jeho magická moc ovládala vše živé i neživé.

Čaroděj Temný Měsíc zabubnoval a zanotoval jakousi indiánskou halekačku. Kolem oltářiků zaplápolaly louče a na nosítkách byli přineseni chlapci, určení k proměně při magickém obřadu.
Oba byli nazí a pevně připoutáni k nosítkám. Také byli potřeni, ba přímo pomatláni neznámou kaší a posypáni popelem z obětovaných zvířat. Bystrý Pavouk to nesl statečně jako pravý Indián, zato Bičiště nadával jako špaček. Byl přesvědčen, že za všechno mohou Kopyto a Mňouk.
"Kopyto a Mňouku!" pištěl ze všech sil, "proklínám vás a slibuji vám strašlivou pomstu. Tohle je vaše dílo, protože primitivní divochy by takové blbosti nenapadly. Ale já to uchovám v paměti a jednou vám to vrátím i s úroky!"
Chtěl vyhrožovat dál, jenže čaroděj mu nakapal do otevřených úst vonný olej, takže se Bičiště zakuckal a zmlkl. Také bylo načase, protože obřad se rozjel naplno. Bubeníci, pištci a pěvci se překonávali, plameny šlehaly vysoko k nebi a diváci upadali do transu. Děly se věci, vymykající se běžné lidské představivosti. Učitel Pěnička si chtěl cosi poznamenat do notýsku, ale s hrůzou zjistil, že ztratil propisovačku.
Pak čaroděj zakoulel očima, zvedl ruce ke stříbrné kouli na obloze a požádal Opeřeného Hada o pomoc. Jeho asistenti začali zpívat a pohazovali mládence jakýmsi smetím. Zřejmě to nebylo příjemné, protože Bičiště začal zase nadávat a proklel všechny, kdo se mu snažili pomoci. Čaroděj Temný Měsíc mu naštěstí nerozuměl. Vylil na Bičištěho i Bystrého Pavouka kbelík páchnoucí omáčky, a to byl zlatý hřeb programu. Oba adepti zázraku usnuli.
Nyní vzal čaroděj jasně planoucí louč a plamenem přejížděl jejich těla. Indiáni souhlasně mumlali, ale učitel vyskočil jako by někdo pálil jeho. "Zadržte!" vykřikl zoufale. "Tyto barbarské zvyky nemohu akceptovat. Jako učitel žáka Bičištěho důrazně protestuji…" Ale nikdo si ho nevšímal. Jeho jadrná čeština zanikla v mumlání Indiánů a čaroděj nerušeně pokračoval. A když ukázal davům náčelnický oštěp a oba ležící chlapce jím proklál, Pěnička zaštkal a omdlel. Také Kopyto s Mňoukem se tvářili polekaně.
"Mám takový dojem," zašeptal Mňouk, "že se nám Bičiště už nepomstí!" Kopyto byl téhož názoru. Zato Divá Elvíra se nevzrušovala a tvrdila, že jde o starý trik, který úspěšně provozoval cirkusový manipulátor Votoček.
Ve chvíli, kdy jasná měsíční záře splynula se světlem ohňů a kouř, sražený k zemi zmítal se jako had, vykřikl čaroděj: "Hurarajsá!" a přetnul provazy, jimiž byli chlapci připoutáni k lehátkům.

Při druhém "hurarajsá" začali jevit známky života a očividně se probouzeli. Třetí "hurarajsá" je postavilo na nohy. Dav se rozjásal a roztančil. Nadšeně děkoval Opeřenému Hadovi a lesním duchům, kteří byli zázraku příznivě nakloněni.
"Jen jestli nejásají předčasně!" obával se Kopyto, "zatím víme pouze to, že je neusmrtil!"
Jeho obavy však byly liché. Za okamžik už začal nadávat a vést hanlivé řeči ryšavec, který ještě nedávno vylupoval cukrárny.
Bystrý Pavouk, černovlasý mladík s náčelnickým pohledem, breberentil překrásně libozvučnou indiánštinou a vrhl se do náruče svému dojatému otci.
"Bystrý Pavouku, můj ztracený a opět navrácený synu!" tiskl ho Želví Tlapa k hrudi. "Prožívám nejkrásnější den ve svém životě. Náš kmen je opět zabezpečen kvalitním velitelským dorostem. Staneš se slavným náčelníkem a já mohu bez obav odejít do věčných lovišť!"
Spokojení byli i Evropané.
"Dobrá věc se podařila," mnul si ruce profesor Soukeník, "a naše věda bude obohacena o celou řadu nových poznatků."
Tak to viděl i doktor Paličák. Obcházel kouzelníky a snažil se z nich vymámit recepty na lektvary, vonné kouře a světelné efekty. Moc se mu to nedařilo, protože jazyková bariéra byla značná, a navíc neměl co nabídnout jako protihodnotu. "Kdybych tu mohl pár měsíců zůstat," říkal vzrušeně, "určitě bych to z nich vymámil."
"Také bych tu docela rád pobyl," přidal se Soukeník. "Kdypak se zase dostaneme do Amazonie!"
Ale učitel Pěnička odmítl o něčem takovém byť jen uvažovat. "Je nejvyšší čas," pravil, "vrátit se do České republiky. Zde by žáci zbytečně zdivočeli a já bych byl nucen snížit jim známky z chování."
"To je toho!" zavrčel Bičiště a příšerně se zašklebil. "Mne už nikdo nepředělá! Jsem dítě divočiny a běda tomu, kdo se mi postaví do cesty!" Chtěl pokračovat dál, ale v té chvíli spatřil Baskervilla cenícího tesáky a tak raději zmlkl.
BIČIŠTĚ
JE BŮH
Příběh ovšem ještě zdaleka nekončil. Indiáni se neskonale radovali a chovali se k hostům až nepohansky přívětivě. Divou Elvíru dokonce vzali s sebou na lov, a ta skolila obrovského tapíra. Nechala se s ním od profesora Soukeníka vyfotografovat a ustavičně o svém úspěchu mluvila. Cenila si jej stejně vysoko jako dvojitého salta nazad na hřbetě arabského hřebce, které předvedla v cirkuse Extáze před pětapadesáti lety.
Zato učitel Pěnička propadal nervozitě. Loď, v níž sem byla výprava dopravena, Opeřený Had za letu nějak pomačkal a odborníci si netroufli absolvovat v ní zpáteční cestu. Obávali se, že by zabloudili v slepých ramenech amazonského vodstva a stali se obětí kajmanů. Asi měli pravdu.
"To je velmi ošemetná situace," sténal nešťastný pedagog. "Ještě nikdy v životě jsem nezameškal začátek školního roku! A vám, žáci, hrozí spousta neomluvených absencí!"
Žákům to bylo srdečně jedno a bavili se po svém. Bičiště se choval jako starý indiánský mazák a předváděl, jak se baští obrovití brouci a housenky. Kopyto s Mňoukem nebyli sto něco takového dobrovolně pozřít a stávali se terčem soustavného ryšavcova posměchu.
"Vždycky jsem věděl," chechtal se ševcův synek, "že vaše sláva je pouhá uměle nafouknutá bublina! V praktickém životě uprostřed drsné divočiny nic nesvedete. Jste ubozí zelenáči!"
Kopyta s Mňoukem to mrzelo, ba přímo štvalo. Navíc se jim vzdaloval Baskerville a stále více vyhledával Bystrého Pavouka.

"Je to nevděčný hafan!" rozhodl podrážděně Mňouk. "Nakonec nás zradí jako Jidáš a zůstane u Amazonky, ačkoliv u Sázavy obdržel metál za statečnost!"
Baskervillovi se v Amazonii opravdu líbilo. Ničeho se nebál, a dokonce se naučil zakusovat hady. Těm prudce jedovatým se samozřejmě vyhýbal.
Pěnička ustavičně naléhal na profesora Soukeníka, aby vymyslel nějaké řešení.
"Máte obrovské zkušenosti," lichotil mu, "tedy jich využijte. Nemohl by Opeřený Had zopakovat ten svůj nádherný kousek a odnést nás blíže k civilizaci?"
"Obávám se," pravil profesor, " že toho chcete na Opeřeném Hadovi příliš mnoho. Tento dobrotivý duch nemá v Amazonii na starosti osobní přepravu! Už nám pomohl dost nejen při odletu ze Zátoky mrtvých Indiánů, ale také při stěhování duší. Kdybychom na něm žádali další služby, bylo by to rouhání!"
"Ale jak se odtud dostaneme?" lkal Pěnička. "Přece nechcete, abych tady založil indiánskou školu?"
"Bylo by to záslužné," řekl Soukeník, "ale chápu vaše starosti a touhu po návratu. Je možné, že bude naplněna. Čas od času sem létá vládní hydroplán, který vozí Indiánům léky a jiné nezbytnosti. Není vyloučeno, že se jeho příletu dočkáme."
Učitel Pěnička získal alespoň špetku naděje. Pak dostal nápad, že využije volného času a bude tři přítomné žáky doučovat. Bohužel nepochodil, zejména Bičiště se jeho chvályhodné snaze vzepřel a vyhrožoval, že učitele strčí do močálu. Ten posléze rezignoval a věnoval se raději zkoumání amazonské přírody. Zejména ho vzrušovali mraveňousové úskoční a sliboval si, že si nějaký sličný exemplář odveze na Sázavu. Věřil, že mu ostatní přírodovědci budou závidět.
Pak se přihodila pozoruhodná věc. Do vesnice vjeli bojovníci kmene Čubajdá a důrazně si žádali slyšení.
"Velký náčelníku Želví Tlapo," spustil jejich rétor, "jistě jako vzdělaný člověk znáš naše pověsti. Zcela určitě jsi slyšel o rusovlasých bozích, kteří navštívili náš kmen v dobách, kdy kajmani měli křídla a kroužili nad řekou jako ptáci. Bozi u nás pobyli mnoho jar a ustanovili náčelníkem Černého Hada, jehož potomci řídí moudře náš kmen dodnes. Bohové odletěli, ale slíbili slavnostně, že se jednoho dne vrátí. Jeden z nich se nyní objevil, ale obáváme se, že zabloudil. Rusovlasý Bůh je vaším hostem a naše delegace tě žádá, Želví Tlapo, abys učinil spravedlnosti zadost. Vrať nám našeho Boha a my ho budeme střežit jako oko v hlavě."
Což byl pěkný malér. Želví Tlapa pochopil, že jde o zpupného žáka Bičištěho, o jehož božství měl dobrý důvod pochybovat. Ale nechtěl urazit statečné muže kmene Čubajdá. Rozhodl se dát nezvyklý požadavek na vědomí nejen ježatému ryšavci, ale také Evropanům, kteří si pro něho přijeli. Rozhodně za ně nebude tahat horké kaštany z ohně.
Bičiště přijal nečekanou zprávu navzdory veškerému očekávání s nadšením. Šance stát se Bohem ho přímo okouzlila. I když si velice fandil, tohle bylo víc než si kdy vysnil.
"Kopyto a Mňouku!" křičel nadšeně. "Teď už se mi nikdy nevyrovnáte! Vyřiďte u Sázavy, že váš spolužák Bičiště to dotáhl na Boha a je uctíván statečnými bojovníky kmene Čubajdá!"
Jeho nadšení nebralo konce, avšak učitel Pěnička to tak nehodlal ponechat.
"Důrazně protestuji," zvolal chrabře, "aby žák školou povinný vstupoval do indiánské mytologie. Něco takového nestrpím. Klidně se staň Bohem, Bičiště, ale až po dovršení osmnáctého roku života! Do té doby nesmíš pít alkohol, řídit letadlo ani vstupovat do politických funkcí!"
Bičiště ječel, že mu učitel šlape po štěstí a on se do Čech nevrátí za nic na světě. Zůstane mezi milovanými Indiány, i kdyby si dal Pěnička nohu za krk.
Vznikla velká rozepře, ve které byl pedagog v zjevné nevýhodě. Bojovníci kmene Čubajdá na něho totiž mířili otrávenými šípy. Želví Tlapa si nechtěl rozhněvat žádnou ze znesvářených stran a nabízel všem přítomným dýmku míru.
"Kouření je škodlivé," odmítl řešení Pěnička, "a Bičištěho zde nenechám. Už proto, že bych nezdůvodnil smysl naší náročné výpravy." S tím souhlasil i profesor Soukeník. Nelze prokázat teorii o stěhování duší, když ani jeden z aktérů nebude k dispozici.
Ale řešení se přece jen našlo. Zcela nečekaně vystoupila do popředí Divá Elvíra. Vlastně vyjela, protože v té chvíli seděla na koni. Byl to divoký hřebec, černý jako satanáš a frkající, jako by trpěl chřipkou. Velkostatkářka na jeho hřbetě působila znamenitě.
"Navrhuji vám přijatelný kompromis," pronesla velitelským hlasem. "Žák Bičiště odjede do Čech a ukončí povinnou školní docházku. Až se vyučí a dosáhne osmnácti let, vrátí se do Amazonie a stane se u kmene Čubajdá Bohem. Ale chápu, že Indiáni musí dostat nějakou záruku, a proto nabízím sama sebe jako rukojmí. Odjedu nyní do lovišť kmene Čubajdá a zůstanu zde, dokud se bůh Bičiště nevrátí!"
Touto nabídkou byli všichni ohromeni, ale nikdo neprotestoval. Bičiště se sice mračil, ale k hlasitému odporu se neodhodlal. Indiáni dali hlavy dohromady, cosi si šuškali, aby posléze přikývli. Baba se jim zřejmě zamlouvala.
"Milostpaní," šeptal očividně dojatý Pěnička. "Takovou oběť si naše věda nezaslouží!"
"Jaká oběť, kantůrku?" zachechtala se Divá Elvíra. "Mně se tady náramně líbí. Konečně mám možnost jezdit na koni a lovit nádhernou zvěř! Škoda, že to nepřišlo dřív!"

Beze stopy smutku se rozloučila se všemi a odjela s válečníky kmene Čubajdá. Ti se ale předtím poklonili Bohovi Bičištěmu a darovali mu pro štěstí amulet s dvanácti kančími zuby. "To koukáte, vy sázavské nuly, co?" ušklíbl se Bičiště na své spolužáky. "Pravý indiánský amulet mě bezpečně uchrání před vašimi úklady i před tím idiotským psem."
Baskerville mu naštěstí nerozuměl.
MÁ BASKERVILLE
CHARAKTER?

Čekání na přílet hydroplánu se neúnosně protahovalo, a zejména učitel Pěnička to nesl nesmírně těžce. Stále se obracel na Indiány, aby se postarali o opravu lodi, ale marně.
Želví Tlapa pouze krčil rameny. "Opeřený Had rozšvihal loď na mraky," tvrdil, "a při své inteligenci jistě věděl proč to dělá. V lodi nelze cestovat a hotovo!"
Byla to samozřejmě jen rafinovaná výmluva. Vychytralý rudoch předpokládal, že výprava odletí vládním hydroplánem a loď automaticky připadne jeho kmeni. Indiáni si ji opraví a budou brázdit hladiny místních řek přímo v reprezentačním plavidle. Žádný jiný kmen se jim nevyrovná.
Doktor Paličák učiteli starostlivě domlouval: "Neužírejte se bezmocným hněvem, příteli! Co nemožno změniti, je nutno snášeti. Já studuji místní květenu a zdá se, že jsem na stopě nových léčiv!"
Profesor Soukeník se zase zajímal o indiánské umění a dokonce se pokoušel vyřezat svůj vlastní totem. Několikrát se přitom řízl a musel se nechat ošetřit doktorem Paličákem.
Učitel Pěnička, jak dobře víme, byl náruživý přírodovědec. Amazonské divočiny se pochopitelně obával, ale blízké okolí indiánské vesnice nepůsobilo hrůzostrašně. Vše co se hýbalo rudoši zbaštili a jejich pozornosti neunikli ani hadi, pavouci či štíři. Z těchto odporných tvorů byly vbrzku znamenité guláše. Pavouk vařený v omamné látce a sypaný drogou jako tvarohem dostával Indiány do báječné nálady.
Pěnička se tedy začal otrkávat a stále častěji se potuloval po okolí, kde přece jen po sběračích pamlsků něco zbylo. Nejvíce ho fascinovali mraveňousové úskoční, kteří zde dosahovali zcela mimořádné velikosti. Pěnička se nad nimi doslova rozplýval.
"Není zajímavější hmyz, než mraveňousové," tvrdil, "a před odletem si nějaké nachytám! Převezu je k Sázavě živé a udivím veškeré známé milovníky přírody." Žáky ale od průzkumnictví odrazoval: "Na podobná dobrodružství máte dost času, neboť si nedovedete představit dosah své nepozornosti. Mraveňous není evropský mravenec! To je malá lítá šelma, která je v každém okamžiku připravena zatnout do vás svá jedovatá kusadla. Kdoví jak dlouho byste se léčili v těchto primitivních podmínkách."
Kopyto s Mňoukem nebyli spokojeni. Ne že by bažili po přátelství s mraveňousy. Vadilo jim však, že je Pěnička hlídá jako malé žáčky a omezuje jejich volný pohyb na minimum.
"Už mě to přestává bavit!" zlobil se Kopyto. Cožpak je možné něco kloudného zažít? K řece nesmíme, protože se to tam hemží kajmany, u močálu číhá dvanáctimetrová anakonda, která by nás ráda spolkla zaživa a les je tabu i pro malé Indiány. Může být někde větší nuda?"
"Jedině ve škole," vzdychl Mňouk. "Pokud se tam neodváží Bičiště!"
Bičiště se odvažoval i tady. Přece jen pobyl v Amazonii několik měsíců a měl větší zkušenosti. Uměl i trochu breberentit indiánsky a jako budoucí bůh se naparoval tak, že to přestávalo být snesitelné.
"Jak snášíte, cápkové," tázal se, "že jste pouhé nuly a váš spolužák to dotáhl na boha? Nerdíte se hanbou? Netrpíte komplexem méněcennosti? Nepomýšlíte na skok ze skály?"
"Nezapomínej, Bičiště," odpovídal Mňouk, "že za všechno vděčíš nám! Kdybychom sem nepřijeli, byl bys černovlasý Indián a vřeštěl bys u mučednického kůlu jako podsvinče!"
"Moc ti to tam slušelo," dodal trochu zlomyslně Kopyto, "a je škoda, že u Sázavy takové způsoby nejsou běžné. Možná že je tam zavedeme!"
Ryšavce se to však ani v nejmenším nedotklo. Opájel se svou výjimečností a Kopyto s Mňoukem mu nestáli za kloudný pohled. Pošklebovalo se i Pěničkovi a zpochybňoval jeho zásluhy o svůj duševní rozvoj.
"Vyrostl jsem z chudých poměrů," nadýmal se, "a opilý švec zanedbával mé vzdělání. Učitel, kterému mě svěřili, nedokázal rozpoznat můj talent a soustavně srážel mé sebevědomí. Nazýval mě lenochem, skotákem a štěnicí třídy. Dusil mou přirozenou genialitu a snažil se udělat ze mne poslušného poskoka. Ale nepochodil. Nakonec jsem to dotáhl na indiánského boha a brzy budu konkurovat Opeřenému Hadovi!"
To bylo samozřejmě rouhání a Bičiště měl štěstí, že hovořil jadrnou češtinou. Kdyby tyto řeči vedl v indiánštině, patrně by byl těžce potrestán. Je ostatně s podivem, že mu jeho zrzavou kebuli neurazil sám Opeřený Had, který to zajisté zaslechl. Dost možná, že si odvetu ponechal na pozdější dobu. Ačkoliv je možné, že ani on nerozuměl česky. Kde by se to taky naučil!
Bičiště se těmito problémy nezabýval a dbal pouze o to, aby nosil nos pořádně vzhůru. Snad také proto jako první spatřil hydroplán, který opatrně klouzal k vesnici.
"Lenoši, vstávejte!" vykřikl ryšavec bujaře. "Přiletěla k vám civilizace!"
Ve chvíli byla celá vesnice na nohou a Bičiště si namlouval, že se tak stalo jeho zásluhou. Jeho pocity však nikoho nezajímaly. Přílet hydroplánu byl velkou událostí a veškeré obyvatelstvo se seběhlo, aby vidělo, co bílé tváře přivezly. A také proto, aby se rozloučili s těmi, které odvezou do vzdálených krajin.
Jenže hydroplán nebyl žádný luxusní letoun. Pilot i jeho dva společníci nebyli nadšeni když zjistili, že má letět šest pasažérů a obrovský hafan. O takovém přetížení stroje, který už dávno patřil do starého železa, nechtěli ani slyšet. Prudce gestikulovali a tvrdili, že se výprava musí rozdělit a druhá část poletí až příště.
Na to okamžitě přistoupili milovníci amazonské divočiny profesor Soukeník a doktor Paličák. Pravili že pozoruhodnosti Brazílie jsou obrovské a že tuto nádhernou zemi neprobádají ani za sto let. Proto jen uvítají, když jim bude umožněno zůstat zde o několik měsíců déle.
"Ale co vaše svědectví o stěhování duší?" otázal se poněkud zoufale Pěnička. "Sliboval jste, pane profesore, tiskovou konferenci v Riu. Kdo ji zorganizuje, když s námi nepoletíte?"
"Však vy si poradíte, pane učiteli," usmíval se profesor, "už jste se tu otrkal a vaše portugalština doznala značného pokroku."
"Má portugalština je zoufalá!" bránil se Pěnička. "A to se mám v cizí zemi postarat o tři nezletilé chlapce!"

"O dva!" vykřikl Bičiště. "Letadlo se nesmí přetěžovat, takže odcházím k svému kmeni Čubajdá dělat pánbíčka."
"Nikdy, Bičiště!" zvolal učitel. "Prvního září zasedneš v lavici naší školy a dokončíš své vzdělání!" Ryšavci se to nezamlouvalo, ale Pěnička s ním nehodlal smlouvat.
Avšak Brazilci trvali na tom, že zde musí ještě jeden pasažér počkat na další turnus. Nastaly velké rozpaky, které narušil Bystrý Pavouk, jenž stále laškoval s Baskervillem.
"Nechť zde bledé tváře zanechají svého psa," navrhl, "Bystrý Pavouk ho miluje a rád se o něho postará."
"Bystrý pavouk ho miluje," namítl Kopyto, "a my ho už nikdy neuvidíme."
"Baskerville patří k Sázavě," řekl Mňouk, "a tady by se mu stýskalo!"
Baskerville to bohužel nepotvrdil. Lísal se k Bystrému Pavoukovi tak okatě, že to jeho majitelé museli považovat za zradu.
"Co to děláš, pse nevděčný!" lkal Mňouk, "tak se chová charakterní šelma? Jestli okamžitě neodprosíš, tak tě tady opravdu necháme!"
"Budeš žalem výt na celou Amazonii," vyhrožoval Kopyto, "ale už ti nic nepomůže!"
Avšak Baskervilla to nedojímalo. Projevoval své sympatie k Bystrému Pavoukovi, který si ho získal vybranými indiánskými lahůdkami. Také je ale možné, že se Baskervillovi nechtělo cestovat s nenáviděným Bičištěm.
Došlo tedy k dohodě, že psa přiveze profesor Soukeník a doktor Paličák na to osobně dohlédne. I Bystrý Pavouk uznal, že Baskervill patří do Evropy a souhlasil, že při odletu vědců psa vydá.
Pak se přiřítila na koni Divá Elvíra a zdálo se, že omládla nejméně o padesát let. Kmen Čubajdá ji přijal přímo skvěle a náčelnická rada uvažovala o tom, že z ní udělá polobohyni.
"Pozdravujte Čechy, přátelé," kynula odlétajícím, "a vzpomeňte si na krasojezdkyni, která najde svůj hrob v daleké cizině!"
Moc dojatá ale nebyla. Jenom si nedovedla nic chytřejšího vymyslet.
Bylo načase nastoupit do hydroplánu. Ale v té chvíli sebou cukl učitel Pěnička. "Proboha," vykřikl, "ještě jsem nenachytal mraveňousy úskočné!" A okamžitě to běžel napravit.
Nečekali na něho dlouho. Za slabou čtvrthodinku se uřícený učitel vrátil a ve sklenici měl tři největší mraveňousy, jací se kdy v Brazílii narodili.
"To jsou mackové!" jásal, "s těmi udělám na Sázavě díru do světa! Náš přírodovědecký kroužek nebude věřit svým očím!"
Jeho radost byla obrovská. Kalila ji pouze obava, že celníci nebudou chtít jeho krásné mraveňousy pustit přes hranice nebo ho obviní z pašování exotických zvířat.
LET
NIJAK PŘÍJEMNÝ
Popisovat let hydroplánem nemá smysl. Budoucí bůh Bičiště vykřikoval, že je to horší než jízda ve vyřazeném autobusu městské dopravy, a že to jednou brazilské vládě pořádně spočítá. Kopyto s Mňoukem nevykřikovali nic, protože věděli, že to musí v každém případě přežít. Rozhodně se jim to ale nelíbilo.
Nejhorší bylo, že provozovatelé letadla nakoupili od Indiánů spoustu kožešin, které zaplňovaly většinu prostoru. Teprve nyní bylo jasné, proč došlo k omezení počtu cestujících.
Je samozřejmé, že náklad nebyl chemicky ani jinak ošetřen. Proto docházelo k nepříjemným a nečekaným událostem. V nahromaděných kožešinách se začal probouzet život. Objevovali se červíci i červi, larvičky i larvy a dokonce okřídlený hmyz, vydávající pištivé zvuky.
"Hle, bohatství tropických zemí," komentoval to rozpačitě učitel Pěnička a přitom uhýbal před zuřivým broukem, připomínajícím tryskové letadlo. "Na to nejsme u nás v mírnějším klimatu zvyklí. Povšimněte si, žáci, toho pozoruhodného rozdílu!"
Žáci si všímali, ale nadšení z nich nevyzařovalo. Zvláště když jim rozličná žoužel začala drze lézt po těle. Někteří pišišvoři pouze šimrali, ale jiní si docela rádi bodli nebo se dokonce zahryzli.
Jediný Bičiště si s tím částečně dovedl poradit. Za měsíce nuceného pobytu v indiánské vesnici se naučil neopovrhovat hmyzí potravou, která je, jak nás nyní poučili učenci, bohatá na proteiny. Nyní Bičiště obohacoval svůj obvyklý jídelníček způsobem, který se ostatním zdál nepřijatelným. Budoucí bůh se obíral jako opičák v zoologické zahradě a lapený hmyz s chutí polykal.
"Bičiště, zadrž!" vykvikl Kopyto. "Co když jsou někteří červi prudce jedovatí?"
"Můžeš ochořet těžkou střevní chorobou," varoval Mňouk. "Nebo ti nějaká bestie vleze až do hlavy a vycucne ti mozek!"
Ale se strašením u Bičištěho nepochodili. Ježatec se radoval, že si jeho lahůdky žáci oškliví a o to větší odpor se v nich pokoušel vzbudit. Pomlaskával a spouštěl si dlouhé červy do úst jako špagety. I učiteli se z toho zvedal žaludek, což bylo také důvodem, že se dopustil osudné chyby, které pak trpce litoval. Aby pedagog přišel na jiné myšlenky, odvrátil se od ryšavcovy exhibice a díval se na opačnou stranu. Tím pádem ho začalo zajímat něco jiného. Jeho zrak padl na uzavřenou sklenici s mraveňousy úskočnými.
"Překrásné exempláře!" pochválil svůj výběr. "Ale jsou v naprostém bezpečí? Nenapadnou se navzájem? Což, když si z nervozity a pod vlivem cizího prostředí začnou odhryzávat končetiny? Měl bych alespoň zkontrolovat, netrpí-li nedostatkem kyslíku!"
Pěnička v dobrém úmyslu odšrouboval víčko od skleničky. Bohužel právě ve chvíli, kdy hydroplán poposkočil jako artista na trampolíně. Jeden z mravenců, právě ten největší, toho využil a zahryzl se učiteli do dolního rtu. Pěnička zavyl jako vlkodlak v Transylvánských Alpách. Tím si pochopitelně nepomohl.
O mraveňousech se ví, že jsou prudce jedovatí. Nemohou sice zdravého člověka zabít, ale jejich porce jedu vydá za dvě

až tři sršní žihadla. Prognóza tedy byla nevalná. I když Bičiště okamžitě mraveňouse od učitelova rtu odtrhl a s velkou chutí jej snědl, Pěnička usedavě kňučel.
Vzápětí mu začal otékat nejen ret, ale celá ústa. V mžiku vypadal, jako by ho přepadli obzvláště suroví kriminálníci. A nejen to! Učitel nemohl ani mluvit. Pouze nesrozumitelně bublal a zmateně šišlal. Vycházely z něho prapodivné zvuky. Mezitím Bičiště spolykal i další mraveňousy, takže bylo zřejmé, že Pěnička sázavské přírodovědce nijak zvlášť neoslní. V této chvíli na to ovšem ani nepomyslel. Byl bez sebe hrůzou, protože stále otékal a jeho obličej připomínal kopací míč. Kopyto na to upozornil drsné chlapíky sedící vedle pilota, ale ti jen s pochechtáváním krčili rameny. Takovéto případy je zřejmě nedovedly vyvést z míry. V Brazílii zkrátka občas něco někoho uštkne, s tím se nedá nic dělat.
"Buďte rád, že se vám to stalo v letadle!" utěšoval učitele Bičiště. "Kdybyste takhle předstoupil před třídu, ztratil byste veškerou autoritu! Vypadáte jako august nebo spíš jako strašák do zelí!"
Pěnička na tuto nemístnou kritiku nemohl reagovat. Ostatně, kdoví jestli ji vůbec vnímal. Měl co dělat, aby dokázal dýchat. Ústy to již nešlo a otok zacpával i nosní dírky.
"Alespoň vidíte," káral ho Mňouk, "že hlouposti nedělají pouze vaši žáci! Cožpak je rozumné hrát si s mraveňousy?" Kdyby byl Pěnička v pořádku, patrně by s Mňoukem nesouhlasil. Vždycky říkal, že vědec musí být připraven přinášet oběti. Tohle ale bylo přece jen trochu mnoho i pro nadšence, jakým byl Pěnička.
Žáci pozorovali svého učitele starostlivě, protože otékání nebralo konce. Teprve nyní doceňovali nebezpečnost mraveňousů úskočných a byli šťastni, že si s nimi nic nezačínali. Bičiště byl ovšem jiného názoru. Tvrdil, že mraveňousové jsou oblíbenou indiánskou pochoutkou a jejich příjemně nakyslá chuť překoná tu nejlepší citrónovou zmrzlinu. Až bude Bičiště bohem, nechá si mraveňouse nosit na stříbrném tácu!
"Jen se jich nacpi, Bičiště," zabručel Kopyto, "až praskneš. Ale teď zmlkni nebo se nám obrátí žaludek!"
Bičiště prohlásil, že jsou rozmazlenci a fajnovky, ale dál už neřečnil a věnoval se tlustým červům, kteří vylézali z kůží.
BRAZILSKÉ
LÉČENÍ
Pobyt v Riu byl tentokrát přímo otřesný. Beznadějně oteklý pedagog s třemi žáky bez jazykových znalostí se neměli čeho chytit. Pěnička sice dostal od profesora Soukeníka několik adres, ale na těch nikoho nezastihli. Potáceli se městem a nenašli ani hotel, ve kterém měli bydlet. V redakcích o ně nebyl zájem a nikdo se nepokoušel získat od nich informace. Pak je přepadl dětský gang. Spratkové s bouchačkami se s nimi nemazlili. Sebrali jim vše co měli, včetně peněz, které Pěnička opatroval jako oko v hlavě. Teď se ocitli úplně na dně a nevěděli, kam se vrtnout.
Jedině Bičiště nesl tuto situaci statečně, protože mu drsný dětský gang docela vyhovoval. Docela vážně uvažoval, že se k mladým loupežníkům přidá. Odradilo ho jen to, že násilníci byli mnohem mladší a musel by poslouchat o hlavu menšího vůdce. To bylo pro budoucího boha zcela nepřijatelné.
Pěnička stále mluvil, ale nebylo mu rozumět. Jediným řešením byl lékařský zásah, a tak provázen svými nespokojenými žáky, vstoupil do chudinské nemocnice U svatého Jaga.
Spatřili málo zdravotnického personálu a hodně deklasovaných živlů. Někteří tuláci vypadali dost nebezpečně. Naštěstí byla čtveřice nešťastníků již dokonale oloupena, takže se neměla o co bát. O jejich život prozatím nikdo nestál.
"Žáci," snažil se o projev Pěnička. "Někde se stala chyba!" Pak ale zaúpěl, chytil se za oteklá ústa a na dlouhou dobu zmlkl. Situace mu nebyla příznivě nakloněna.
Pak se přece jen objevila žena, která mohla být při dobré vůli chápána jako zdravotní sestra, třebaže připomínala kuchařku loupežnických hrdlořezů. Podívala se na Pěničku a rozesmála se. Připadal jí nesmírně komický. Něco zahučela a naznačila, aby se pacient obtěžoval vykročit za ní. To se také stalo a nešel pochopitelně sám. Žáci se dost důvodně obávali, aby jejich oblíbený pedagog neskončil v mírnici.
Na Pěničku čekal sveřepý černoch v bílém plášti, patrně odborník na otoky. Popadl obě Pěničkovy tváře, každou do jedné ruky. Začal je natahovat a cloumat jimi, jako by hrál na harmoniku. Spokojeně přikývl a zakroutil mu nosem. Nakonec ho jakousi hůlkou začal mydlit přes postižený ret. Hrůza hrůzoucí. Pěnička nejprve sténal, později řval. Nakonec omdlel. Černoch cosi přikázal sestře a ta pomatlala pacientovi obličej něčím, co vypadalo jako povidla. Tím vyšetření skončilo a všichni mohli opustit nemocnici. Také se o to snažili, ale jejich zmatenost, pocházející z předešlých zážitků, jim to komplikovala. Stále bloumali po přeplněných chodbách a pletli se pod nohy nemocným i zdravým. Jeden vzteklý násilník, který při rvačce přišel o ucho, nakopl vydatně Bičištěho. Ten zavřeštěl jako kočka, které místo whiskasu nacpali do huby kyselou okurku.
"Proč zrovna já?" zlobil se. "Ať jsem, kde jsem, vždycky si vyberou mne! Proč ten halama nenakopl Kopyta nebo Mňouka? Takhle je to vždycky! Ale já se strašlivě pomstím! Až se stanu indiánským bohem, svolám na toho lumpa všechna smrtelná kouzla, která existují!"
"Nevyhrožuj a dávej pozor na cestu," poradil mu Mňouk, "nebo přijdeš k dalšímu úrazu! To by ses potom učaroval!"
"Klidně se učaruju," přikývl Bičiště, "protože to bude má pracovní náplň. To teprve všichni uvidí, jak umí být Bičiště pracovitý!"
"Opeřený Had z tebe bude mít radost," mínil Kopyto, "ale teď nesmíme předcházet událostem. Je na čase se odtud vymotat!" Měl nesporně pravdu, neboť v sousední chodbě začal někdo střílet.
Pěnička zbledl i přes povidla na obličeji a začal zoufale kňourat: "Žáci, za toto nenesu odpovědnost!"
"Podívejte!" vykřikl náhle Kopyto. "Támhleten vagabund se podobá soukromému detektivovi Ošmerovi!"
Kopyto měl dobrý postřeh. Přímo proti nim se klátila pohublá postava s vytřeštěnýma, horečnatýma očima, která opravdu připomínala ztraceného člena výpravy. Také on je zahlédl. Zastavil se a zachroptěl: "Přátelé, jděte dál a nevšímejte si mne! Už nejsem člověk z masa a krve, ale pouhá zombie!"
To bylo krajně podivné. Samozřejmě ho nemohli nechat, aby se klátil bůhvíkam. Obklopili ho a zahrnuli všetečnými otázkami.

"Je to strašná tragédie," skřehotal detektiv - zombie, jako skutečný tvor z jiného světa, "a mám smůlu, že mě ten vítr neodnesl někam jinam! Ani nevím, jak dlouho jsem letěl. Pamatuji se pouze, že jsem se ve vzduchu srážel s různými zvířaty a předměty. Točila se mi hlava a umíral jsem hrůzou. Ale pak jsem se konečně snesl k zemi uprostřed pralesa. První co jsem spatřil, byla svatyně nějakého neznámého kultu. Jeho členové mě vřele vítali a vzývali mě jako mimořádného vyslance nebes. A hned se rozhodli uspořádat na moji počest slavnostní obřad, na který se dlouho připravovali. Nic jsem proti tomu neměl, ale jen do té doby, než jsem pochopil, kam jsem se dostal. Lidé, kteří mě obklopovali, byla náboženská sekta sebevrahů. Těšili se, že se společně otráví a slavnostně vstoupí na nebesa. To se mi pochopitelně nelíbilo, protože chtěli, abych vypil jed jako první. Křičel jsem, že vyznávám katolickou víru a oni mi mohou být ukradeni. Velmi je to rozezlilo. Dali mi najevo, že si rozhodně nepolepším a postříkali mě jakousi tekutinou s omamujícími účinky. Vše ostatní jsem už pozoroval jako ve snách. Ti šílenci opravdu pili jed, jako by šlo o nejjemnější likér. Poté padali k zemi jako mouchy a hynuli. Poslední z nich vzal do ruky velikou svíci a celý objekt zapálil. Zůstal jsem jediný živý v hořící svatyni a nemohl učinit nic pro vlastní záchranu. Odsouzen k smrti jsem nemohl ani hlasitě protestovat. Ačkoliv se mi chtělo ječet a volat o pomoc, nevydal jsem ze sebe ani hlásku. Cítil jsem, že z této šlamastiky se už nikdy nedostanu!"
"Ale dostal jste se," přerušil ho Kopyto. "Jinak byste tady nebyl!"
"Raději jsem měl uhořet," huhlal Ošmera, "a teď bych měl svatý pokoj. Možná že bych někde zpíval s anděly a bylo by mi blaze. Ale Bůh mi toho nedopřál. Když už jsem se začínal připalovat, ba přímo opékat a škvařit, objevil se černoch připomínající klauna. Popadl mě do náruče a vynesl z hořícího domu. Běžel se mnou pralesem a stále něco mumlal. Ani nevím, jestli se modlil nebo mi vyhrožoval. Doběhl se mnou ke srubu, v němž seděli další dva zmalovanci. Neměl jsem z toho dobrý pocit a můj dojem byl správný. Ti strašliví lidé se se mnou nepárali. Vlastě párali. Rozřízli mi břicho a začali ze mne tahat vnitřnosti. Nic jsem necítil, ale o všem jsem věděl. Každé střevo jsem mohl oplakat. Pak do mne nacpali nějakou koudel, zeleninu a různý nevzhledný odpad. Aby jim to šlo lépe od ruky, zpívali si prapodivné songy. Po skončení práce mě zašili a vyhodili do pralesa. Od té chvíle jsem je už nespatřil."
"To je hezké dobrodružství," pochválil ho Mňouk, "ale jak jste se dostal sem?"
"To nedovedu vysvětlit," děl zničeně detektiv, "protože žiji jako ve zlém snu. Po probuzení jsem šel, ale neobyčejně rychle. Dá se říci, že jsem se vznášel nad zemí. Zvířata přede mnou prchala, ptáci s křikem odlétali a hadi místo syčení pištěli jako myši. Dělo se se mnou cosi, co jsem nedovedl vysvětlit. Až tady jsem pochopil, že ze mne ti netvorové udělali zombii. Jsem tak zvaná nemrtvola, jejímž údělem je děsit živé a pojídat mršiny. Nic jiného se ode mne nežádá!"

"To není tak špatné," mínil Bičiště, "a docela se divím, že jste s tím šel do nemocnice."
"Opravdu jsem v nemocnici?" žasl Ošmera. "To je tím, že my, zombie, nemáme předem stanovený program. Jdeme tam, kam nás nohy a instinkt zanesou."
"My vás v tom nenecháme!" rozhodl Kopyto. "A teď pěkně půjdete s námi! Taky jsme na tom dost bledě a chceme se dostat na České velvyslanectví!"
Ošmera neprojevil obavy ani zájem. Pouze se klátil a chrčel. Nicméně se podvolil a dokonce své přátele svým instinktem zombie vyvedl k východu z nemocnice.
VŠUDE ŠPATNĚ,
DOMA NEJHŮŘE
Příjezd zbytku brazilské výpravy do posázavského městečka nepatřil k společenským vrcholům sezóny. Členové nepůsobili triumfálním dojmem. Dva dospělí reprezentanti vypadali zcela zdecimovaně. Stále ještě oteklý učitel Pěnička pouze huhlal a zombie Ošmera byl okamžitě uložen na ARO místní nemocnice. Primář Češpiva usoudil, že ho čeká přibližně třicet transplantací a praskne na to převážná část majetku Divé Elvíry.
Žáci Kopyto, Mňouk a Bičiště na tom byli rozhodně lépe, ale šlo o nedospělce, jejichž svědectví nemělo tu pravou váhu. Zástupci veřejnosti toužili vyslechnout názory profesora Soukeníka s doktorem Paličákem, ale ti nebyli k dispozici. Žáci si mohli vymýšlet, což je jejich přirozeností. Starosta Vimbálek je několikrát vyslýchal, ale stále nebyl spokojen. Když položil otázku, co se stalo se psím hrdinou Baskervillem, odpověděli Kopyto a Mňouk, že ho dopraví do vlasti profesor Soukeník, ale Bičiště to vzápětí popřel. Tvrdil, že Baskervilla spolkla obrovská anakonda a moc si na něm pochutnala. Podle ryšavce to bylo v naprostém pořádku.
"Chlapci, chlapci," chmuřil se starosta. "Když se nedovedete shodnout na tak jednoduché věci jakou je ztráta psa, jak chcete vykládat o problémech mnohem důležitějších a vzájemně si neodporovat? Měli jsme připravenu besedu s občany, ale jak vidím, musíme ji odložit a uskutečnit až po učitelově uzdravení. Dokud mu nesplaskne huba, máme svázané ruce!"
A tak se čekalo na Pěničku, který seděl doma, dával si na obličej octan hlinitý a psal vědecké pojednání o brazilské potažmo amazonské přírodě, s přihlédnutím k hojnému výskytu velmi agresivních mraveňousů úskočných.
Lidé samozřejmě tahali rozumy z žáků a snažili se o získání věrohodných informací, ale když se od Bičištěho dozvěděli, že počítá s božskou kariérou, smáli se a ťukali si na čelo.
Zájem zvolna upadal, ale když se Pěnička jakžtakž uzdravil, rozhodl se starosta pro besedu za účasti sdělovacích prostředků. Bohužel se dostavil jen redaktor okresních novin Naše Posázaví Moutelíček.
Lidí se sešlo dost, i když úplně plno nebylo, protože v televizi právě dávali napínavou epizodu z amerického seriálu Dallas. Sám starosta litoval, že besedu nesvolal až na příští den.

Vimbálek sám pronesl úvodní projev. Vyslovil politování, že sponzorka Kocembová zůstala natrvalo v Brazílii a že soukromý detektiv Ošmera získal celou řadu tropických chorob, které místní lékaři nedovedou ani pojmenovat, natož pak vyléčit. Nyní se o jeho případ zajímá léčitel Planina z Jablonce a léčitelka Majkašová z Valašského Meziříčí. Byl zde

také léčitel Divizna, o kterém je známo, že zpronevěřil šedesát milionů. Primář Češpiva mu proto nejprve nafackoval a pak ho uložil na psychiatrické oddělení. Soukromý detektiv se všem občanům omlouvá, že dnešní besedu nemůže navštívit, ale všechny srdečně pozdravuje.
"A nyní," zahlaholil starosta, "přistoupíme k hlavnímu bodu programu. Naši přátelé nám poví, jak uspěli v Brazílii, přiblíží nám romantický život tamních Indiánů a v neposlední řadě nám přiblíží stěhování duší. Jistě jste na jejich poznatky zvědavi, a proto žádám našeho milého učitele Pěničku, aby se ujal slova!"
Starosta spokojeně vydechl, že už to má za sebou a složil se za předsednický stůl, kde hodlal přežít následující minuty.
Učitel Pěnička vypadal nadmíru důstojně. Choroba na něm zapracovala a jeho vzhledu rozhodně pomohla. Řadu dní nemohl jíst a především kousat, takže očividně zhubnul. Měl nyní vzhled asketického kazatele a kdyby ho navíc zdobil plnovous, podobal by se Mistru Janu Husovi z pomníku na Staroměstském náměstí.
Zřejmě vycítil sympatie davu, a tak začal bez zábran řečnit. Vykládal velice obšírně a s chutí. Již dlouho nestál za katedrou a tak bez zábran poučoval. Dokonce se zdálo, že se v tom vyžíval. Líčil podrobně vše, čeho byl svědkem, ale úplně objektivní nebyl. Pominul Zátoku mrtvých Indiánů, umenšil magické obřady, jen letmo se zmínil o výměně duší mezi Bičištěm a Bystrým Pavoukem, ale zato se obšírně věnoval mraveňousům úskočným, jimiž byl zraněn.
Naštěstí ho mohli doplnit žáci Kopyto a Mňouk. Kopyto nadšeně vykládal o zesnulém dědečkovi Bystrého Pavouka, který požádal Opeřeného Hada o přenesení lodi, a také podrobně popsal mučednický kůl, u něhož byl mučen Bičiště, ještě pobývající v těle Bystrého Pavouka.
Mňouk se zase především zabýval vzrušujícím osudem soukromého detektiva Ošmery. Popsal jeho unesení vichrem, pobyt v pralese mezi sebevrahy i jeho proměnu v zombii. Vyslovil názor, že třicet transplantací na jeho úplné uzdravení bude málo. Kouzlo, které to má všechno na svědomí, si vyžaduje odborné posouzení a povolání zahraničních čarodějů.
Lidé v sále ani nedutali, ale mnozí nedůvěřivě pokyvovali hlavami. Češi jsou národem skeptickým a jejich materialismus je příslovečný.
Zbýval ještě Bičiště, který se tvářil ukřivděně. Zdálo se mu, že předřečníci věnovali jeho osobě příliš málo prostoru. Přitom podnikli výpravu do Brazílie kvůli němu, a nikoli kvůli mraveňousům. Nebýt Bičištěho, nehnuli by se od Sázavy! Měli by mu být hluboce vděčni a velebit ho na každém kroku! Místo toho žvatlají o věcech, které nemohou nikoho zajímat! Nikdo neřekl ani slůvko o tom, že Bičiště má být indiánským bohem! To je klamání veřejnosti a ryšavec si to nemůže dát líbit!
Bičiště se zlověstně mračil. Nejprve se chtěl vytahovat a vše uvést na pravou míru. Záhy ale pochopil, že by nemusel zvítězit. Kdyby na veřejnost vytáhl své božství, mohl by se stát terčem všeobecného posměchu Opět by triumfovali jeho nepřátelé Kopyto a Mňouk! To nelze připustit!
Bičiště zaťal pěsti a ve vteřině se rozhodl. Když byl starostou vyzván, aby doplnil poznatky ostatních, opovržlivě se ušklíbl a procedil mezi zuby: "Všechno je to drzý podvod!"
V sále to překvapeně zašumělo. Bičiště si to vychutnal a pokračoval. "K žádné výměně duší nedošlo, protože jsem si chtěl z celého města udělat legraci. Žvatlal jsem nesmysly, vydával se za divocha a kradl v cukrárnách kremrole. Když jsem odjel s výpravou do Brazílie, usadili jsme se v Riu v luxusním hotelu a tam jsem se ke všemu přiznal. Nemělo smysl jezdit do nějaké Amazonie, a tak jsme si pěkně užívali velkoměsta. Profesor s doktorem nás opustili a také paní Kocembová odjela s nějakým cirkusem. Kopyto s Mňoukem se flinkali po zábavních parcích a učitel Pěnička sledoval vzácnou architekturu, dokud ho nepoštípaly hotelové štěnice nevšedních rozměrů."
"Prolhaný Bičiště!" přerušil ho vyčítavě učitel. "Co to plácáš za nesmysly? Cožpak jsi neviděl mraveňouse na vlastní oči?"
"Neviděl," řekl drze Bičiště, "sám jste je označil jako štěnice sedmitečné. Také jsem neviděl mrtvé Indiány a jiné ptákoviny. Inteligentní člověk pochopí, komu má věřit. Detektiv Ošmera se vydává za zombii, ale ve skutečnosti si uhnal nějakou ošklivou nemoc, když v Riu chodil za holkama z Dálného východu!"
Na to již učitel nedokázal věcně reagovat. Pouze šermoval rukama, bublal a třeštil oči. Také se zdálo, že znovu začíná otékat, ačkoliv ho prokazatelně žádný mraveňous nehryzl.
V sále to začalo vřít a lidé se rozdělili na dvě skupiny. Jedna věřila Pěničkovi a Kopytovi s Mňoukem, druhá považovala za věrohodnější projev ryšavcův.
A tak to zůstalo i následující dny. Pěnička získal přezdívku Mraveňous sedmitečný, Kopyto s Mňoukem srdnatě odráželi posměšky svých nepřátel a Bičiště dokazoval své pravdy tím, že polykal žížaly a brouky, aby zase vypadal jako Indián.
Kopyto posléze prohlásil, že pravda nakonec zvítězí, jen co se vrátí profesor Soukeník a doktor Paličák. Byla by smůla, kdyby je něco sežralo.
"Hlavně, aby přivezli Baskervilla!" zatoužil po chlupatém kamarádovi Mňouk. "Snad se Bystrého Pavouka nabaží a vrátí se na Sázavu. Je to civilizovaný pes, kterého nemůže divočina trvale uspokojit!"
To byla samozřejmě otázka, kterou musí zodpovědět budoucnost. Prozatím je nutno trpět za to, že členové výpravy pobyt v Amazonii náležitě nezdokumentovali. Kdyby svá tvrzení doložili kvalitními fotografiemi ze Zátoky mrtvých Indiánů, neměl by Bičiště šanci!
Ale ryšavec nebyl absolutně spokojen. Přemítal, kdo teď bude sponzorovat jeho cestu ke kmeni Čubajda, kde se má stát bohem. Patrně nebude zbytí a Bičiště vstoupí na dráhu velkého zločinu. Zřejmě vyloupí Komerční banku nebo Českou spořitelnu!

OBSAH

Úvod 3
Podivný den 4
Bičiště není Bičiště? 8
Je Bičiště posedlý? 12
Lesní muž 15
Zpráva ze zámoří 19
Bystrý pavouk rozvazuje 22
Nelze pochybovat! 26
Klauni na mostě 30
Sponzor na obzoru 35
Jde do tuhého 39
Na startu 43
Sbohem, Sázavo! 47
Devadesát brazilských králů 50
Kuchař v trapu 54
Před odletem z Ria 57
Let mezi mrchožrouty 61
Není to legrace 64
Noční plavba 68
V zátoce Mrtvých Indiánů 71
Dědeček bystrého pavouka 75
Dojemné setkání 79
Za úplňku 82
Bičiště je bůh 86
Má Baskerville charakter? 91
Let nijak příjemný 95
Brazilské léčení 98
Všude špatně, doma nejhůře 103

Miloslav Švandrlík
KOPYTO, MŇOUK A INDIÁNI